NOVUS GRÆCORUM

Epigrammatum & Poematiῶn

DELECTUS

CUM

NOVA VERSIONE

ET

NOTIS.

Operâ THOMÆ JOHNSON, A. M.

In Usum Scholæ ETONENSIS.

Editio Quarta Auctior & Emendatior.

Lucian. de Gymnasiis, *P.* 283. *Edit. Græv.*

Περιοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς.

LONDINI:

Impensis GULIELMI INNYS, ad Insignia Principis in Cœmeterio D. Pauli. M DCC XII.

BENEVOLO
LECTORI.

DEficiente jam Farnabiana Epigrammatum Editione, novum procurare delectum satius omninò visum est, quàm veterem prælo reddendum commendare: suam enim provinciam non ubique feliciter administraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquàm elegantibus omissis, plurima tamen vel ineptè παράδοξα, *vel miserè argutula, vel puerorum denique mentibus non sine periculo credenda ascivisset. Nugis igitur hujusmodi ablegatis, alicundè resarcienda erat jactura. Proinde insanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi quantâ potui diligentiâ; at, si molem spectes, tenui, fateor, cum fructu. Anacreontis itaque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modesta cultu, nec à nostro proposito aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermissum diu questi sunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At sic faciendum erat, ne in nimiam hoc opus excresceret molem. Namque aurea Pythagoræ Carmina,*

mina, Moschi Fugitivum Amorem, paulò licet prolixiora, mihi præterire Religio erat. Atque ita concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum, prodit. Quod si fastidiosior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minus gratos,

Discipulorum inter jubeas plorare Cathedras,

neque me pigebit, satis beatum, si, quæ Pueris scribuntur, in Puerorum cedant commodum: Quibus adeò inservire studui, ut quæ aliàs non aspernatus forem, cautus rejecerim, & quæ vix ullo apud me loco futura essent, illorum gratiâ unâ forsan aut alterâ vice cooptaverim. Hac quoque potissimùm de causa Latinam suscepi versionem: quâ in versione id mihi unicè laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amussim responderent; ne quos errores usque huc erraverunt, porrò Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino versionem damnant, ut ineptum puerilis ignaviæ patrocinium, sciant velim me nullo modo posse illorum sententiæ accedere, tum quia aliter idoneis destituerentur adminiculis, qui in limine tantum Græcæ Linguæ hærent: tum quia ipsi suæ alicundè negligentiæ fulcimentum minus commodum invitis omnibus pararent. Non fieri igitur potest quin credam, multo satius esse ut quocunque modo puerorum erroribus obviàm eatur, quam ut vix unquam dediscendos imbibant errores.

Adjeci

Adjeci præterea Notulas quaſdam, ut novam, ubi opus eſt, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: & ſicubi recepta uſque huc lectio loco movetur, ne ſine cauſa loco motam crederes. Vulgatis uſus ſum codicibus, Epigram. Editione Brodæanâ, *Callimacho* Annæ Tanaquil. Fabri filiæ, *Anacreonte* Tanaquil. Fabri, *Poetis minoribus* Cantab. *editis.*

De hâc quartâ Editione nihil ultra eſt quod te monitum velim, niſi me maturiori adhuc ductum conſilio, & novis adjutum auxiliis, prioribus quadringentis in ſecundâ Editione inſertis non contemnendam verſuum optimorum acceſſionem feciſſe, ex eodem Menandro, Philemone, aliiſque, quorum ope auctior olim prodiit & commendatior hic Delectus. Habes etiam adjectam Vavaſſoris *diſſertationem de Epigrammatum collectoribus, doctam illam, & dignam quæ ubique legatur, huic autem loco perquam accommodam.*

Fave, ſi potes, & Vale.

FRAN-

Franciscus Vavassor

De

Collectoribus Epigrammatum Græcorum.

COllegerunt apud Græcos epigrammata ſuorum viri inſignes, & ipſi poetæ, primum Meleager, deinde Philippus, tum Agathias, ad extremum, ſed longo poſt temporis intervallo, propiuſque à nobis, Maximus Planudes.

Ac meleager quidem, homo natione Syrus, & oppido Gadarenus; quem Seleuco VI. Syriæ rege ultimo, vixiſſe ferunt, incoluiſſe urbem Tyrum, in Co inſula mortem obiiſſe; ex diverſis totius antiquitatis ſex & quadraginta ſcriptoribus epigrammatum decerpſit flores, & inde coronam texuit, atque ita inſcripſit: cum ſuum cuique florem poetæ attribueret, ipſe pro parte aliquid in textum illud ſuave ac ſpecioſum conferret. Digeſtum opus, ac diſpoſitum pro ordine literarum, unde ſinguli poetæ initium ducerent nominis; non autem, quod fuit fortaſſe ſatius, pro tempore, quo quiſque vixiſſet. Sed hoc, credo quia facilius, & cujuſvis, neglectum: illud, quia varium magis, & artificii eſſe alicujus videretur, uſurpatum. Quanquam hunc ordinem Meleagri dicitur confudiſſe Conſtantinus neſcio quis Cephalas, nec jam nominum aut perſonarum habuiſſe rationem, ſed res modo ſpectaſſe præcipuas, de quibus in epigrammatis ageretur, & in diverſa quædam capita diſtribuiſſe, *ἤγουν ἐρωτικὰ ἰδίως, καὶ ἀναθεματικά, καὶ ἐπιτύμβια, καὶ ἐπιδεικτικά.* Certe videre licet etiamnum manuſcriptos codices, in quibus iſte retineatur quadripartitus & conſervetur ordo. De patria verò Meleagri, deque habitatione non una quod dixi, facilè intelligitur cum ex præclaro epigrammate libri anthologiæ tertii, in quo ipſe de ſe loquitur, *Ἀτρέμας ὦ ξένε βαῖνε·* tum ex altero iſto nondum edito, quod eadem habet omnia, præter clauſulam, atque etiam diſtinctiora.

Πρῶτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα,
Ἠνδρωσεν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος.
Εἰς γῆρας δ' ἔτ' ἔβην, καὶ δία θρέψεν ἐμ' ἡ Κῶς,
Κἀμὲ θετὸν Μερόπων ἀστὸν ἐγηροβόσει.

Μέσω.

Μῦσαι δ' ἐν ὀλίγοις με, τ Εὐκράτεω Μελέαγρον
Παῖδα, μελιτ]είοις ἠγλάϊσαν Χάρισι.

Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit. Deinde quæ me sacra excepit Tyros, educavit virum. Postquam autem ad senectutem perveni, divina me Cos aluit: & adoptivum Meropum civem id ætatis fovit. Ac Musæ in paucis Meleagrum me, Eucratis filium, per mellitas exornarunt Gratias.

Sed rem, quæ hic agitur, maximè continet carmen versuum prope sexaginta, quod proœmii loco coronæ Meleager suæ affinxit, ubi & poetæ nominatim & flores appellantur, atque ut suus cuique assignatus flos est, inter se junguntur: quod ego carmen, in tam multis Meleagri jam editis, miror nondum vulgatum à quoquam fuisse. Præterquam quod enim suavitate quadam dictionis & numerorum ubique delectet: quædam nos, quæ nusquam alibi extent, docere potest; ut illud, qui viri epigrammata, quæ feminæ, primum fecerint: ut hoc quoque, statim initio, Meleagrum quod Sertum legerat, Diocli amico obtulisse, & sui apud illum μνημόσυνον, hoc est, amoris pignus & monumentum, esse voluisse.

Μῦσα φίλα, τίνι τάνδε φέρεις πάγκαρπον ἀοιδάν;
Ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὑμνοθέτας σέφανον;
Ἄνυσε μὲν Μελέαγρος, ἀειζάλῳ δὲ Διοκλεῖ
Μναμόσυνον ταύταν ἐξεπόνησε χάριν.

Musa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum? aut quis poeta coronam texuit? Confecit Meleager, ac præclaro Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expolivit munus:

Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα· πολλὰ δὲ Μοιρῦς
Λείρια, καὶ Σαπφῦς βαιὰ μὲν, ἀλλὰ ῥόδα.
Νάρκισσόν τε χορῶν Μελανιππίδυ ἔγκυον ὕμνων,
Καὶ νέον οἰνάνθης κλῆμα Σιμωνίδεω.
Ἐν δ' ἀναμὶξ πλέξας μυρόπνουν εὐάνθεμον ἶριν
Νοσσίδος· ἧς δέλτοις κηρὸν ἔτηξεν ἔρως.
Τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχον ἀφ' ἡδυπνόοιο Ῥιανῦ.
Καὶ γλυκὺν Ἠρίννης παρθενόχρωτα κρόκον.

Multa innexuit Anytes lilia: multa Myrus lilia. Sapphus verò perpauca quidem, sed rosas. Narcissumque hymnum Melanippidæ choreis fertilem. Et novum œnanthes palmitem Simonidis. Ac plexuit simul odoratam & suavem irin Nossidis, cujus blandus ceram mollivit amor. Unà cum ista sampsuchum à suavissimo Riano, & dulcem Herinnæ crocum, puellis colore similem.

Ἀλκαίου

Ἀλκαίου τε λάλαθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον·
Καὶ Σαμίου δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐν δὲ Λεωνίδεω θαλεροὺς κισσοῖο κορύμβους,
Μνασάλκου τε κόμας ὀξυτόρου πίτυος.
Βλαισὴν τε πλάτανιστον ἀπέθρισε Παμφίλου οἴνης,
Σύμπλεκτον καρύης ἔρνεσι Παγκράτεος.
Τύμνεώ τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερόν τε σίσυμβρον
Νικίου· Εὐφήμου τ' ἀμμότροφον πάραλον.

Ἐν δὲ.] Subaud. πλέξας. ἐμπλέξας. Sic versu abhinc sexto, & decimo sexto, vicesimo, &c.

Et Alcæi inter lyricos loquacem hyacinthum, & Samiæ ramum lauri nigricantibus foliis. Præterea Leonidæ teneros hederæ corymbos, & Mnasalci comas acutæ pinus, Flexilemque platanum defregit ex Pamphili vite, ramis implexam nucis, quæ Pancratis est. Et Tymnæ frondosam populum albam, & viride sisymbrium Niciæ, & Euphemi litoralem paralum.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν· ἡδύ τε μύρτον
Καλλιμάχου, στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος.
Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος· ὁ δ' ἐν μούσῃσιν ἀμείνων,
Ὃς Διὸς ἐκ κούρων ἔσχεν ἐπωνυμίην.
Τῇσι δ' ἅμ' Ἡγησίππου ἐνέπλεκε μαινάδα βότρυν,
Πέρσου τ' εὐώδη σχοῖνον ἀμησάμενος.
Σὺν δ' ἅμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμου,
Καὶ ῥοιῆς ἄνθη πρῶτα Μενεκράτεος.

Ac Damageti violam nigram, suavemque myrtum Callimachi, plenam semper densati mellis. Et lychnidem Euphorionis: hic verò inter Musas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his Hegesippi implicuit racemum, qui agat in furorem, & Persei juncum odoratum excerpsit. Unà cum his etiam dulce malum è ramis Diotimi, & punicæ flores primos Menecratis.

Σμυρναίους τε κλάδους Νικαινέτου, ἠδὲ Φαέννου
Τέρμινθον· βρωτήν τ' ἀχράδα Σιμμίεω.
Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμωμήτοιο σέλινα,
Βαιὰ διακνίζων τ' ἄνθεα Παρθενίδος.
Λείψανά τ' εὐκάρπευτα μελιστάκτων ἀπὸ μουσῶν,
Ξανθοὺς ἐκ καλάμης Βακχυλίδεω στάχυας.
Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρείοντειο γλυκὺ κεῖνο μέλισμα
Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγους ἄσπορον, ἀνθέμιον.

Myrrhæque ramos Nicæneti, Phaennique terebinthum, & vescam achrada Simiæ. Tum ex prato fertili apia, exiguos carpens flores

Parthenidos. Tum reliquias frugiferas à Musis mel stillantibus, flavas è culmo Bacchylidis spicas. Inde Anacreontici cantionem illam dulcem nectaris, & secundam elegis, anthemium.

Ἐν δὲ καὶ ἐκ φοβερῆς σκολιότειχος ἄνθος ἀκάνθης
Ἀρχιλόχου, μικρὰς στράγγας ἀπ' ὠκεανοῦ.
Τοὺς δ' ἅμ' Ἀλεξάνδρου νέους ὄρπηκας ἐλαίης,
Ἠδὲ Πολυκλείτου πορφυρέην κύανον.
Ἐν δ' ἄρ' ἀμάρακον ἧκε Πολυστράτου ἄνθος ἀοιδοῦ.
Φοινισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρου.
Καὶ μὲν καὶ Ἀρίαν σταχυότριχα θήκατο νάρδον,
Ὑμνοθέταν Ἑρμοῦ δῶρον ἀειδόμενον.

Ἀλεξάνδρου.] Ἀλεξάνδροιο forte. vel Ἀλεξάνδρου τε. Sic enim constat versus.

Atque etiam ex horribili crispaque acantho florem Archilochi, parvas ex Oceano guttas. Et Alexandri novos surculos oleæ, & Polycleti purpuream cyanum. Tum verò amaracum immisit, Polystrati florem poetæ, & phœnicium novum ligustrum ab Antipatro. Nec non Ariam spicam nardi posuit, Poetam Mercurii donum canentem.

Ἐν δὲ Ποσείδιππόν τε καὶ Ἥδυλον ἄγρι' ἀρούρης,
Σικελίδεώ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
Ναὶ μὲν καὶ χρύσειον ἀεὶ θεῖοιο Πλάτωνος
Κλῶνα τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄστρων τ' ἴδριν Ἄρατον ὁμοῦ βάλεν, οὐρανομάκευς
Φοίνικος κείρας πρωτογόνους ἕλικας.
Λωτόν τ' εὐχαίτην Χαιρήμονος, ἐν φλογὶ μίξας
Φαιδίμου, Ἀνταγόρου εὔστροφον ὄμμα βοός.
Τάν τε φαλακραῖον Θεοδωρίδεω νεοθαλῆ
Ἕρπυλλον· κυάμων τ' ἄνθεα Φανίεω.

Posidippumque, Hidylumque, raphanos sylvestres terræ, Sicelidæque anemonas. Quin & chryseum semper divini Platonis, stirpem vi sua ex omni parte fulgentem. Qui astrorum scientem Anatum eodem conjecit, & proceræ palmæ totondit cauliculos primos. qui lotum comantem Chæremonis, flammeæ admiscuit Phædimi, Antagoræ tortilem buphthalmum. ac Phalacræum Theodori recens natum serpyllum, & cyanorum flores Phaniæ.

Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νεόγραφα, τοῖς δ' ἅμα Μούσης
Καὶ σφετέρης ἔτι που πρώϊμα λευκόϊα.
Ἀλλὰ φίλοις μὲν ἐμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύσταις
Κοινὸς ὁ τῶν μουσέων ἡδυεπὴς στέφανος.

Multaque aliorum germina nova addidit, simul & cum iis, Musæ suæ, quæ citò oriuntur, leucoia. Cùm autem hoc amicis defero munus, tum poeticæ cultoribus communis hæc Musarum suavis corona.

Altera est à Philippo Thessalonicensi corona contexta, eademque Camillo cuidam delata, instituto & exemplo Meleagri. Secutus quoque rectam seriem literarum Philippus, ut Meleager, ad poetas singulos, singulas vel plantas, vel flores, vel arbusculas, explicandi & distinguendi causa, aut ornandi adjunxit. Hoc dissimile, quod quatuordecim numero tantum poetas recensuit, quos ejusmodi suis instruxit insignibus, alios aliis, quibus quisque vellet, designandos floribus permisit. Sed ista dici quid necesse est pluribus, quæ ipse breviter Philippus complexus est? Sic enim loquitur præfatione sua, quam, ineditam quoque adhuc, non patiar amplius desiderari.

Ἀνθεά σοι δρέψας ἐλικώνια· καὶ κλυτοδένδρου
Πιερίης κείρας πρωτοφύτους κάλυκας,
Καὶ σελίδος νεαρῆς θερίσας στάχυν· ἄντα ἔπλεξα
Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἴκελον στεφάνοις.
Ἀλλὰ παλαιοτέρων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὲ Κάμιλλε,
Γνῶθι καὶ ὁπλοτέρων τὴν ὀλιγοστιχίην.

Cum flores tibi excepserim Heliconios, & inclytæ arboribus Pieriæ totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim spicas; nexui quoque Meleagri simile quiddam coronæ. Qui vero antiquorum nosti decus, optime Camille: nosce & recentiorum in ea arte tenuitatem.

Ἀντίπατρος πρέψει στεφάνῳ στάχυς· ὡς δὲ κόρυμβος
Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος.
Τύλλιος ὡς μελίλωτον· ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος.
Μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
Κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζωνᾶς κρίνα· δρῦς δὲ Βιάνωρ·
Ἀντίγονος δ' ἐλαίη, καὶ Διόδωρος ἴον.
Εὐήνῳ δάφνην συνεπέπλεκε. Τοὺς δὲ περισσοὺς
Εἴκασον οἷς ἐθέλοις ἄνθεσιν ἀρτιφύτοις.

Antipater aptabitur coronæ pro spica: ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antiphilus. Tullius, ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion, pro rosa Antiphanes.

phanes. Hedera erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonus olea, Diodorus viola. Evenum lauro implicuit. reliquos poetas confer cum floribus quibuslibet novis:

Videsne, Lector, quid sibi Philippus hic velit, quidve se profiteatur fecisse? Ait à se collectos poetas recentiores; cum quidem Meleager antiquos maximè, ut ejus ex proemio perspicitur, collegerit. Sed quia, Philippo qui recentiores, iidem non modò nobis esse possunt antiquissimi, sed aliis etiam poetis compluribus Græcis; plurimùm autem interest ad bonitatem & præstantiam, epigrammata esse à vetustioribus profecta, quod posterius tempus priori multum scribendi laude concedat: investigandum videtur quo Philippus tempore, novorum epigrammatum collector, floruerit, ne sua ei novitas fraudi sit, aut minori certè in pretio & honore habeantur, quæ collegit. Inter epigrammata Philippi amplius quinquaginta, esse video tria omnino, quæ admoneant nos, imò certiores faciant, quibus is temporibus extiterit: quanquam aliud alio manifestius aperiat. Primùm, concinnum sine dubio & vetere Græcia dignum, est ejusmodi, quod nos è Græco libenter propter elegantiam & venustatem argumenti, ut & alia duo, convertimus.

Φοῖβον ἀνηναμένη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε,
  Καίσαρος ἐκ βωμοῦ, κλῶνα μελαμπέταλον.
Ἐκ δὲ θεοῦ θεὸν εὗρεν ἀμείνονα. Λητοΐδην γὰρ
  Ἐχθήρασα, φιλεῖ Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην.
Ῥίζαν δ' οὐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.
  Καίσαρι μὴ τίκτειν οὐδὲ λίθος δύναται.

Phœbum alias Daphne sprevit: nunc Cæsaris ultro
  Ex ara ramos protulit alma suos.
Ecce Deo inventus melior Deus. oderat olim
  Latoidem: Æneadum nunc amat illa Jovem.
Saxo radicem, non terra matre, profudit.
  Non potis Augusto non parere ipse lapis.

Tenemus igitur sæculum Philippi, qui sic imperatori Cæsari victorias & lauros gratuletur, ut ejus honoris causa fœcundum velit esse vel lapidem, quo nihil sit sterilius in rerum natura. Sed cùm felix hoc augurium de lauro sive de

de palma, ex altari Cæſaris enata, alii prodiderint eveniſſe Julio Cæſari, alii Octavio Auguſto: nondum ſatis conſtat, utrius ſit Philippus cum ætate conjunctior. Leve diſcrimen, ut vides, Lector; ſiquidem alter alteri ſucceſſit imperator deinceps. tollendum tamen; cum ſecundo tertiove epigrammate tolli poſſit. Secundum epigramma ita habet.

Ψίττακος ὁ βροτόγηρυς, ἀφεὶς λυγοτευχέα κύρτον,
Ἤλυθεν εἰς δρυμοὺς ἀνθοφυεῖ πτέρυγι.
Αἰεὶ δ' ἐκμελετῶν ἀσπάσμασι Καίσαρα κλεινὸν,
Οὐδ' ἀν' ὄρη λήθην ἤγαγεν οὐνόματος.
Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνὸς, ἐρίζων
Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι, χαῖρ', ἐνέπειν.
Ὀρφεὺς θῆρας ἔπεισεν ἐν οὔρεσιν· ἐς δέ σε Καῖσαρ,
Νῦν ἀκέλευστος ἅπας ὄρνις ἀνακρέκεται.

E cavea in ſylvas pictis effugerat alis,
Humano doctus pſittacus ore loqui.
Sæpe ſalutato recolebat Cæſare voces:
Celſa nec oblitus per juga nomen erat.
Accurrere aliæ, ſubito didicere, volucres,
Certatimque ſonant gutture: Cæſar, ave.
Flexit voce feras Orpheus in montibus. At te
Vocales, Cæſar, ſponte loquuntur aves.

Tertium eſt illud.

Οὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχας ἐπὶ δῆριν
Ἄρχεται ὁρμαίνειν μυριόδους ἐλέφας.
Ἀλλὰ φόβῳ στείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσμους,
Ἄντυγα διφρουλκεῖ Καίσαρος οὐρανίου.
Ἔγνω δ' εἰρήνης καὶ θὴρ χάριν· ὄργανα ῥίψας
Ἄρεος, εὐνομίης ἀντανάγει πατέρα.

Non elephas turritus adhuc junctuſque catervis,
In conferta ruit prælia dente truci.
Sed juga, ceu metuens, prona cervice ſubivit,
Cæſareo Latium quo vehat axe ducem.
Commoda jam pacis ſentit fera: projicit arma
Martia, fert juris pro quibus illa patrem.

Cui

Cui dubium nunc esse potest, quin uterque, & psittacus, & elephantus, ad Augustum Cæsarem pertineat, in eumq; unum duo hæc epigrammata cadant, frustra conferantur in alium? Est auctor Macrobius, reversum Cæsarem, quasi sublimem Actiaca victoria, salutatum à psittaco, ad id officii genus instituto, cùm garriret illud identidem, Ave, Cæsar, victor, imperator. Eundem verò Cæsarem, invectum aliquando triumphali curru, quem juncti elephanti subierint, etsi nulli suo loco historici scriptum reliquerunt: tamen magna mihi orta suspicio ita rem habere, vel ex eo quod decretus defuncto à senatu in circensi pompa currus elephantorum. Quid si, vivo Cæsare Augusto, tunc aderat Romæ Philippus? Quid si ex Græculorum numero erat, qui porrigendis epigrammatis interpellarent, vel onerarent potius imperatorem? Quid si is erat, cujus daturi epigramma, epigrammate dando prævenit, ut illuderet poetæ: à quo tamen ipse festivo facto jocularique dicto elusus est: ut sestertia centum millia ab optimo principe, summoque ingeniorum amatore, blandissimus poeta expresserit. Quanquam nihil hic affirmo. Sed divinatio placet. Simul & admonere volui, si qui rem non nossent, adirent locum Macrobii, aut etiam si nossent.

Sequitur tertius conquisitor epigrammatum & collector Agathias, Asianus & Myrinæus, idemque scholasticus appellatus. Cui non jam visum coronam ullam plectere, aut singulos poetas comparare singulis floribus, ut superiores fecerunt duo: sed propriè & simpliciter in unum aggregare locum nova quædam epigrammata, ad quæ symbolam ipse contulerit. Hunc autem quingentis circiter post annis ætas tulit Justiniani. idem Constantinopoli vixit, & suum hoc opus ad Theodorum decurionem τ̃ κοσμᾶ conscripsit. ut videri debeant omnia inferioris notæ, quæ serius nata sint quodammodo, & creverint non optimis temporibus. Palladam certè invadit Henricus Stephanus & exagitat, vel ut plagiarium, si quid affert quod tolerabile nec contemptum videatur; vel si quid profert de suo, ut ineptum. Contumeliosius etiam Josephus Scaliger, qui ineptissimum, quotquot ante fuerunt, non poetam, sed literatorem appellet. Durè ab eodem Scaligero acceptus

& Lucillius, apud quem esse jocos ait complures frigidissimos, & Græcanicas ineptias, ubi stomachum vix teneat. Gravis omnino & atrox: at justa fortasse reprehensio duorum. Sed hoc nihil est ad illud, quod in Paulo Silentiario condemnat sæculum totum, dum Paulum asserit, sui vitio sæculi, sive morbo laborare. Quod autem vitium, qui morbus? Strepitus inanis verborum, ambitus sententiarum confragosus, compositio dithyrambis audacior: quod uno verbo exponi poterat, maluisse binis aut ternis versibus producere: dum se fecundum atque uberem præstet, nihil, præter verborum sonitum & ampullas, attulisse.

Verumtamen quid hæc ad me censura duorum criticorum, quid ad rem nostram pertinet? Eo spectavi, Lector, hoc intelligi placuit: cùm posterius illud Græcorum poetarum sæculum tantum degenerarit à prioribus; satius futurum fuisse, si ipsi à se poetæ non discerperentur, nec aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confusa essent. Sic namque fore manifestum vel ex tempore, quanti quisque faciendus poeta, quis honos cuique habendus; cùm excellentes à mediocribus secernerentur, ab utrisque deterrimi: tutam imitationem juniorum futuram, quorum rudis ætas tam facilè malis nunc quidem & infructuosis, quam bonis & utilibus adhærescat; nec voluptati non ducendum, nosse gradus & incrementa operum aut decrementa: cùm pretium indicare pauci queant, pauci, quid sibi optimum sit, eligere. Hæc porrò confusio & perturbatio duplex: altera cùm recentes poetæ admiscentur antiquis: altera, cùm epigrammata nova novis quidem intertexta, prisca priscis: sed diversorum scriptorum: non autem ponuntur continenter indivisi poetæ & indiscreti.

Pæne præterii quod tacendum non videtur fuisse: quemadmodum Meleager & Philippus præposuerunt operi suo quædam, sic Agathiam suo quoque scripto & collectioni affinxisse proœmium, imò etiam proœmia; qui & iambicis præfatus est, & hexametris. In quibus utrisque jam tum agnoscas licet, pompam inanem illam, & fucatam speciem, & copiam nimiam, quæ in tempus potius, quàm in homines confertur. Hæc proœmia verò, quanquam non edita ante hanc diem; omitto tamen propter longitudinem, quam mihi statui esse vitandam. Paullulum quiddam delibare placuit, ex quo percipiatur, quod nunc habemus opus in manibus collectorum epigrammatum, non novo more, nec

nullo

nullo exemplo, ſeptem in partes ſeu libros diviſum: ne quis fortè primum ita diviſiſſe Planudem exiſtimet.

Πρῶτα δὲ συλλέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
Ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρες ἀοιδῆς,
Ὡς προτέροις μακάρεσσιν ἀνειμένα· καὶ γὰρ ἐῴκει
Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
Ἀλλὰ πάλιν μετεκεῖνα παλαίτερον εὖχος ἀείρει,
Ὅσσαπερ ἢ γραφίδεσσι χαραξαμένη τινὶ χώρῳ,
Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
Τέχνης ἐργοπόνοιο πολυσπερέεσσιν ἀέθλοις.
Καὶ τριτάτην βαλβῖδα νεήλυδος ἔλλαχε βίβλου
Ὅσσα θέμην τύμβοισι, τάπερ θεὸς ἐν μὲν ἀοιδῇ
Ἐκτελέειν νεύσειεν, ἐν ἀτρεκίῃ δὲ διώκειν.

Ac primum colligam, æmulatus antiquos, quæ ſcripſerunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis conſecrata. Etenim conveniebat veterum ſcriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcunque poeta ſtilo incidit quovis loco, ſive in ſtatuis affabre factis, ſive in alterius artis laborioſæ diverſis monumentis Ac tertium ſpatium novi ſortita ſunt libri quæcunque poſuimus in ſepulcris, quæ quidem Apollo tum verſibus perficere annuerit, tum ex vero perſequi.

Ὅσσα δὲ καὶ βιότοιο πολυσπερέεσσι κελεύθοις
Γραψάμενοι, ἀστάθεός τε τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
Δέρκεό μοι βιβλίῳ παρὰ κρηπῖδα τετάρτην.
Καὶ τάχα καὶ πέμπτοιο χάρις θέλξειεν ἀέθλου,
Ὁππόθι κερτομέοντες ἐπεσβόλον ἦχον ἀοιδῆς
Γραψάμενοι ἕκταιον δὲ μέλος κλέπτουσα κυθήρη
Εἰς ὄαρυς ἐλέγοιο παρατρέψειε πορείην
Καὶ γλυκεροὺς ἐς ἔρωτας· ἐν ἑβδόματῃ δὲ μελίσσῃ
Εὐφροσύνας βάκχοιο, φιλακρήτους τε χορείας,
Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρας, καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

Quæ vero & de vitæ multiplici ratione ac via ſcripſimus, & de inconſtantis fortunæ fallacibus momentis, aſpice, libri circa ſedem quartam. Ac delectare poteſt forſan quinti venuſtas libri, ubi irridentes convitia & probroſum carmen ſcripſimus. Sextum volumen ſurripiens cithara, in feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio ſive apiario gaudia Bacchi, & amicas meri choreas, & vinum, & pocula, & lauta convivia cogitabis.

Calamo

Calamo porrò notatos codices, ex quibus horum quædam eruta, & indicavit Ægidius Menagius, vir in paucis doctus, & commodavit nobis: ut hoc ei, præter cetera, ſtudioſi literarum acceptum referre debeant.

Reſtat ut de Maximo Planude, collectore poſtremo epigrammatum, quod promiſi, perſolvam. Is anno ſupra milleſimum treceteſimo octogeſimo, Romæ, Urbano VI. pontifice maximo, Conſtantinopoli Nilo patriarcha, cùm ibi floreret in cœnobio, multaque, vir Græcis & Latinis literis excultus, ſcriberet; temporis aliquid impertivit epigrammatis Græcorum veterum recolligendis. Ac diſtribuit ille quidem librum in ſeptem volumina, ut Agathias: ſed non eadem, quæ Agathias, in quodque volumen retulit: id quod ex fragmento ſuperiore illo Agathiæ ſatis adparet, ſi quis cum eo Planudis opus totum conferat. Habentur autem quolibet volumine certa capita rerum, certæ ſic tanquam per communes locos inſcriptiones: idque ordine ſervato quodam elementorum. In quo ſe & religioſum videtur præbuiſſe honeſtique amantem, reſecandis turpibus quamplurimis; diligentem ac ſedulum, accerſendis undique & comportandis epigrammatis; & ſatis prudentem, diſponendis atque ordinandis.

INDEX

INDEX
Alphabeticus,
Secundùm Numerum
EPIGRAMMATUM
CONCINNATUS.

A.

Εἰς

INDEX.

Εἰς

INDEX.

E.

Z.

H.

Θ.

Εἰς

I.

K.

Λ.

M.

N.

O.

Π. Εἰς

INDEX.

Φ.

X.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

1. Εἰς ἀγῶνας καὶ ἀγωνιστάς.

ἈΡΧΙ'ΟΥ.

Τέσσαρές εἰσιν ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρες ἱεροί·
Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων·
Ζηνός, Λητοΐδαο, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
Ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Hos *Ang. Politiani* versus, quia rem præsentem illustrant, adhærere passus sum.

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγριέλαιαν,
Μῆλα δ' Ἀπόλλωνος Πυθικὸς ἦρεν ἀγών.
Ἰσθμιακὴν δὲ πίτυν πόρεν Ἰνοῦς Μελικέρτας,
Σὺ δὲ σέλιν' ἐτίθεις, Ἀρχέμορ', ἐν Νεμέᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Ἴσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Ἴσθμια,] Repone Ἰσθμοῖ· en consimilem locum, Ælian. V. Histor. l. 4. c. 15. sub finem. Τῇ ἑξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ ἐν Νεμέᾳ δὲ, καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ. Ita Lucian. Vol. 2. p. 272. Edit. Græv. & pag. 277. in fine: alioqui inconcinna erit duplex ellipsis τοῦ κατὰ, & diversus in eadem re loquendi modus.

Πυθοῖ.] Dativus adverbialiter positus. Πυθώ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

3. Εἰς Ἄμπελον.

Ἄδηλον.

Τίς ποτ' ἀκηδέστως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχου
  Ἀνὴρ ἀμπελίνου κλήματος ἐξέταμεν·
Χείλεα δὲ συμφθεὶς χαμάδις βάλεν, ὡς ἂν ὁδίταις
  Εἴη νεισομένοις ἡμιδαὲς σκύβαλον·
Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος οἷα Λυκούργῳ,
  Ὅττι μιν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύναν.
Τοῦδε γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματος ἢ πρὸς ἀοιδὰς
  Ἤλυθεν, ἢ γοεροῦ κήδεος ἔχε λύσιν.

4. Εἰς ἀναπήρους.

ΠΛΆΤΩΝΟΣ νεωτέρου

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγὴς
  Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματα χρησάμενος.

5. Εἰς Ἀνδρείαν καὶ Ἀνδρείους.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπαντιάσασα δὲ μήτηρ
  Εἶπε, κατὰ στέρνων ἄορ ἀνασχομένη,
Ζώων μὲν, σέο ματρὶ διαμπερὲς αἶσχος ἀνάπτεις,
  Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάτρια θεσμὰ λύεις·
Ἢν δὲ θάνῃς παλάμῃσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκούσω
  Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρίδι σωζομένα.

Σωζομένα.] ἰῶτα subscripto, in meâ patriâ conservatâ: quod animo verè magno summum est miseriæ privatæ solatium.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

6. Ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου, ὅμοιον.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἑταίρων
Ἔκτανεν, ὠδίνων μνῆστιν ἀνηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων
Ἀλκῇ μαιναμένων, οὐ γενεῇ βρεφέων.

7. Εἰς Ῥώμην.

ΚΡΙΝΑΓΟ´ΡΟΥ.

Οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμύραν ἐγείρῃ,
Οὐδ' ἢν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πίῃ,
Ῥώμης οὐδ' ὅσσον βλάψει σθένος, ἄχρι κε μίμνῃ
Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλέη.
Οὕτω καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις
Ἑστᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι.

Καίσαρι.] Nempe Germanico; qui post amissam Oceano classem fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal. Lib. 2. Sect. 25. *invictos & nullis casibus superabiles Romanos prædicabant* (Germani) *qui perditâ classe, amissis armis*, &c. *eâdem virtute----irrupissent* : ità omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus sit oportet. In *Cæsarem Germanicum*.

8. ΠΑΡΜΕΝΙ´ΩΝΟΣ.

Τὸν γαίης καὶ πόντου ἀμειφθείσαισι κελεύθοις
Ναύτην ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους,

Ναύτην.] Xerxen intelligit, qui Atho montem perfodit, ut classi iter pateret, & Hellespontum junxit, quà exercitum transmitteret.

Ἐν τεσσαραῖς δεκάτων ἑκατοντάσιν ἔστεφεν Ἄρης
 Σπάρτης· αἰχμώεσθ' ὄρεα καὶ πελάγη.

9. ἈΛΦΕΙΟΥ Μιτυληναίου.

Κλεῖε θεὸς μεγάλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπου,
 Φρούρει Ζεῦ ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπολιν.
Ἤδη γὰρ καὶ πόντος ὑπέζευκται δορὶ Ῥώμης,
 Καὶ χθών· οὐρανίη δ' οἶμος ἔτ' ἐστ' ἄβατος.

Ὑπέζ-] Elegantèr. Mare ponte jungi significat; terram ſubjugari. vim enim utramque habet.

10. Εἰς Ἀνταπόδοσιν.

ἘΥΗΝΟΥ.

Κἄν με φάγῃς ἐπὶ ῥίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
 Ὅσσον ἐπισπεῖσαί σοι, τράγε, θυομένῳ.

Ovid, Faſt. l. 1. v. 358.
Rode, caper, vitem; tamen huic, cum ſtabis ad aram,
In tua quod fundi cornua poſſit, erit.

11. Εἰς Ἀπειλήν.

ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἁ Κύπρις Μούσαισι, κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
 Τιμᾶτ', ἢ τὸν Ἔρον ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν, Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα.
 Ἡμῖν δ' οὐ πέταται τοῦτο τὸ παιδάριον.

Ἔρον.] Ultima producitur ob ſequens aſpiratum.

12. Εἰς

12. Εἰς Ἀρετὴν.

ΠΑΥΛΟΥ Σιλεντιαρίου.

Μήτε βαθυκτεάνοιο τύχης κουφίζεο ῥοίζῳ,
Μήτε σέο γνάμψῃ φροντὶς ἐλευθερίην.
Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσταθέεσσι βίος πολεμίζεται αὔραις,
Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀντιμεθελκόμενος.
Ἡ δ' ἀρετὴ σταθερόν τι καὶ ἄτροπον· ἧς ἔπι μούνης
Κύματα θαρσαλέως ποντοπόρει βιότου.

Ἐλευθε-] Subaudi, τοῦ πλοῦ. Horatius,

Rectiùs vives, Licini, neque altum
Semper urgendo, neque dum procellas
Cautus horrescis, nimium premendo
littus iniquum.

Πολεμ-] Rectiùs πελεμίζεται, κινεῖται, σείεται. Sic Hom. Ἧς ἔπι] Ut ἐπὶ νεώς. ad allegoriam appositè.

13. Εἰς Ἄσωτον.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νέος ὢν Θήρων ὁ Μενίππου
Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
Ἀλλά μιν Εὐκτήμων πατρικὸς φίλος ὡς ἐνόησεν
Ἤδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,
Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν
Θῆκε θυγατέρος ἧς, πόλλ' ἐπιμείλια δούς.
Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλοῦτος,
Αὐτίκα τῇ αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις·
Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν
Οὐλομένης πενίης κῦμα παλιρρόθιον.
Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον οὐκ ἔτι κεῖνον,
Ἀλλὰ θυγατέρος ἧς προῖκά τε καὶ θάλαμον.
Ἔγνω δ' ὡς οὐκ ἔστι κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πιστὸν ἐν ἀλλοτρίοις.

14. Εἰς Αὐλητήν.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἵμερον αὐλήσαντι πολυτρήτων διὰ λωτῶν,
Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφύρῳ.
Μαρσύη, ἐψεύσω τὸν εὕρεμα, τοὺς γὰρ Ἀθήνης
Αὐλοὺς ἐκ Φρυγίης θεὸς ἐληΐσατο.
Εἰ δὲ σὺ τοιούτοις τότ' ἐνέπνεες, οὐκ ἂν Ὕαγνις
Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

Ἐληΐσατο.] Ἐκτήσατο, acquisivit, potitus est: ità Hesiodus quoque alicubi.
Ὕαγνις.] Pater Marsyæ.

15. Εἰς Αὐτάρκειαν.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Μακεδόνος.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· οὐδὲ τραπέζαις
Δουλεύσω, μουσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
Μισῶ πλοῦτον ἄνουν, κολάκων τροφόν, οὐδὲ παρ' ὀφρὺν
Στήσομαι· οἶδ' ὀλίγης δαιτὸς ἐλευθερίην.

Παρ' ὀφρυὼ.] Nec vultum serviliter accommodabo: ità vertere visum est, quoniam παρίσασθαι significat, sistere aliquid, ut quis conscendat: παρίσασθαι ἵππον.

16. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἐλπίδος, οὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλεγίζω
Λοιπὸν τῆς ἀπάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα.
Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος· ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ.
Ὑβριστὴν πενίης πλοῦτον ἀποστρέφομαι.

17. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίης, ὦ 'νθρωφ', ἴζοιο τραπέζης
Ψωμὸν ὀνείδειον γαστρὶ χαριζόμενος·
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι, καὶ ἐστυγνωμένῳ ὄμμα,
Συγκλαίων, κ' αὖθις συγ' γελόωντι γελῶν,
Οὔτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος, οὔτε γέλωτος.
Καὶ κλαίω Μιλίῃ, καὶ γελόω Μιλίῃ.

ὦ 'νθρωφ'] ὦ ἄνθρωπε.
Συγ-] Disjungas *σὺν* necesse est: pertinet enim ad sequens *γελῶν*, sensu postulante: præcesserat *συγκλαίων*.

Μιλίῃ.] Uxori nempe meæ. Hic Scholiastes pessimè se dedit, Epigrammatis menti contradicens.

18. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηξόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε.
Ὡς δὲ βιωσόμενος, φείδεο σῶν κτεάνων.
Ἐστὶ δ' ἀνὴρ σοφὸς οὗτος, ὃς ἄμφω ταῦτα νοήσας
Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

19. ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ φιλοσόφου.

Χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔκγονε Σωφροσύνης.
Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκοῦσιν.

20. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλουτεῖν, οὐκ εὔχομαι· ἀλλά μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

21. Εἰς Ἀνθρώπινον Βίον.

Ἄδηλον.

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολὺ πλέον ἤπερ ὅτ' ἔζης
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔστ' ἐλεεινότερος.
Τὸν βίον ἄρτι γέλα Δημόκριτε τὸ πλέον ἢ πρὶν·
Νῦν ὁ βίος πάντως ἐστὶ γελοιότερος,
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὁρῶν, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
Πῶς ἅμα σοὶ κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

Πάντως.] Ità sensus commodior fiet: olim πάντων.

Ὑμέας.] Duarum est syllabarum per συνίζησιν.

22.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ δὲ, ΚΡΑΤΗΤΟΣ τοῦ κυνικοῦ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἢν μὲν ἔχῃς τι, δέος.
Ἢν δ' ἀπορῇς, ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; οὐκ ἀμέριμνος
Ἔσσεαι· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐρημότερον·
Τέκνα, πόνοι· πήρωσις, ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Ἄφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.

ξείνης] Subaudi γῆς.
Ἐρημότ.] Subaudi βίον.

Πολιαὶ] τείχεσ.

23. Ἐκ

23. Ἐκ τοῦ ἐναντίου πιθανά.

ΜΗΤΡΟΔΩ'ΡΟΥ.

Παντοίην βιότοιο πάτοις τρίβον, εἰν ἀγορῇ μὲν,
Κήδεα, καὶ πινυταὶ πρήξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θαλάσσῃ,
Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἢν μὲν ἔχῃς τι κλέος·
Ἢν δ' ἀπορῇς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος ἄριστος
Ἔσσεται· οὐ γαμέεις; ζῇς ἔτ' ἐλαφρότερον.
Τέκνα, πόθος· ἄφροντις ἄπαις βίος· αἱ νεότητες
Ῥωμαλέαι· πολιαὶ δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἑνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίου.

24. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
Ἢν δὲ μή, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

25. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνὸς θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὁρῶν τὸ τέλος.

26. Τοῦ αὐτοῦ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπουδὴν μεταθείς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

27. Ἀδη-

28. Ἄδηλον.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου.

28. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἥδεα πάντα κέλευθα λάχεν βίος· ἄστει μέσσῳ,
Εὖχος, ἑταιρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄχη.
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώσιας. ἐκ δὲ γάμων, οἶκος ὁμοφρονέει·
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἄφροντις ἀεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
Πατρὶ, τέκος· φροῦδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἠνορέην νεότης, πολιὴ φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἔνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε φύτευε γόνον.

Πολιὴ] Sub. θρίξ. sic, *cani*, latinè sine Substantivo *capilli*.
Ζῶε.] Videtur esse potius secunda persona imperativi à ζώω, quod à ζάω: tum verò interpretare, *vive porrò*.

29. Ἄδηλον.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι βίε; μυρία γάρ σευ
Λυγρά· καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, οὔτε φέρειν.
Ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλὰ, γαῖα, θάλασσα,
Ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
Τἆλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
Ἐσθλὸν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

30. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἅπαντα τὰ ζῶ' ἐστὶ μακαριώτερα
Καὶ νοῦν ἔχοντα μᾶλλον ἀνθρώπου πολύ.
Τὸν ὄνον ὁρᾶν ἔξεστι πρῶτα τουτονί.

Μακαριώτερα.] Ità emendavi pro *μακαριώτατα*. postulante sensu. Grotius.

Οὗτος

Οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογουμένως.
Τούτῳ καλὸν δι' αὐτὸν οὐδὲν γίνεται,
Ἃ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
Ἡμεῖς δὲ χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
Αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
Λυπούμεθ' ἂν πτάρῃ τις· ἂν εἴπῃ κακῶς
Ὀργιζόμεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
Φοβούμεθ'· ἂν γλαὺξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
Ἅπαντα ταῦτ' ἐπίθετα τῇ φύσει κακά.

31. Ἄδηλον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντα κόνις, καὶ πάντα τὸ μηδέν.
Πάντα γὰρ ἐξ ἀλόγων ἐστὶ τὰ γινόμενα.

32. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττουσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι,
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νὺξ ἄπλετός ἐστι χρόνος.

33. Εἰς Βρέφος.

ἈΡΧΙΟΥ.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνοῦ παῖς ἕρπων,
Ἀστυανακτείης ἤρχετο δυσμορίης.
Ἡ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ στέρνων προφέρουσα
Μαζὸν, τὸν λιμοῦ λύτρα καὶ θανάτου.

Ἀστυ-] Astyanax Hectoris filius, quem Danai præcipitem è turre dederunt.

34. Εἰς Γῆρας.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Γῆρας ἐπὰν μὲν ἀπῇ, πᾶς εὔχεται· ἢν δέ ποτ' ἔλθῃ,
Μέμφεται. ἔστι δ' ἀεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

35. Εἰς Γραφίδα.

Ἤμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
Οὐ σῦκ', οὐ μῆλον φύεται, οὐ σταφυλή.
Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
Χείλεα, καὶ στεινὸν ῥοῦν ὀχετευσάμενος·
Ἐκ δὲ τοῦ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτόν, ἔνθεος οἷα,
Πᾶν ἔπος ἀφθέγκτῳ τῷδε λέγω στόματι.

Ἤμην ἀχρεῖον.] Autoris nomen, cui hoc Epigramma debetur, apud Brodæum non extat, nisi & hoc Tzetzis sit, uti prius distichon à Suidà eidem Autori ascribitur.

Ἑλικω-] Heliconi sacram, & Musarum asseclam: Adjectivum est unius terminationis & feminini generis; qualia sexcenta, congruit cum μὲ, nempe γραφίδα.

Ἐκ δὲ τοῦ.] κείνου.

Ἀφθέγκ-] Active sumitur. pro eo, *quod non loquitur.* licet passivæ sit originis. sic post λιθοβλήτου.

36. Εἰς Δένδρα.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
Παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.

Δέν-

ἐνδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκκαρποφόρουν.

Πάντας.] Subaud. καλά. | Δεῖ-] V. Ovidii Nucem.

37. ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπηόριοι τανααῆς δρυὸς, εὔσκιον ὕψος
Ἀνδράσιν ἄκρητον καῦμα φυλασσομένοις.
Εὐπέταλοι, κεράμων στεγανώτεροι, οἰκία φωττῶν,
Οἰκία τεττίγων, ἔνδιοι ἀκρέμονες,
Καὶ μὲ τὸν ὑμετέρῃσιν ὑποκλινθέντα κόμῃσι
Ῥύσασθ', ἀκτίνων ἠελίου φυγάδα.

Φωττῶν.] Merito sane displicuit amico meo istud φωττῶν, adeoque mutari debere ratus φωλεῶν conjeci, συνιζήσει non infrequenti, ut verò *nidus* Latinè pro ipsis avibus, cur non & φωλεός?

38. Εἰς Δυσπραγίαν.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Πλοῦτος Ἀριστείδῃ δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
Ἦν ὄϊς· ἐκ τούτων λιμὸν ἔλαυνε θύρης.
Ἤμβροτε δ' ἀμφοτέρων· ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν, ὠδῖς
Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον.
Πηροδέτῳ δ' ὅγ' ἱμάντι κατ' αὐχένος ἅμμα λυγώσας
Οἰκτρὸς ἀμυκήτῳ κάτθανε πὰρ καλύβῃ.

39. Ἔπαινοι.

Ἄδηλον.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν. αἰσχρὰ δὲ δεινόν·
Κἂν ὦσιν τούτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Ἐσθ. πάν.] Nota duplicem accusativum post λέγειν. | ὧν.] Atticè pro ἅ.

40. Εἰς

40. Εἰς Ἔρωτα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐκ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἐσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

41. Εἰς Ἀχαρίστους.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ὠκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι· ἢν δὲ βραδύνῃ,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ λέγοιτο χάρις.

42. Ἀδέσποτον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω οὐκ ἐθέλουσα,
Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμοῦ κατ' ἐμοῦ πάλι θηρίον ἔσται.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

43. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἁπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας,

44. Εἰς Εὐχήν.

Ἄδηλον.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις
Ἄμμι δίδου· τὰ δὲ λυγρὰ καὶ εὐχομένων ἀπερύκοις.

45. Εἰς Τέττιγα.

Ἄδηλον.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ ποιμένες ἄγρῃ
Τέττιγα δροσερῶν ἕλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;
Τὴν νυμφῶν παρόδιτην ἀηδόνα; καὶ ματι μέσσῳ
Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξουθὰ λαλοῦντα νάπαις;
Ἠνὶ δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον. ἠνὶ δὲ τόσσοις
Ψᾶρας ἀρουραίης ἅρπαγας εὐπορίης.
Καρπῶν δηλητῆρας ἑλεῖν θέμις· ὄλλυτ' ἐκείνους.
Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐστὶ δρόσου;

Ξουθά] Subaud. μέλη, vel λαλήματα.

46. Εἰς Θάνατον.

ἈΓΑΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον τί φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχίης γενετῆρα;
Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;
Μοῦνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, οὐδέ ποτ' αὐτὸν
Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.
Αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
Ἐρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεταβαλλόμεναι.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον.] Ut vim hujus locutionis assequaris, sciendum est verba geminari oportere. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. Oratio elliptica est. ita in Amore Fugitivo. ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους ἀνέρας ἠδὲ γυναῖκας. & passim.

47. Ἄδηλον

Χαίρει τὶς Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

48. Ἄδηλον.

Εἰς ἀΐδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
    Στείχεις, εἴτε νέκυς νείσεαι ἐκ Μερόης,
Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάτρης ἄπο τῆλε θανόντα.
    Πάντοθεν εἷς ὁ φέρων εἰς ἀΐδην ἄνεμος.

49. Ἄδηλον.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σε· μενεῖς δέ τε καὶ σύ τιν' ἄλλον·
    Πάντας ὁμῶς θνητοὺς εἷς ἀΐδης δέχεται.

Μενεῖς.] Sic Supra. χαιρήσει. malè olim μένεις.
Δέχεται.] Alludit ad πανδοχεῖον. omnes communi tanquam hoſpitio excipit Orcus.

50. Εἰς Θεούς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας·
    Οὐ λήσεις δὲ θεούς, οὐδὲ λογιζόμενος.

Λογιζόμενος.] Ἄτοπόν τι ποιεῖν, vel λανθάνειν. Lucian. Edit. Græv. Vol. 1. p. 731. Ἀνθρώπους μὲν ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον, θεὸν δὲ διαλαθεῖν ἀδύνατον.

51. Ἀδέ-

51. Ἀδέσποτον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι᾽ ἔρωτα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

52. Εἰς τοὺς ἀεὶ Νοσοῦντας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τοὺς καταλείψαντας γλυκερὸν φάος οὐκ ἔτι θρηνῶ,
Τοὺς δ᾽ ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας ἀεὶ θανάτου.

53. Εἰς Κόλακας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὗρεν
Ἀνθρώπου καθαρὰν ψευδομένου φιλίην·
Οὐ γὰρ ἔθ᾽ ὡς ἐχθρὸν προφυλασσόμεθ᾽, ἀλλ᾽ ἀγαπῶντες
Ὡς φίλον, ἐν τούτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Πλείονα.] Κατὰ πλείονα πράγματα.

54. Ἄδηλον.

Πλαστὸν ἔχεις τὸν Ἔρωτα· φόβῳ δὲ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ,
Τοῦ δὲ φιλεῖν οὕτως οὐδὲν ἀπιστότερον.

55. Εἰς Θουκυδίδην.

Ἄδηλον.

Ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δέ γε πάμπαν
Νῆϊς ἔφυς μουσέων, ῥῖψον ἃ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δέ γ' οὐ πάντεσσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαντο
Θουκυδίδην Ὀλόρου, Κεκροπίδην τὸ γένος.

Μουσέων.] Duarum est syllabarum. | Γένος.] Καλά.

56. Εἰς Μετριότητα.

Ἄδηλον.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
Ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

57. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκος καὶ πάτρη βιότου χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φροντίδες, ἀνθρώποις οὐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

58. Εἰς Ἀρτέμιδος ναόν.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῆνα κατηυγασάμην,
Κάπων τ' αἰώρημα, καὶ ἠελίοιο κολοσσόν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάματον,

Ζῆνα.] Jovis templum.

Μνᾶμά τι Μαυσώλοιο πελώριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
  Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέοντα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἠμαύρωτό τι, κὴν ἴδε νόσφιν Ὀλύμπου
  Ἅλιος, οὐδέν πω τοῖον ἐπαυγάσατο.

Ἐπαυ-] Forte. ἐπηυγάσατο, sic supra versu abhinc sexto.

59. Εἰς Ναυπλίαν.

ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, σὺ γὰρ δρόμον ηὕρεο πόντου,
  Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,
Οἷον ἐτεκτήνω δόλιον ξύλον, οὐ γὰρ ἐνῆκας
  Ανθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον.
Ἦν ὄντως μερόπων χρυσέον γένος, εἴγ' ἀπὸ χέρσου
  Τηλόθεν, ὡς ἀΐδης πόντος ἀπεβλέπετο.

Χέρσου.] Γῆς.

60. Εἰς Χελιδόνα.

Ἀδήλου.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα
  Τέττιγ', ἀπτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
Τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα· τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα·
  Τὸν ξένον ἁ ξεῖνα· ἀερινὸν ἡερινά.
Οὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
  Ὄλλυσθ' ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

Τέττιγ', ἀπτάνοις.] Olim τέττιγα, πτανοῖς. malè. ἄπτηνος, implumis, ab α privativa & πτηνὸς, Dorice πτανός Quo enim pullis jam alatis escam afferret?

Τάχος.] Καλά.

61. Εἰς Πλουτοῦντας.

Ἄδηλον.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλούσιός εἰμι.
Ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην ὁπότ' οὐδὲν εἶχον·
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

62. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλοῦτος ὁ τῆς ψυχῆς, πλοῦτος μόνος ἐστὶν ἀληθής·
Τἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλούσιόν ἐστι δίκαιον
Κλήζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατήκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλοῦτον ἐπειγόμενος.
Οὗτος ὁποῖα μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβλοις,
Μοχθήσει, ἑτέρων δρεψομένων τὸ μέλι.

63. Εἰς Παραμυθίαν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
Τοῦτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
Μὴ τοίνυν κλαύσῃς τὸν ἀποιχόμενον βιότοιο·
Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

64. Εἰς

64. Εἰς Πατρίδα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκη· μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης,
Ἀσπασίως τεὸν οὖδας ἱκάνομαι, ὄφρα νοήσω
Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἱέα μοῦνον.
Σὸς γὰρ ἔρως κατέθελξεν ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτὸς,
Ὡς οὐδὲν γλύκιόν γ' ἧς πατρίδος, ἠδὲ τοκήων.

65. Εἰς Ὅμηρον.

ἈΛΦΕΙΟΥ ΜΙΤΥΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρῆνον ἀκούομεν, εἰσέτι Τροίην
Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,
Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ στεφάνῃσι πόληος,
Ἠδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἕκτορα συρόμενον,
Μαιονίδαο διὰ μοῦσαν· ὃν οὐ μία πατρὶς ἀοιδὸν
Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίματα.

Μαιονίδαο.] Lege Μαιονίδεω. Συνίζησις enim in hoc solennis est, at in illo nullibi mihi quærenti occurrit.

66. Εἰς Μένανδρον.

Ἄδηλον.

Αὐταί σοι στομάτεσσιν ἀνηρείψαντο μέλισσαι,
Ποικίλα μουσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.

Αὐταὶ καὶ χάριτές σοι ἐδωρήσαντο Μένανδρε,
Στωμύλον εὐστοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
Ζώεις δ' εἰς αἰῶνα· τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
Τ' οὐκ σέθεν οὐρανίων ἀπτόμενον περάτων.

Τ' οὐκ.] Τὸ δὲ κλέος τὸ ἐκ σοῦ ὂν τῶν Ἀθήναις ἐστὶν ἀπτόμενον, i. e. ἅπτεται οὐραν. περ.

67. Εἰς Σιωπήν.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Πᾶς τις ἀπαίδευτος φρονιμώτατός ἐστι σιωπῶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἰσχρότατον.

68. Εἰς Πρόνοιαν.

ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Ὅστις δὲ θνητῶν μέμφεται τὰ θεῖ', ὅτι
Οὐκ εὐθὺς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, μετέρχεται
Τοὺς μὴ δικαίους, πρόφασιν εἰσακουσάτω.
Εἰ γὰρ παραυτίκ' ἦσαν αἱ τιμωρίαι.
Πολὺς διὰ φόβον, κ' οὐ δι' εὐσεβῆ τρόπον
Θεοὺς ἂν εὔξαιτο· νῦν δὲ τῆς τιμωρίας
Ἄπωθεν οὔσης, τῇ φύσει χρῶνται βροτοί.
Ὅταν δὲ φωραθῶσιν, ὀφθέντες κακοὶ,
Τίνουσι ποινὰς ὑστέροισιν ἐν χρόνοις.

Πολύς.] Ità reposui pro πολλοὶ ob id quod sequitur εὔξατο. Grotius. videtur fuisse Glossema τοῦ πολύς.

69. Εἰς

69. Εἰς Σοφίαν.

ΠΑΥΛΟΥ ΣΙΛΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ στέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
Πλοῦτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον· ἡ δὲ περισσὴ
Θυμὸν ἀεὶ κατέδει χρυσομανὴς μελέτη.
Ἔνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δήεις
Καὶ πενίην πλούτου, καὶ θάνατον βιότου.
Ταῦτα σὺ γινώσκων, κραδίης ἴθυνε κελεύθους,
Εἰς μίαν ἐσορόων ἐλπίδα, τὴν Σοφίην.

70. Εἰς Σωφροσύνην.

Ἄδηλον.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως κατεναντίον ἀλλήλοισιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφότεροι.
Φαίδρην μὲν κλείνεν πυρόεις πόθος Ἱππολύτοιο,
Ἱππόλυτον δ' ἁγνὴ πέφνε σωφροσύνη.

71. Εἰς Τύχην.

Ἄδηλον.

Ἐλπὶς καὶ σὺ Τύχη, μέγα χαίρετε· τὸν λιμέν' εὗρον·
Οὐδὲν ἐμοὶ καὶ ὑμῖν· παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.

Τοὺς.] Ἐρχομένους.

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου·
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο· καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται· εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ Τύχης.

73. Ἀδήλου.

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς τύχης ἔχει φόβον·
Καὶ τὸ πάνυ λαμπρὸν οὐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ.
Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένει,
Ὃ περιέτρεψεν, ἢ χρόνος τὶς, ἢ φθόνος,
Ἐπὰν ἐπ' ἄκρον τὶς τοῦ καλῶς πράττειν δράμῃ.
Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
Τῷ μήτε λίαν ἐν ταπεινῷ τῆς τύχης
Μέρει φέρεσθαι, μήτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
Κἂν γὰρ πέσῃ τὶς ἐξ ἐλάττονος μέτρου,
Εὐπερικάλυπτον ἔχει τὴν δυσπραξίαν.
Ὄγκου δὲ μεγάλου πτῶμα γίνεται μέγα.
Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
Σφάλλει δ' ἐκείνους, οὓς ἂν ὑψώσῃ τύχη.

Τῷ.] Mihi videtur omnino legendum τὸ, & cum φέρεσθαι jungendum.

74. ἈΓΑΘΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθύσι, τῷ δ' ἐσιδοῦσα
Εὐκτέανος κούρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ.

Καὶ

Καί μιν θῆκε συνέευνον. ὁ δ᾽ ἐκ βιότοιο πενιχροῦ
Δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγλαοεσσης.
Ἡ δὲ τύχη γανόωσα προσείσατο, καὶ ποτὶ Κύπριν,
Οὐ πὸς τοῦτος ἀγὼν, ἀλλ᾽ ἐμὸς ἐστιν, ἔφη.

75. ἈΝΤΙΠΑ´ΤΡΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῷος ἔπος ποτὶ τοῦτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὅτ᾽ ἦν ἤδη νεύμενος εἰς ἀΐδην.
Παρθένε καλλιπάρηε, κόρη δ᾽ ἐμὴ, ἴσχε συνεργὸν
Ἠλακάτην ἕλκειν κτῆμα πένητι βίῳ·
Ἢν δ᾽ ἵκῃ εἰς ὑμέναιον, Ἀχαιΐδος ἤθεα μητρὸς
Χρυσὰ φύλασσε πόσει πεῖρα βεβαιοτάτην.

Νεύμενος.] Νεόμενος.

76. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, κἂν ᾖ παράδοξα.
Τοὺς μικροὺς ἀνάγει, τοὺς μεγάλους κατάγει.
Καὶ σοῦ τὴν ὀφρὺν καὶ τὸν τῦφον καταπαύσει,
Κἂν ποταμὸς χρυσοῦ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρύον, οὐ μαλάχην ἄνεμός ποτε, τὰς δὲ μεγίστας
Ἢ δρύας ἢ πλατανοὺς οἶδε χαμαὶ κατάγειν.

77. Τοῦ αὐτοῦ.

Μὴ πταίων, φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καί σου ῥηϊδίως ἔκλυον εὐξαμένου.
Ἂν πταίσῃς, οὐδεὶς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ᾽ ἅμα πάντα
Ἐχθρὰ, τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

78. Περὶ

78. Περὶ Εὐγενείας.

ΕΠΙΚΑΡΜΟΥ.

Ἀπολεῖ με τὸ γένος, μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμὲ
Μῆτερ, ἐφ' ἑκάστῳ τὸ γένος. οἷς ἂν τῇ φύσει
Ἀγαθὸν ὑπάρχει μηδὲν οἰκεῖον προσὸν,
Ἐκεῖσε καταφεύγουσιν, εἰς τὰ μνήματα,
Καὶ τὸ γένος, ἀριθμοῦσίν τε τοὺς πάππους, ὅσοι.
Οὐκ ἕνα δ' ἔχοις ἰδεῖν ἂν, οὐδ' εἰπεῖν ὅτῳ
Οὐκ εἰσὶ πάπποι. πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἄν ποτε·
Οἱ μὴ λέγειν δ' ἔχουσι τοῦτο, διά τινα
Τόπου μεταβολὴν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
Τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
Ὃς ἂν εὖ γεγονὼς ᾖ τῇ φύσει πρὸς τἀγαθὰ,
Κἂν Αἰθίοψ ᾖ, Μῆτερ, ἐστὶν εὐγενής.

Ὅσοι.] Subaud. εἰσί.

79. Εἰς Φθόνον.

ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ὁ φθόνος οἰκτιρμοῦ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
Οἱ βασκαινόμενοι λαμπρὸν ἔχουσι βίον.
Τοὺς γὰρ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτείρομεν. ἀλλά τις εἴην
Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
Ἡ μεσότης γὰρ ἄριστον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκε
Κινδύνους ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

80. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἑοῖς βελέεσσι δαμάζει.

81. Ἄδηλον.

Ὁ φθόνος ἐστὶ κάκιστον· ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὑτῷ·
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὄμματα καὶ καρδίην.

82. Εἰς Φιλαργύρους.

ΣΤΑΤΥΛΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὃν λίπεν, οὐχ εὑρὼν, ἧψεν ὃν εὗρε, βρόχον.

83. Εἰς φιλίαν.

Ἄδηλον.

Θησαυρὸς μέγας ἐστ' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τοῦτον ἐπισταμένῳ.

84. Ἄδηλον.

Εἴ με φιλοῦντα φιλεῖς, δίττη χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
Οὐ τόσον μισεῖς, ὅσσον ἐγώ σε φιλῶ.

Not. Hoc epigramma Franciſcus Vavaſor in quarto ſuorum Epigrammatum libro primus edidit.

85. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μή μ' ἀδίκει σύ,
Ἀρχὴν τοῦ βλάπτειν τὴν φιλίην θέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
Τὴν φανερὰν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίης.

Φασὶ

Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερείους
Τὰς ὑφάλους πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

86. Εἰς Φρόνησιν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

87. Εἰς Φροντίδας.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

88. Εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια πρεσβίστα Μακάρων,
Μετὰ σοῦ ναίοιμι
Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.
Σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης.
Εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
Τᾶς εὐδαίμονος τ' ἀνθρώποις
Βασιληΐδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,
Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσιν θηρεύομεν,

Πρεσβίστα.] Ita p. 117. in Stobæi excerptis. Πρεσβυτάτας τε θεῶν Ὑγιείας, μειλιχοδώρου.

Εὐδαίμονος.] Alit. ἰσοδαίμονος. recte. Reges enim Διὶ ἰσοτάλαντοι audiunt.
Μακ-] Subaud. θεῶν.

Ἤ

Ἢ εἴτις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποις τέρψις,
Ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται·
Μετὰ σεῖο, μάκαιρα Ὑγίεια,
Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ·
Σέθεν δὲ χωρὶς, οὐδεὶς εὐδαίμων πέλει.

Πέφανται.] Solenne verbum Homero ubi insperata salus se offert.

89. Εἰς Χρόνον.

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
Οὔνομα, καὶ μορφὴν, καὶ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

90. Ἄδηλον.

Τὸ ῥόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον. ἢν δὲ παρέλθῃ,
Ζητῶν εὑρήσεις οὐ ῥόδον, ἀλλὰ βάτον.

91. Εἰς Ἀστρόλογον.

ΛΟΥΚΙΛΛΙ'ΟΥ.

Τῷ πατρί μου τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀστρολόγοι μακρόγηρων
Πάντες ἐμαντεύσανθ' ὡς ἀφ' ἑνὸς στόματος.
Ἀλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον,
Εἶπε δ' ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐκοπτόμεθα.

92. Εἰς Γραίας.

Τοῦ αὐτοῦ.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγουσιν,
Ἃς σὺ μελαινοτάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

93. Τοῦ αὐτοῦ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δ' οὐ ποτε βάψεις,
Οὐδὲ παρειάων ῥυτίδας ἐκτανύσεις,
Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κατάπλαττε.
Ὥστε προσωπεῖον κοὐχὶ πρόσωπον ἔχειν.
Οὐδὲν γὰρ πλέον ἐστί. τί μαίνεαι; οὔποτε φῦκος
Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην, Ἑλένην.

"Ὥστε.] Ita legendum proculdubio. olim ὡς τό.

94. Εἰς Δυσειδεῖς.

Τοῦ αὐτοῦ.

Ῥύγχος ἔχων τοιοῦτον Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
Ἔλθῃς, μήτ' ἐν ὄρει πρός τι διαυγὲς ὕδωρ.
Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον ἐναργὲς,
Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

Ἐν ὄρει.] Brodæns ἐνόρει, pro ἐνέργα legendum censet. tu nihil muta. mons enim imprimis cavendus erat Olympico, ne inde se præcipitem daret.

95. Τοῦ αὐτοῦ.

Ψιλδὲς ἔσοπτρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
Ἔβλεπεν, οὐκ ἂν ὅλως ἤθελεν αὐτὸ βλέπειν.

96. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδόντας.
Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὄψιν ἂν ἠγόρασας.

97. Εἰς Κλέπτας.

ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν θεῶν ὑπηρέτην,
Τὸν Ἀρκάδων ἄνακτα, τὸν βοηλάτην,
Ἑστῶτα τῶν δὲ γυμνασίων ἐπίσκοπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὖλος εἶπε βαστάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων.

98. Εἰς Ἀφύλακτον οἶκον.

Τοῦ αὐτοῦ.

Κερδαλέους δίζεσθε δόμους ληΐστορες ἄλλους·
Τοῖς δὲ γὰρ ἐστὶ φύλαξ ἔμπεδος ἡ πενίη.

99. Τοῦ αὐτοῦ.

Βουκόλε, τὴν ἀγέλην πόῤῥω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βουσὶ συνεξελάσῃ.

100. Εἰς Ῥήτορα.

ΚΕΡΕΑΛΛΙ'ΟΥ.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
 Εὐζήλως ἐστὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ κάρκαιρε, καὶ εἰ κοναβεῖ, τό, τε σίζει
 Καὶ κελάρυζε, λέγεις, εὐθὺς Ὅμηρος ἔσῃ.
Νοῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν αὐτῶν
 Εἶναι κοινοτέραν, ὥστε νοεῖν ἃ λέγεις.

Κάρκαιρε, κοναβεῖ, σίζει, κελάρυζε, verba sunt materialiter sumpta.

101. ΜΕΝΑ'ΝΔΡΟΥ.

Εἴπερ τὸν ἀδικοῦντ' ἀσμένως ἠμύνετο
Ἕκαστος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίσατο,
Ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
Ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς·
Οὐκ ἂν ἐπιπλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ηὔξετο
Τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παρατηρούμενοι
Καὶ τυγχάνοντες ἧς ἔδει τιμωρίας,
Ἤτοι σπάνιοι σφόδρ' ἂν ἦσαν, ἢ πεπαυμένοι.

Συνηγω.] Lege συνηγωνίζετο ut versus constet. quod & præcedens ἠμύνετο, & quod cont[illegible]sequitur συνέπραττον, utrumque temporis imperfecti, apertissime demonstrant. *Bentleius.*

102. Εἰς Ὑβριστάς.

ΠΑΛΛΑΔΑ'.

Πολλὰ λαλεῖς, Ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθῃ μετὰ μικρόν.
 Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

103. Τοῦ

103. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς Θεός· ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς
Ὕβριζεν φαίνων, οὐδὲ τὸ φῶς ἐπίθειν.

104. Τοῦ αὐτοῦ.

Αἰνίζειν μὲν ἄριστον· ὁ δὲ ψόγος, ἔχθεος ἀρχή.
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν, Ἀττικόν ἐστι μέλι.

Καλῶς εἰπεῖν.] Lusus non invenustus in ambiguo sensu τοῦ καλῶς εἰπεῖν; cui opponitur ὀνειδίζειν, βλασφημεῖν, & barbarè loqui. Bene de aliis loqui, id demum est sermonis vera elegantia, id est, Atticum mel.

105. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς οὐκ ἀδικοῦντα·
Παῖσμα τόδ' ἐστὶ τύχης, οὐκ ἀδίκημα τρόπων.

106. Εἰς Φειδωλοὺς.

Ἄδηλον.

Πλουτεῖν φασί σε πάντες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεσθαι.
Χρῆσις γὰρ πλούτου μάρτυς, Ἀπολλόφανες.
Ἂν μετέχῃς αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεται· ἂν δὲ φυλάττῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἀλλότρια.

Ἀπὸ νῦν.] Ἀπὸ τοῦ νῦν χρόνου.

107. ἈΝΤΙΦΆΝΟΥΣ.

Τοῦ γάρ τις ἄλλου, πρὸς θεῶν περ, οὕνεκα
Εὔξαιτο πλουτεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων,
Ἢ τοῦ δύνασθαι παραβοηθεῖν τοῖς φίλοις,
Σπείρειν τε καρπὸν χάριτος ἡδίστης θεῶν.
Τοῦ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
Ἔχομεν ὁμοίας· οὐχὶ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

108. ΠΑΛΛΑΔᾶ.

Πλοῦτον μὲν πλουτοῦντος ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος·
Ὦ τοῖς κληρονόμοις πλούσιε, σοὶ δὲ πένης.

109. ΛΟΥΚΙΛΛΊΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,
Καί, τί ποιεῖς, φησίν, φίλτατε μοῦ παρ' ἐμοί;
Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, μηδέν, φίλε, φησί, φοβηθῇς.
Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρήζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

110. Ἄδηλον.

Εἰ μὲν ζῇς ἐλάφου ταναὸν χρόνον, ἠὲ κορώνης,
Συγγνώμη πλεῖστον πλοῦτον ἀγειρομένῳ.
Εἰ δέ τις ἐσσὶ βροτῶν, οὓς αὐτίκα γῆρας ἰάπτει,
Μή σέ γ' ἀπειρεσίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων.
Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσῃς,
Χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην.

111. Εἰς

111. Εἰς Μενέστρατον Κυνικόν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Εἶναι μὲν κυνικόν σε Μενέστρατε, κἀνυπόδητον,
Καὶ ῥιγοῦν, οὐδεὶς ἀντιλέγει καθόλου·
Ἂν δὲ παραρπάζῃς ἄρτους καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
Κἀγὼ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγουσι Κύνα.

112. Εἰς Ἄνδρας ἀγαθούς.

ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ παριὼν τὰ μνήματά μου, παροδῖτα·
Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον οὐδὲ θανών.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα· μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συγγήρου· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμώξας οὐ νόσον, οὐ θάνατον.
Οἵ με κατασπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνον
Κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

113. Ἀδέσποτον.

Μὴ σύ γε θνητὸς ἐών, ὡς ἀθάνατός τι λογίζου.
Οὐδὲν γὰρ βιότου πιστὸν ἐφημερίοις.
Εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἤδε θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

114. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἄϊδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται·
Δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος υἱέα πατρὸς
Παυσανίου· δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Ἄϊδος.] Sub. δόμῳ.
Δίζεσθ.] Subintel. χρὴ vel δεῖ.

Εὐσεβέων.] Subaud. χώρᾳ, quod supra expressum habes versu abhinc nono.

115. Τοῦ αὐτοῦ.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

116. Τοῦ αὐτοῦ.

Τῶν αὐτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται,
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε κλάει.

Τῶν.] Ἕνεκα.

117. Τοῦ αὐτοῦ.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος· οὐ μακρὰ λέξω.
Θῆρις, Ἀριστάιου, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

Μακρά.] Ῥήματα.
Δολιχόν.] Supple νικήσας, inquit Fabri filia: potius χρόνον· δολιχὸς χρόνος alibi.

Sententia hæc est: ille quidem brevis est, at longo tempore sub me jacebit. Tumulus loquitur.

118. Εἰς

118. Εἰς Ἀνδρείους.

ἈΝΑΚΡΕ'ΟΝΤΟΣ.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

119. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Ἀντὶ τάφου λιτοῖο θὲς Ἑλλάδα, θὲς δ' ἐπὶ ταύτα
Δούρατα, βαρβαρικῆς σύμβολα ναυφθορίας·
Καὶ τύμβῳ κρηπίδα περίγραφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην. τούτοις θάπτε Θεμιστοκλέα.
Στάλα δ' ἁ Σαλαμὶς ἐπικείσεται, ἔργα λέγουσα
Τὰμά. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;

Τύμβῳ.] Lege ſine ἰῶτα ſubſcripto. Doricè pro τύμβου
Σμικροῖς.] Τάφοις.

120. Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

ΦΙΛΙ'ΠΠΟΥ.

Ὦ ξεῖν', ἄγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

121. Ἄδηλον.

Οὔνομά μοι· τί δὲ τοῦτο; πατρὶς δέ μοι· ἐς τί δὲ τοῦτο;
Κλεινοῦ δ' εἰμὶ γένους. εἰ γὰρ ἀφανεστάτου;

Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον. εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν. τίς, τινὶ ταῦτα λέγεις;

122. Ἄδηλον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις. τοίου κ' αὐτὸς ὄναιο τάφου.

123. Ἄδηλον.

Κἢν με καλυκρύπτῃς ὡς οὐδενὸς ἀνδρὸς ὁρῶντος,
Ὄμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

124. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν,
Καὶ Διδύμην· ἀφανὴς ἔστι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

125. ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
Πᾶσ' ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις.
Οὔ τινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
Ἠνάρισε στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

126. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Τοῦτο Θεμιστοκλεῖ κενὸν ἠρίον εἴσατο Μάγνης
Λαός, ὅτ' ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμενος,

Κένον.] Non hic idem valet, quod κενοτάφιον, Themistocles enim hic situs erat: at φαῦλος, vilis, nec respondens meritis tanti viri.

Ὀθνείην

Ὀθνείην ὑπέδυ χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν οὕτως
Ὁ φθόνος· αἱ δ' ἀρεταὶ μεῖον ἔχουσι γέρας.

Μεῖον.] Lege Μεῖζον. sensus postulat. Nisi malignius etiam cum virtutibus quam cum corpore egit livor.

127. Ἀδέσποτον, οἱ δὲ ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί.
Οὐδὲν μέλει μοι· τἀμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

128. Εἰς Ἄνδρας οὐκ ἐπισήμους.

Ἄδηλον.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύντιχον ἔνθεο κόλποις,
Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
Καὶ γὰρ ἀεὶ πρέμνον σοι ἀνεστήριξεν ἐλαίης,
Πολλάκι καὶ Βρομίου κλήμασιν ἠγλάϊσεν,
Καὶ Δηοῦς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὔλακας ἕλκων,
Θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο
Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

129. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ κακ' εἰπὼν
Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

130. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἡνίκα καὶ σὲ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν; οὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

'Οφθαλ-] Scio quidem hæc verba sic capi, Charmida pempe vivum & valentem versatum fuisse coram oculis nostris: nequeo tamen non putare & hoc significari, eum charum quoque fuisse & oculorum nostrorum delicias.

'Ετέρῃ.] 'Ημέρᾳ.

131. Νιόβην.

'ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μοῦναν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξο με, πορθμεῦ,
Τὰν λάλον, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταντάλιδος.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὸν σκάφος· εἴσιδε κούρους
Καὶ κούρας, Φοίβου σκῦλα καὶ 'Αρτέμιδος.

132. Εἰς Τίμωνα.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

133. Εἰς τὸν αὐτόν.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

'Υμέων.] Dissyllabum.

134. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλειὴς Ἀΐδης ἥρπασε Καλλίμαχον.
Ἀλλά με μὴ κλαίοις, καὶ γὰρ βιότοιο μετέσχον
Παύρου, καὶ παύρων τῶν βιότοιο κακῶν.

135. Εἰς Γυναῖκα.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς, Ἡλιοδώρα,
Δωροῦμαι, στοργᾶς λείψανον εἰς ἀΐδαν,
Δάκρυα δυσδάκρυτα. πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις Μελέαγρος
Αἰάζω, κενεὰν εἰς Ἀχέροντα χάριν.
Αἲ, αἲ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν Ἅδας,
Ἅρπασεν· ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
Ἀλλά σε γουνοῦμαι, Γᾶ πάντροφε, τὰν πανόδυρτον
Ἠρέμα σοῖς κόλποις μᾶτερ ἐναγκάλισαι.

Δάκρυα.] Haud dubie Meleager omnium epigrammatariorum vetustissimus, hoc epitaphium in suam ipsius uxorem composuit. Vincentius.

136. Εἰς Γέροντα.

Ἀδέσποτον.

Ἐξηκοντούτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
Ταρσεύς, μὴ γήμας· αἴθε δὲ μηδ᾽ ὁ πατήρ.

Πατήρ.] Subaud. ἔγημεν ἄν.

137. Ἐκ τῶν εἰς Γυναῖκας.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ Αἰγυπτίου.

Αὐτὴν Θεοδότην ὁ ζωγράφος· αἴθε δὲ τέχνης
Ἤμβροτε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Αὐτήν.] Ita Epigr. 182. αὐτὴν κυπρίην, veram, vivam: non picturam, at revera ipsam: pendet autem hic accusativus à verbo ἐζωγράφε subaudito.

138. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν,
Δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος.
Ἇς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθηγεῖ χαλκῷ
Ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Κόμαν.] *Nec dubium de morte ratæ, Cadmeida palmis*
Deplanxere domum, scissæ cum veste capillos.
Ov. Met. l. 4.

139. Ἄδηλον.

Ὁρᾷς πρόσωπον Κασίης τοῦ σώφρονος,
Εἰ καὶ τέθνηκε· τῆς ἀρεταῖς γνωρίζεται
Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τοῦ σώματος.

140. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσαν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Καλά.] Παίγματα.
Ἡδίσαν.] Lege ἡδίστην. Hoc enim Epigramma non Doricè scribitur.

141. ἩΡΑΚΛΕΙ'ΔΟΥ.

Ξεῖν', Ἀρετημιὰς εἰμί· πάτρα Κνίδος· Εὔφρονος ἦλθον
Ἐς λέχος, ὠδίνων οὐκ ἄμμορος γενόμην.
Δισσὰ δ' ὁμοῦ τίκτουσα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγὸν
Γήρως· ὃ δ' ἀπάγω, μνημόσυνον πόσιος.

Ξεῖν'.] Hoc Epigramma desumptum est ex tertio Epigrammatum libro *p.* 340. non quidem integrum; quatuor enim priores versus, utpote frigidiores amputavi.
Δισσά.] Subaud. τέκνα.

142. Εἰς Δοῦλον.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΙ'ΔΟΥ.

Δοῦλος ἐγώ, ναὶ δοῦλος, ἐλευθερίῳ δὲ με τύμβῳ,
Δέσποτα Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθου τροφέα.
Εὐαίων, ἀσινῆ τείνοις βίον· ἢν δ' ὑπὸ γήρως
Πρὸς με μόλῃς, σὸς ἐγώ, δέσποτα, κἠν ἀΐδῃ.

143. Εἰς Ἕκτορα καὶ Αἴαντα.

ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Ἕκτωρ Αἴαντι ξίφος ὤπασεν, Ἕκτορι δ' Αἴας
Ζωςῆρ'· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

144. Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

ΑΡΧΙΟΥ.

Ἕκτορι μὲν Τροίη συγκάτθανεν, οὐδ' ἔτι χεῖρας
Ἀντῆρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.
Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. πατρίδες ἄρα
Ἀνδράσιν, οὐ πάτραις ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

145. Εἰς Ἱπποκράτην.

Ἄδηλον.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῷος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
Φοίβου ἀπὸ ῥίζης ἀθανάτου γεγαώς,
Πλεῖστα τρόπαια νόσων στήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
Δόξαν ἑλὼν πολλὴν οὐ τύχῃ, ἀλλὰ τέχνῃ.

Τέχνῃ.] Nota priorem syllabam corripi. ità in τέκνον, σαθμὸς, ὕπνος, σέψω: hæc autem enumero, ne forte lectori imperito injiciant scrupulum.

146. Εἰς Ἰξευτήν.

ΙΣΙΔΩΡΟΥ.

Ἰξῷ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἠέρος αὐτὸν ἔφερβεν
Εὔμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.

Οὔποτε

Οὔποτε δ' ὀθνείην ἔκυσεν χέρα γαστρὸς ἕκητι.
Τοῦτο τρυφὴν κείνῳ, τοῦτ' ἔφερ' εὐφροσύνην,
Τρὶς δὲ τριηκοστὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Παισὶ λιπὼν ἰξὸν, καὶ πτερὰ, καὶ καλάμους.

147. Εἰς Ναυαγήσαντας.

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Ναυηγοῦ τάφος εἰμὶ, ὁ δ' ἀντίον, ἐστὶ γεωργοῦ.
Ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ' ἀΐδης.

148. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νῆες. οὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

Νῆες.] Legendum νέες, aut per συνίζησιν contrahendum est; alioqui labat versus.

194. Τοῦ αὐτοῦ.

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε, φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων, ναυτίλε, δυομένων.

Ὑγρῇ. Θαλάσσῃ. | Ἐρίφων.] Nimbosi enim Hædi.

150. ἈΛΚΑΙ'ΟΥ.

Στυγνὸς ἐπ' ἀρκτούρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βορείης
Λαίλαπος, Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,

Οὗ

Οὐ στείχεις παρὰ τύμβον ὁδοιπόρε. σῶμα δὲ πόντος
Ἔκρυψ', Αἰγαίῳ ῥαινόμενον πελάγει.
Ἠϊθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάττῃ
Πλεῖστα πολυκλαύτου κήδεα ναυτιλίης.

151. Ἄδηλον.

Ναυτίλε, μὴ πεύθου τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμί;
Ἀλλ' αὐτὸς πόντου τύγχανε χρηστοτέρου,

152. Εἰς Νέους.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

153. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενική
Αὐτοχερί· ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη· δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριστίπποιο· κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὐτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

Εὐτέκνων.] Conjecit amicus meus εὔτεκνον, & concinnius longe est. quæ enim modo domus orba, fuit olim liberis felix.

154. Εἰς Ὀρφέα.

ἈΝΤΙΠΑ'ΤΡΟΥ.

Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, οὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις, οὐ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·

Οὐκ

Οὐκ ἔπι χειμάσεις ἀνέμων βρόμον, οὐχὶ χάλαζαν,
Οὐ νιφετῶν συρμοὺς, οὐ παταγεῦντα ἅλα.
Ὤλεο γάρ· σὲ δὲ πολλὰ κατωδύραντο θύγατρες
Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.
Τί φθιμένοις στοναχεῦμεν ἐφ' υἱάσιν, ἀνίκ' ἀλαλκεῖν
Τῶν παίδων ἀΐδαν οὐδὲ θεοῖς δύναμις;

155. Εἰς Ἀρχίλοχον.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχου παραπόντιον, ὅς ποτε πικρὴν
Μοῦσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,
Αἱμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἥμερον· οἶδε Λυκάμβης,
Μυρόμενος τρισσῶν ἅμματα θυγατέρων.
Ἠρέμα δὴ παράμειψον ὁδοιπόρε, μή ποτε τοῦδε
Κινήσῃς τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

156. Εἰς τὸν αὐτόν.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Ἀρχίλοχον, καὶ στᾶθι, καὶ εἴσιδε τὸν πάλαι ποιητὰν
Τὸν τῶν Ἰάμβων, οὗ τὸ μυρίον κλέος
Διῆλθε κἠπὶ νύκτα, καὶ πρὸς ἀῶ.
Ἦ ῥά μιν αἱ Μοῦσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπευν Ἀπόλλων·
Ὡς ἐμμελής τ' ἐγένετο κἠπιδέξιος
Ἔπεά τε ποιεῖν, πρὸς λύραν τ' ἀείδειν.

157. Εἰς Εὐριπίδην.

ΙΩΝΟΣ.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔστ', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τοῦδε·
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

158. Εἰς Σοφοκλῆν.

ΣΙΜΩΝΙ'ΔΟΥ.

Ἠρέμ᾽ ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα κισσὲ
 Ἑρπύζοις, χλοερὲς ἐκπροχέων πλοκάμους
Καὶ πέταλον πάντη θάλλοι ῥόδου, ἥτε φιλορρὼξ
 Ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος· ἣν ὁ μελίχρους
 Ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

159. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ Σιδωνίου.

Θάλλοι τετρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σὲ κισσὸς,
 Ἁβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ᾽ ἀργινόεντος ἀναθλίβοιντο γάλακτος·
 Εὐῶδες δ᾽ ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ·
Ὄφρα κέ τοι σποδιή τε καὶ ὀστέα τέρψιν ἄρηται·
 Εἰ δή τις φθιμένοις χρίμπτεται εὐφροσύνη.

160. Εἰς τὸν ἑαυτοῦ Πατέρα.

ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Ὅς τις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
 Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ᾽ ἄμφω κεν. ὁ μὲν ποτε πατρίδος ὅπλων
 Ἦρξεν, ὁ δ᾽ ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

Οὐ

Οὐ νέμεσις· μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας,
Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

161. Εἰς Ἑρμοκρατέαν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἴκοσιν Ἑρμοκρατέα κὴ ἐννέα τέκνα τεκοῦσα
Οὔθ᾽ ἑνὸς, οὔτε μιῆς ἠυγασάμην θανάτου.
Οὐ γὰρ ἀπωϊστεύσεν ἐμοὺς υἷας Ἀπόλλων,
Οὐ βαρυπενθήτας Ἄρτεμις εἷλε κόρας.
Ἔμπαλι δ᾽ ἃ μὲν ἔλυσεν ἐμῶν ὠδῖνα μολοῦσα,
Φοῖβος δ᾽ εἰς ἥβαν ἄρσενας ἠγάγετο
Ἀβλαβέας νούσοισιν. ἴδ᾽ ὡς νίκημι δικαίως
Παισί τε κὴ γλώσσῃ σώφρονι Ταντάλιδα.

Ἑρμο-] Lego Ἑρμοκράτεια. Βαρυπ-] Forte βαρυπενθήτους. Μολοῦσα.] Eleganter. Diana enim vocatur & Εἰλείθυια, quæ parturientibus adest. eadem vis participio μολοῦσα.

162. ΜΥΡΙ'ΝΟΥ.

Θύρσις ὁ καμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,
Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
Ἔνδιος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὰν πίτυν εὕδει.
Φρουρεῖ δ᾽ αὐτὸς ἑλὼν ποίμνια βάκτρον Ἔρως.
Ἆ, νύμφαι, νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ
Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κύρμα γένηθ᾽ ὁ Ἔρως.

163. Εἰς Πτωχόν.

ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ᾽ ἀδικῶν οὐδένα, Γαῖα φίλη,

Μίκυλος· εἴπ πονηρὸν ἐπῄνεσα, μήτε σὺ κοῦφη
Γίγνεο, μήτ᾽ ἄλλοι δαίμονες, οἵ μ᾽ ἔχετε.

Εἰς Πενίαν.

Πρὸς ἅπαντα δειλὸς ὁ πένης ἐστὶ πράγματα,
Καὶ πάντας αὐτοῦ καταφρονεῖν ὑπολαμβάνει.
Ὁ γὰρ μετρίως πράττων περισκελέστερον
Ἅπαντα τἀνιαρά, Λαμπρία, φέρει.

Καταφρ-] Hoc plane est, quod Terentius dicit, *Ad contumeliam omnia accipiunt magis.*

Περισκέ-] *Molestius, agrius, gravius* significare multis probat Gatakerus nostras ad Antoninum.

164. Εἰς τὸν Θαλῆν.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ηρ᾽ ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος οὐρανόμηκες
Τοῦ πολυφροντίστου τοῦδε Θάλητος ὅρη.

165. Εἰς Μιλτιάδην.

Ἄδηλον.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρήια ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι καὶ Μαραθών, σῆς ἀρετῆς τέμενος.

Ταλαρ-] Forte τὰ σ᾽ ἀρήια.

166. Ἀδέσποτον.

Υἱῇ πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ᾽ ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον·
Ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

Υἱῇ πατήρ.] Epigramma vetus Latinum:
Quod decuit natam patri præstare sepulto,
Hoc contra natæ præstitit ipse pater.
Subauditur autem ἔθηκε post πατήρ.

167. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ Λαερτίου.

Ἡράκλειτος ἐγώ· τί με ὦ κάτω ἕλκετ' ἄμουσοι;
Οὐχ ὑμῖν ἐπόνουν, τοῖς δέ μ' ἐπισταμένοις.
Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι, οἱ δ' ἀνάριθμοι,
Οὐδείς. ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Φερσεφόνῃ.

168. Εἰς τὸν Διογένην.

ἈΝΤΙΠΆΤΡΟΥ.

Βάκτρον, καὶ πήρη, καὶ διπλόον εἷμα σοφοῖο
Διογένους, βιότου φόρτος ὁ κουφότατος.

169. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΚΑΛΛΙΜΆΧΟΥ.

Εἶπέ τις Ἡράκλειτε τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἤγαγεν· ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που,
Ξεῖν' Ἁλικαρνησεῦ, τετράπαλαι σποδιή.
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴς Ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

170. Εἰς Ἐπίκτητον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δοῦλος Ἐπίκτητος γενόμην, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος·
Καὶ πενίην Ἶρος, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Φίλος.] Εὐδαίμων, felix. Vid. Grævii not. in Heſiodum. Solus es quem diligunt Dii. Terent.

171. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἴπας, ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ᾿μβρακιώτης,
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς Ἀΐδην.
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

Εἰς ἀΐδην.] Ex verbis Ciceronis l. 1. Tuſcul. Quæſt. Satis conſtat pro ἀΐδην, legendum eſſe ἅλαδε. Vincent.

172. Εἰς Ὑβριστάς.

Ἄδηλον.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε, παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
Μῶμος, ὃν οὐχ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

Ἐπ'.] Ἐπὶ pro ἔπεστι.

173. Εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Βουκόλε, ποῖ προθέειν με βιάζεαι; ἴσχεο νύσσων·
Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ τόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

174. Εἰς

174. Εἰς τόρευμα Ταντάλου ἐν ποτηρίῳ.

ΓΑΛΛΟΥ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέστιος, οὗτος ὁ νηδὺν
Πολλάκι νεκταρέου πλησάμενος πόματος,
Νῦν λιβάδος θνητῆς ἱμείρεται· ἡ φθονερὴ δὲ
Κρᾶσις ἀεὶ χείλους ἐστὶ ταπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.
Οἱ γλώσσῃ προπετεῖς ταῦτα κολαζόμεθα.

Ταῦτα.] Subaud. κολάσματα.

175. Εἰς Ἄγαλμα Ἠχοῦς.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ οἱ δὲ ΑΡΚΙΟΥ.

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὁρᾷς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾀδομένην,
Παντοίων στομάτων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
Παίγνιον. ὅσσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

Πανὸς ἑταίρην.] Polyænus *l.* 1. *c.* 2. de hac locutione appositè — ἈΝΤΗΧΗΣΑΝ δὲ αἱ πέτραι. καὶ τὸ κοῖλον τῆς νάπης ἦχον πολλῷ μείζονα δυνάμεως τοῖς πολεμίοις ἐνεποίησεν. οἱ μὲν δὴ φόβῳ πληγέντες ἔφυγον· τὸ δὲ Πανὸς τὸ στρατήγημα τιμῶντες, τὴν ἨΧΩ τῷ ΠΑΝΙ ΦΙΛΗΝ, ᾄδομεν.

176. Εἰς Ἄγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλὲς ἄγαλμα,
Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον οὐδὲν ἔχων.

177. Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἔνοπλον Ἀφροδίτην.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα,
Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
Ἡ δ' ἁπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀντίον αἴρειν;
Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;

Ἁπαλ'.] Γέλασμαν.

178. Εἰς Ἄγαλμα Ἑρμοῦ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥΣ.

Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τὶς ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
Εἶτά μιν ἀείρας χαμάδις βάλε· τοῦ δ' ἀπὸ χρυσὸς
Ἔῤῥευσεν κατάγλυπτος. οὕβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

179. Εἰς ἄγαλμα Ἥρας θηλαζούσης Ἡρακλέα.

Αὐτὴν μητρυιὴν τεχνήσατο· τοὔνεκα μαζὸν
Εἰς νόθον ὁ πλάστης οὐ προσέθηκε γάλα.

180. Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ,
Μήτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

181. Εἰς ναὸν Ἀσκληπιοῦ.

Ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
Ἔμμεναι. Ἁγνεία δ' ἐστὶ φρονεῖν ὅσια.

182. Εἰς

182. Εἰς ἄγαλμα τοῦ Καιροῦ.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάστης; Σικυώνιος. οὔνομα δὴ τί;
Λύσιππος. σὺ δὲ, τίς; Καιρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; ἀεὶ τροχάω. τί δὲ ταρσοὺς
Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπηνέμιος.
Χειρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα
Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.
Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντιάσαντι λαβέσθαι.
Νὴ Δία τἀξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
Τὸν γὰρ ἅπαξ πτηνοῖσι παραθρέξαντά με ποσὶν,
Οὔ τις ἔθ' ἱμείρων δράξεται ἐξόπιθεν.
Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Τἀξόπ-] Subaud. μέρη.

183. Εἰς λουτρόν.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἢ τοῖον Κυθέρειαν ὕδωρ τέκεν, ἢ Κυθέρεια
Τοῖον ἔβλυξεν ὕδωρ, ὃν χρόα λουσαμένη.

184. Εἰς ἕτερον λουτρὸν μικρόν.

ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι. χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἔπλετο κοῦρος Ἔρως.

185. ΚΥΡΟΥ.

Κύπρις σὺν χαρίτεσσι καὶ υἱεῖ χρυσοβελέμνῳ
Ἐνθάδε λυσιμάχη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

186. Ἀπὸ Ναυηγῶν.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, καὶ Σαμόθρηξι θεοῖς,
Σωθεὶς ἐκ πελάγους Λουκίλλιος ὧδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς. ἄλλο γὰρ οὐδὲν ἔχω.

187. Εἰς Ζηνοφίλαν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Ἡδὺ μέλος νὴ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα πηκτίδι μέλπεις,
Ζηνοφίλα λιγεῖ', ἁδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντη με περιστείχουσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἐῶσι χρόνον.
Ἢ γάρ μοι μορφὴ βάλλει πόθον, ἢ πάλι μοῦσα
Ἢ χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

Πόθον.] Olim πόθεν, nullo sensu.

Ἢ τί λέγω.] Grotius punctum interrogationis post πάντα ponit, & sic interpretatur. Omnia quid verbis persequor? ignis ego.

188. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Ἢ τὸ φιλεῖν περίγραψον Ἔρως ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι
Πρόσθες; ἵν' ἢ λύσῃς τὸν πόθον ἢ κεράσῃς.

Tibullus *Lib.* 4. *Eleg.* 5. appositè
Neu tu sis injusta Venus; vel serviat æquè
Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva.

189. ΡΟΥΦΙΝΟΥ.

Οὐκ ἔλεγον Προδίκη, γηράσκομεν; οὐ προεφώνουν,
Ἥξουσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;
Νῦν ῥυτίδες, καὶ θρὶξ πολιὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ στόμα τὰς προτέρας οὐκ ἔτ' ἔχον χάριτας.
Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων
Λίσσεται; ὡς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

190. ΦΙΛΟΔΗΜΟΥ.

Ψαλμὸς, καὶ λαλιὴ, καὶ κωτίλον ὄμμα, καὶ ᾠδὴ
Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καταρχόμενον,
Ὦ ψυχὴ φλέξει σε· τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,
Οὐκ οἶδα· γνώσῃ, δύσμορε, τυφομένη.

191. Τοῦ αὐτοῦ.

Ἠράσθης πλουτῶν Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὢν
Οὐκ ἔτ' ἐρᾷ· λιμὸς φάρμακον οἷον ἔχει;

Ἡ

Ἡ δὲ πάρος σε καλοῦσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἄδωνιν
Μνωόφιλα, νῦν τοι τοὔνομα πυνθάνεται.
Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἢ μόλις ἔγνως.
Τοῦτ' ἔπος, ὡς οὐδεὶς οὐδὲν ἔχοντι φίλος.

192. Τοῦ αὐτοῦ.

Πέμπω σοὶ, Ῥοδόκλεια, τόδε στέφος, ἄνθεσι πλέξας,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
Ἐστὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτερή τ' ἀνεμώνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναυγὲς ἴον.
Ταῦτα στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἐοῦσα,
Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις, καὶ σὺ, καὶ ὁ στέφανος.

193. ΚΑΛΛΙΜΑ'ΧΟΥ.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μή ποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος οὐδ' ἀριθμός.

Ἄλλης.] Κόρης.

194. Ἰουλιανοῦ ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίου.

Στέφος πλέκων ποθ' εὗρον
Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
Καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν,
Ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον.

Λαβὼν δ' ἔπιον αὐτὸν·
Καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
Πτεροῖσι γαργαλίζει.

195. Ῥούφου Δομεστίκου.

Πάντα σέθεν φιλέω. μοῦνον δὲ σὸν ἄκριτον ὄμμα
Ἐχθαίρω, συχνοῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

196. Τὸ τῆς Λαΐδος ἀνάθεμα.

ΠΛΑ'ΤΩΝΟΣ.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος, ἡ τῶν ἐρώντων
Ἑσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον. ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω· οἵη δ' ἦν πάρος, οὐ δύναμαι.

Κατοπ-] Subaud. Ἀνατίθημι.

197. ἩΣΙΟ'ΔΟΥ.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει,
Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται·
Ὃς δέ κε μήτ' αὐτὸς νοέῃ, μήτ' ἄλλου ἀκούων
Ἐν θυμῷ βάλληται, ὅδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

Μήτ' ἄλλου ἀκούων.] Ex versione Latinâ & interpretibus Græcis hujus loci ſenſum nemo eruat. Quid enim eſt? *Neque alium audiens id in animum admittit.* Notiſſimus Helleniſmus omnes fugit. Ἀκούων ἐν θυμῷ βάλληται. eſt ἀκούειν ἐν θυμῷ βάλληται. neq; *alii parere vel auſcultare in animum inducat.* Grævius.

198. Εἰς

198. Εἰς Ἀρετὴν.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἡρα, ὑποθεωθέντος Ἡρακλέους.

Σῆς ἀρετῆς ἱδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γενέτης, Ἥρακλες· ἐπεὶ πόνος ἄσπετον ὄχος
Ἀνδρείαιν οἶδεν ἄγειν μετ' ἀπείρονα κύκλον
ἀέθλων.

199. Εἰς Ἑρμείαν.

ἈΡΙΣΤΟΤΕ'ΛΟΥΣ.

Ἀρετὰ πολύμοχθε,
Γένει βροτείῳ
Θήραμα κάλλισον βίω.
Σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
Καὶ θανεῖν ζηλωτὸς Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς καὶ ἀκάμαντας·
Τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
Καρπὸν τ' ἀθάνατον,

Ἀρετά.] Olim legebatur uno tenore
Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βροτείῳ.
Menagius ad Laertium ex uno duos constituit versus, quem sequor. Sic Athenæus lib. 15.
Βίω.] Pro βίε Doricè. olim βίῳ malé.

Ἑλλάδι.] Apud Stobæum & Grotium ἐν præponitur Ἑλλάδι.
Καὶ πόνους.] Variè legitur hic versus apud Athenæum,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς ἀκάμαντας, τοῖον
apud Scaligerum, dicto loco,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς ἀκάμαντας, τοῖον.

Χρυσοῦ τε κρείσσονα καὶ γονέων,
Μαλακαυγητοῖο θ᾽ ὕπνου.
Σοῦ δ᾽ ἕνεκ᾽ ἐκ Διὸς Ἡρακλέης
Λήδας τε κοῦροι
Πόλλ᾽ ἀνέτλασαν,
Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεὺς,
Αἴας τ᾽ αἴδαο δόμους ἦλθον·
Σᾶς δ᾽ ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς
Ἀταρνέως ἔντροφος
Ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.
Τοίγαρ ἀοίδιμος ἔργοις.
Ἀθάνατοί τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μνημοσύνας θύγατρες,
Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι,
Φιλίας τε γέρας βεβαίου.

Κρείσσονα.] Κρέσσω. Athenæus.

Μαλακαυγητοῖο.] Pro μαλακαυγητοῦ quod pro μαλακαλγητοῦ à μαλάσσω lenio & ἄλγος dolor.

Σοῦ δ᾽ ἕνεκ᾽.] Athenæus σεῦθ᾽ ἕνεκεν ὁ δῖος Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορεύοντες.] Conjunctim legitur ἀνασορεύοντες. & ἀγρεύοντες.

Δόμους.] Grotius πύλας. nullà auctoritate nixus.

Ἀταρνέως.] Ἀταρνεὺς τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. regia Hermiæ Tyranni. Strabo.

Ἔντροφος.] Alii ἔντεφον. malé.

Χήρωσεν.] Viduavit lumen Solis. Eleganter. quasi Sol ipsum amisisset, non ille Solem.

Αὐγάς.] Sic Athenæus. non αὐγάς.

Πολλ᾽ ἀνέτλασαν.] Athenæus πολλὰ ἀνέτλασαν.

Τοίγαρ.] Al. ποῖ γε. malé.

Ἀοίδιμος.] Subaud. ἐστί.

Αὔξουσαι.] Quidvis malo, quia præcesserat αὐξήσουσι. αὐδῶσαι. vel ἄδουσαι.

Βεβαίου.] Athenæus βεβαίας. apud Stobæum & Grotium non comparet hic versus.

200. Θε-

200. Θεόγνιδος τινά.

Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ' ἔστ' ὄφελος κεῖνος ἀνὴρ φίλος ὤν;
Οὔτ' ἄν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
Οὔ τεκεν ἐσθλὸν ἔχων, τοῦ μεταδοῦν ἐθέλει.
Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
Ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
Οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
Οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
Ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς,
Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
Μνῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
Ἀλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.
Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
Ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

Ἓν.] Ἁμάρτημα. | Ποιεῖ-] Subaud. χρῆ.

201.

Βούλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
Ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος,
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στι·
Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἐών.
Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν·
Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

Βούλεο.] Frequens est ἔλλειψις τοῦ μᾶλλον ante hoc verbum.

Ὕβριν,

Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρὶ,
Οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.
Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεὶς,
Μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
Ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε δ' οὐδὲν ἔχειν.
Μήποτε, Κύρν', ἀγοράσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
Ἀνθρώπων, ὅ, τι νὺξ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.

Ἀγορ-] Δεῖ.

202.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
Εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
Βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
Οὐδεμία κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
Πλουσίου, ἀλλ' ἀφνεὸν βούλεται ἀντ' ἀγαθοῦ.
Χρήματα μὲν τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημε,
Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.

Ἀφν-] Nota primam corripi. nisi malis συνίζησιν in ultimâ syllabâ.

203.

Χρήματα δ' ᾧ διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει.
Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
Κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ, πὰρ τὸ δίκαιον ἑλὼν,
Αὐτίκα

Αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
Αὖθις ἔγεντο κακόν. θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.

Θεῶν.] Unius est syllabæ.

204.

Πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
Οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
Διπλάσιον σπεύδουσι. τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

205.

Οἱ κακοὶ, οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
Ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην,
Ἔργά τε δείλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα, καὶ ὕβριν,
Ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

206.

Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
Ἀλλ' ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
Τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί·
Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
Κύρν', ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
Τολμᾷ δ' ἔν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἔν τε κακοῖς.
Εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
Ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

207.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
Ἔργμασιν ἀνθρώπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὅντινα δαίμων
Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
Καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακὰ, ταῦτ' ἀγαθ' εἶναι,
Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

Σπεύδειν.] Subaud. δεῖ.

208.

Ὦ δειλὴ Πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
Ἄνδρ' ἰέναι; τί ἦ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
Ἀλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

209.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον·
Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

210.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυποῦ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
Πολλοὺς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
Γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

211.

Δειλοὺς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις οὐδεμία.

212.

Μήποτ' ἐπαινέσῃς πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς,
Ὀργήν, καὶ ῥυθμόν, καὶ τρόπον ὅστις ἂν ᾖ.
Πολλοί τοι κίβδηλον ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
Κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον·
Τούτων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἑκάστου.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
Ἔφθην δ' αἰνήσας, πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
Ἤθεα· νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἅθ', ἑκὰς διέχω.

213.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
Γιγνώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσι
Πλούτῳ, τοὶ δ' ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

214.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν.
Ἄλλοι δ' Οὔλυμπόν δ', ἐκπρολιπόντες, ἔβαν.
Ὤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
Ὅρκοι δ' οὐκ ἔτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
Οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
Οὐκ ἔτι γινώσκουσ', οὐδὲ μὲν δυσεβίας.
Ἀλλ' ὄφρα τις ζώῃ καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Εὐσεβέων περὶ θεούς, Ἐλπίδα προσμενέτω·

Θεοὺς.] Unius est syllabæ, ut & mox θεῶν.

Εὐχέσθω

Εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
 Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 Οἳ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

Θεὸς.] Unius est syllabæ, ut & mox θεῶν.

215.

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι, οὐδὲ βαρεῖαν
 Δυστυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμπει,
 Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος προφύγοι.

216. Σόλωνός τινα.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
 Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ.
Ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε, καὶ πρὸς ἁπάντων
 Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
 Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν· ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε Δίκη.
Πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοὶ, παραγίγνεται ἀνδρὶ
 Ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν.
Ὃν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον,
 Ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος,

Οὐκ ἐθέλων ἕπεται, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ.
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται, ὥστε πυρός.
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ.
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.

217. ΜΕΝΑ'ΝΔΡΟΥ.

Μὴ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριον ἡ χρηστότης
Πρὸς πάντα, καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.

218. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν τῶν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τοῦ πονεῖν ἐπαύετο,
Ἠλλαττόμεθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
Νῦν δ' οὐ προσέχει τὰ πράγματ', οὐδ' ἀποβλέπει
Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
Ἐάν τε κλαίῃς, ἄν τε μὴ, πορεύσεται.
Τί οὖν πλέον ποιοῦμεν; οὐθέν' ἡ λύπη δ'
Ἔχει, ὥσπερ τὰ δένδρεα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Τί οὖν.] Equidem hos Versus sic corrigendos credo.

Τί οὖν πλέον ἔχομεν; οὐδέν· ἡ λύπη δ' ἔχει,
Ὥσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἱ τὰ δάκρυα.

Ἔχομεν apud Plutarchum reponimus, pro ποιοῦμεν: Græci enim πλέον ἔχειν proficere dicunt, non πλέον ποιεῖν. Cætera per se patent.

219. Τοῦ αὐτοῦ.

Εἰ γὰρ ἐγένου σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος
Ὅτ' ἔτικτεν ἡ μήτηρ σε, ἐφ' ᾧτε διατελεῖν

Πράττων

Πράττων ἃ βούλει, καὶ διευτυχεῖν ἀεί,
Καὶ τοῦτο τῶν θεῶν τις ὡμολόγησέ σοι,
Ὀρθῶς ἀγανακτεῖς· ἔστι γάρ σ' ἐψευσμένος,
Ἄτοπόν τε πεποίηκ'· εἰ δ' ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς ἔσπασας τὸν ἀέρα
Τὸν κοινὸν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
Οἰστέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογιστέον·
Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων. Ἄνθρωπος εἶ,
Οὗ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
Ταπεινότητα ζῷον οὐδὲν λαμβάνει·
Καὶ μάλα δικαίως. ἀσθενέστερον γὰρ ὂν
Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
Ὅταν πέσῃ δὲ, πλεῖστα συντρίβει καλά.
Σὺ δ' οὔθ' ὑπερβάλλοντα, Τρόφιμ', ἀπώλεσας
Ἀγαθά, τὰ νῦν δ' ἐστὶ μέτρια καὶ τὰ σοι κακά.
Ὥστ' ἀνὰ μέσον που καὶ τὸ νῦν λυποῦν φέρε.

Διευτυχεῖν.] Ità rectè Grotius, non διευτυχῶν: ut apud Plutarchum. licet enim πράττων pendeat ex διατελεῖν, non tamen ideo alterum dixeris. ipsum enim διευτυχεῖν idem est, ac διατελεῖν εὐτυχῶν. ea vis est τοῦ Διὰ in compositis.

Ἔστι γάρ σ'.] Hoc σ' addidimus ob versum. Grotius.

Ἀγαθά.] Hæc quoque interpolata sunt à viro magno; tu lege,

Ἀγαθά, τὰ νυνὶ δ' ἐστὶ μέτεια σοι κακά.
Ὡς τἀναμέσον που καὶ τὸ λοιπὸν εὖ φέρε.

Ut intermedium quondam *tulisti*, etiam reliquum bene feras. Ut τὸ ἀναμέσον, ita & τὸ λοιπὸν. Ita prorsus editio Aldina: nisi quod pro [illegible] versus gratia νυνὶ, pro [illegible] reposuimus εὖ φέρε.

Bentleius,

Λυποῦν.] Sic Grotius, olim τὸ νυνὶ λοιπὸν, vel τὸ λοιπὸν δὴ φέρε.

220. Ἐν Δυσκόλῳ.

ΜΕΝΑ'ΝΔΡΟΥ.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
Εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
Εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
Ἄλλῳ μεταδιδούς. αὐτὸς ὢν δὲ κύριος.
Εἰ δ' οὐδὲν αὐτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,
Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τούτων τινί;
Αὕτη γὰρ ἄλλῳ τυχὸν ἀναξίῳ τινὶ
Παρελομένη σου πάντα προσθήσει πάλιν.
Διόπερ ἐγώ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
Εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ,
Αὐτὸν ἐπικουρεῖν πᾶσιν, εὐπόρους ποιεῖν,
Ὡς ἂν δύνῃ πλείστους διὰ σαυτοῦ. τοῦτο γὰρ
Ἀθάνατόν ἐστι, κἄν ποτε πταίσας τύχῃς,
Ἐκεῖθεν ἔσται ταὐτὸ τοῦτό σοι πάλιν.

Πάντα.] Apud Stobæum eſt πάντα τὸν χρόνον, quod verſus gratia ſic interpolavit Grotius, Εἰς πάντα τὸν χρόνον; atqui hoc neque elegans, neque ſatis Græcum eſt. Nos Ἅπαντα legimus: Sic enim caſu accuſativo abſolute ponunt, pro *omni tempore perpetuo*. Verſus quartus in Stobæo ſic legitur,

Εἰ δὲ μηδ' ἑαυτοῦ, τῆς τύχης δὲ πάντ' ἔχεις:

Unde Grotius, ut verſui conſuleret, ejecit illud δὲ: perperam omnino, cum in redditione ſententiæ poſt εἰ μὲν, neceſſarium ſit, εἰ δέ. Ità Clar. Bentleius optimè. loco autem μηδ', οὐδὲν legit.

221. ΦΙΛΗ'ΜΟΝΟΣ.

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύ' εἴπῃ συλλαβάς.
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,

Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πλὴν χρόνον,
Τεκμήριον δὲ τοῦδε τὸν Ὅμηρον λάβε·
Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
Ἀλλ' οὐδὲ εἷς Ὅμηρον εἴρηκεν μακρόν.

222. ΣΙΜΥΛΟΥ.

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ,
Πρὸς οὐδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν οὐδενί.
Οὔτ' αὖ γε τέχνη μὴ φύσιν κεκτημένη.
Τούτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
Εἰς ταυτὸν, ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν,
Ἔρωτα, μελέτην, καιρὸν, εὐφυῆ χρόνον
Κριτὴν, τὸ ῥηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τούτων τις ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
Οὐκ ἔρχετ' ἐπὶ τὸ τέρμα τοῦ προκειμένου.
Φύσις, θέλησις, ἐπιμέλει', εὐταξία,
Σοφοὺς τίθησι, κἀγαθοὺς, ἐτῶν δέ τοι
Ἀριθμὸς οὐδὲν ἄλλο πλὴν γῆρας ποιεῖ.

223. ΕΥΗΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
Ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει.
Καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιὸς,
Σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστιν, ἐμοὶ δὲ τάδε.
Τοὺς ξυνετοὺς δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ.
Οἵπερ καὶ ῥᾴστης εἰσὶ διδασκαλίας.

224. Εἰς Δία.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὕστατα τοῦ πρώτου ὕμνου ἔπη.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε. δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἀφενός τε
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

225. Εἰς Λουτρὰ τῆς Παλλάδος.

Ἐξ Ὕμνου.

Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε· μηδὲ κάτοπτρον· ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδαν φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς Ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν.

Ἴδαν.] Nullum occurrit exemplum, ubi proprium loci nomen, in quo fit actio, ponitur ſine præpoſit. in accuſativo; adeoque Ἴδας legendum cenſeo. litem in Idâ judicatam. Doctiſſimus Bentleius legit Ἴδᾳ.

226. Εἰς ἀγρόν.

ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Δικαιότατον κτῆμ' ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός.
Ὧν ἡ φύσις δεῖται γὰρ, ἐπιμελῶς φέρει,
Πυροὺς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι.
Τάδ' ἀργυρώματ' ἐστὶν, ἥτε πορφύρα,
Εἰς τοὺς τραγῳδοὺς εὔθετ', οὐκ ἐς τὸν βίον.

227. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Τ' ἀργύριον εἶναι, μειράκιόν, σοι φαίνεται
Οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
Τιμὴν παρασχεῖν δυνατὸν, ἄρτων, ἀλφίτων,
Ὄξους, ἐλαίου, μείζονος δ' ἄλλου τινός·
Ἀθανασίας δ' οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἂν συναγάγῃς
Τὰ Ταντάλου τάλαντ' ἐκεῖνα λεγόμενα,
Ἀλλ' ἂν ἀποθάνῃς, ταῦτα καταλείψεις τισίν.
Τί οὖν λέγω; μηδ' αὐτὸς, εἰ σφόδρ' εὐπορεῖς,
Πίστευε τούτῳ, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
Ἡμῶν καταφρόνει, τοῦ δ' εὐτυχεῖν ἀεὶ
Παρέχε σεαυτὸν τοῖς ὁρῶσιν ἄξιον.

ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΪΟΥ Μέλη τίνα.

228. Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
Θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·

Ἁ βάρ-

Ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
Ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
Ἤμειψα νεῦρα πρώην,
Καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
Κἀγὼ μὲν ἦδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
Ἔρωτας ἀντεφώνει.
Χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν,
Ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
Μόνους ἔρωτας ᾄδει.

229. Εἰς Ἔρωτα.

Μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις,
Στρεφεται ὅτ' Ἄρκτος ἤδη
Κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
Κέαται κόπῳ δαμέντα,
Τότ' Ἔρως ἐπισταθείς μευ
Θυρέων ἔκοπτ' ὀχῆας·
Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
Κατά μευ σχίσεις ὀνείρους.
Ὁ δ' Ἔρως, Ἄνοιγε, φησὶ,
Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
Βρέχομαι δὲ, κἀσέληνον
Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
Ἐλέησα ταῦτ' ἀκούσας·
Ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἅψας,
Ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν

Ἐσορῶ

Ἐσορῶ φέροντα τόξον,
Πτέρυγάς τε, καὶ φαρέτρην.
Παρὰ δ' ἱστίην καθίσας,
Παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
Ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
Ὁ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε
Φέρε, φησὶ, πειράσωμεν
Τόδε τὸ τόξον, εἴ τι μοι νῦν
Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
Τανύει δὲ, καί με τύπτει
Μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος.
Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι,
Κέρας ἀβλαβές μὲν ἐστι,
Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Φέρον-] Nota mutationem generis. βρέφος enim est neutrius, sed personæ habetur ratio, non generis.

230. Εἰς ἑαυτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
Λαβὼν ἔσοπτρον, ἄθρει
Κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
Ψιλὸν δέ σου μέτωπον.
Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
Οὐκ οἶδα; τοῦτο δ' οἶδα,
Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον

Πρέπει

Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
Ὅσῳ πέλας τοῦ μοίρης.

Ὅσῳ.] Subaudi. *μᾶλλον.* ut nonnunquam *magis* apud Latinos.

231. Εἰς Ἔρωτα.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
Ἔπειθ' Ἔρως φιλεῖν με·
Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
Ἄβουλον, οὐκ ἐπείσθην.
Ὁ δ' αὐθὺ τόξον ἄρας
Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
Μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
Κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
Καὶ δοῦρα καὶ βοείην,
Ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
Ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφευγον.
Ὡς δ' οὐκέτ' εἶχ' οἰστοὺς.
Ἤσχαλλεν, εἶθ' ἑαυτὸν
Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
Μέσος δὲ καρδίης μου
Ἔδυνε, καί μ' ἔλυσε.
Μάτην δ' ἔχω βοείην.
Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω
Μάχης ἔσω μ' ἐχούσης;

Βαλώμεθ'.] Ἀντὶ τοῦ περιβαλώμεθα, βοείην nempe. Ita locus dilucidus erit.

232. Εἰς Ἔρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
Δήσασαι στεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.
Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι· μενεῖ δέ.
Δουλεύειν δεδίδακται.

233. Εἰς Ἔρωτα.

Ἔρως ποτ᾽ ἐν ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτταν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ᾽ ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς
Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην,
Ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
Ὄλωλα, κἀποθνήσκω.
Ὄφις μ᾽ ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλοῦσι
Μέλιτταν οἱ γεωργοί.
Ἁ δ᾽ εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον

Πονεῖ,

Πονεῖ τὸ πᾶς μελίτ]ας,
Πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν,
Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

234. Εἰς τὸ Ἔαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρ☉ φανέν]☉.
Χάριτες ῥόδα βρύουσιν.
Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
Ἁπαλωύεται γαλήνη.
Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ.
Ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτάν.
Νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται.
Τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα.
Καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
Καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.

Ἔαρ☉.] Per συνίζησιν duarum est syllabarum, & Spondæum conficit, quem pedem hic locus admittit.

Χάριτες.] Χάριτας magis placeret, ultima in ῥόδα producitur ob duas sequentes consonantes.

Ἴδε πῶς κῦμα.] Lege, ἴδε κῦμα πῶς. ita lex metri postulat. Sic paulo post, ἴδε νῆσσα πῶς, restituendum.

Ἁπαλ-] Lege ὁμαλύνε]). sternitur, æquum redditur.

Γέρανος.] Vox γέρανος tanquam dissyllaba profertur, ac si esset γεράνος. Barter. ultima verò producitur ob sequentem aspiratam, ut fieri solet.

Καρποῖσι.] Lege, γαῖα καρποῖσιν προκύπτει. γαῖα καρ— anapæstus. prior enim in γαῖα corripitur. ut prior in οἶος. Homer. τοῖος ἔην οἶος ἔτις, &c. & sexcenta hujusmodi. proximus versus natus est ex priori, ideoq; expungendus. sonus utrisq; par, at sensus præcedentis longè vividior.

Θερμὺ στέφεται νᾶμα.
Κατὰ φύλλον, κατ' κλῶνα
Καθελὼν ἴῦθησε καρπύς.

Θερμύ.] Lege Θερμὺ τ' ἔστεπτο νᾶμα.
Κατὰ κλῶνα.] Lege κάδδε. pro κατά σε.
Καθελών.] Deprimens ramos suo pondere.

235. Εἰς Τέττιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
Βασιλεὺς ὅπως, ἀείδεις.
Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
Ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
Χ' ὁπόσα φέρουσιν Ὧραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν. Faber legit φίλος εἶ.
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεος γλυκὺς προφήτης.
Φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι.
Φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενὴς, φίλυμνε,
Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

236. Εἰς Ἔρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι·
Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
Ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.
Γένος οὐδὲν εἰς ἔρωτα.
Σοφίη, τρόπος πατεῖται.
Μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς,
Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
Διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφὸς,
Διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες.
Πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα.
Διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

237. Ἔρως Δραπέτης.

ΜΟΣΧΟΥ.

Ἁ Κύπρις τὸν Ἔρωτα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώστρει·
Εἴτις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα.
Δραπετίδας ἐμός ἐστιν· ὁ μανυτὰς γέρας ἑξεῖ.
Ἔστι δ' ὁ παῖς περίσαμος· ἐν εἴκοσι πᾶσι μάθοις νιν.
Χρῶτα μὲν οὐ λευκὸς, πυρὶ δ' εἴκελος· ὄμματα δ' αὐτῷ,
Δριμύλα καὶ φλογόεντα, κακαὶ φρένες, ἁδὺ λάλημα·

Οὐ

Οὐ γὰρ ἶσον νοέει καὶ φθέγγεται. ὡς μέλι, φωνά.
Ἢν δὲ χολᾷ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἠπεροπευτάς,
Οὐδὲν ἀλαθεύων. δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσωπον.
Μικκύλα μὲν τήνῳ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει·
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Ἀΐδεω βασιλῆα.
Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασται·
Καὶ πτερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλους
Ἀνέρας, ἠδὲ γυναῖκας· ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται·
Τόξον ἔχει μάλα βαιόν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
Τυτθὸν ἐὸν τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται·
Καὶ χρύσεον περὶ νῶτα φαρέτριον· ἔνδοθι δ' ἐντὶ
Τοὶ πικροὶ κάλαμοι, τοῖς πολλάκι κἀμὲ τιτρώσκει.
Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα· πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτῷ
Βαιὰ λαμπὰς ἐοῖσα τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
Ἢν τύ γ' ἕλῃς τῆνον, δήσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσῃς.
Κἢν ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
Κἢν γελάᾳ, τύ νιν ἕλκε· καὶ ἢν ἐθέλῃ σε φιλᾶσαι,
Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χείλεα φάρμακον ἐντί.
Ἢν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι ὅπλα,
Μή τι θίγῃς· πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται.

238. Χρυσᾶ Ἔπη.

ΠΥΘΑΓΟ'ΡΟΥ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ ὡς διάκειται,
Τίμα, καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς·
Τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων,
Τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ' ἄγχιστ' ἐκγεγαῶτας·
Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον, ὅστις ἄριστος.
Πραέσι δ' εἶκε λόγοις ἔργοισί τ' ἐπωφελίμοισι.
Μήδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς.
Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι. κρατεῖν δ' εἰθίζεο τῶνδε,
Γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
Καὶ θυμοῦ· πρήξῃς δ' αἰσχρόν ποτε μήτε μετ' ἄλλου,
Μήτ' ἰδίῃ, πάντων δὲ μάλιστ' αἰσχύνεο σαυτόν.
Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
Μήδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε.
Ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ' ὀλέσθαι.
Ὅσσά τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
Ὧν ἂν μοῖραν ἔχῃς, πράως φέρε, μηδ' ἀγανάκτει.
Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ. ὧδε δὲ φράζου.
Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.
Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
Προσπίπτουσ'· ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
Εἴργεσθαι σαυτόν. ψεῦδος δ' ἤνπερ τι λέγηται,
Πράως ἴσχ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω·
Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ μήτε τι ἔργῳ,
Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

Διάκειτ.] Legitur διάκεινται.

Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.
Δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός.
Ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσῃ.
Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ 'πίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
Ὅσσα χρεών· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή,
Ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
Ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσῃ.
Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν ὁπόσα φθόνον ἴσχει.
Μὴ δαπανᾷν παρὰ καιρὸν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ' ἅ σε μὴ βλάψῃ· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου.
Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν·
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο· χρηστὰ δὲ, τέρπου.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾷν σε·
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει.

239. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, οὐχ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅστις ἀδικεῖν δυνάμενος μὴ βούλεται.
Οὐδ' ὃς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Ἀλλ' ὃς τὰ μεγάλα καρτερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἔχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅστις ταῦτα πάντα διατηρεῖ μόνον,

Ἀλλ᾽ ὅστις ἄδολον γνησίαν τ᾽ ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κ᾽ οὐ δοκεῖν εἶναι θέλει.

240. Βίωνος.

Ἁ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ᾽ ὑπνώοντι παρέστα,
Νήπιαχον τὸν Ἔρωτα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευστάζοντα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι φίλε βοῦτα λαβὼν τὸν Ἔρωτα δίδασκε.
Ὡς λέγε, χ᾽ ἁ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ᾽ ὅσα βουκολιασδον,
Νήπιος, ὡς ἐθέλοντα μαθεῖν τὸν Ἔρωτα δίδασκον,
Ὡς εὗρε πλαγίαυλον ὁ Πὰν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ᾽ ὡς ἁδὺς Ἀπόλλων.
Ταῦτα μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ᾽ οὐκ ἐμπάζετο μύθων,
Ἀλλά μοι αὐτὸς ἄειδεν ἐρωτύλα, καί μ᾽ ἐδίδασκε
Θνατῶν ἀθανάτων τε πόθως, καὶ ματρὸς ἔργα.
ΚΗΓΩΝ ἐκλαθόμαν μὲν ὅσων τὸν Ἔρωτα δίδασκον·
Ὅσσα δ᾽ Ἔρως μ᾽ ἐδίδαξεν ἐρωτύλα, πάντ᾽ ἐδιδάχθην.

241. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Μείζω τὰ κακὰ ποιοῦσι πολλοὶ, δεσπότα,
Αὐτοὶ δι᾽ αὑτοὺς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον, τέθνηκεν υἱὸς, ἢ μήτηρ τινὶ,
Ἢ νὴ Δί᾽ ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις,
Εἰ μὴ λάβῃ τοῦτ᾽, ἀπέθαν᾽, ἄνθρωπος γὰρ ἦν.
Τοσοῦτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον περ ἦν.

Εἰ μὴ λάβῃ.] Lege fine dubio, Εἰ μὴ λαλῇ τοῦτ᾽, ἀπέθαν᾽, *Si hoc loquatur, mortuus est.* Quid enim hic facit λάβῃ? Proximo versu scribe τοσοῦτο, non enim secundus locus dactylum admittit.

Ἐὰν

Ἐὰν δ', ἀβίωτος ὁ βίος, οὐκ ἔτ' ὄψομαι,
Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ ἐὰν τοῦτο σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖς ἃ ἔστ' ἕτερα συλλέγει κακά.
Ὁ δὲ τοῦ λογισμοῦ πάντα παρ' ἑαυτοῦ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

Ἀπόλω.] Hunc & sequentem sic corrige.
Ἀπόλωλεν. ἐν ἑαυτοῦ τοιοῦτος ἂν σκοπῇ,
Πρὸς τοῖς κακοῖσιν ἕτερα. Bentleius.

242. Εὐριπίδου.

ΚΡΗΣΦΟΝΤΗΣ.

Εἰρήνη βαθύπλουτε
Καὶ καλλίστα μακάρων θεῶν,
Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις.
Δέδοικα δὲ μὴ, πρὶν πόνοις
Ὑπερβάλῃ με γῆρας,
Πρὶν σὰν χαρίεσσαν προσιδεῖν ὥραν,
Καὶ καλλιχόρους ἀοιδὰς,
Φιλοστεφάνους τε κώμους.
Ἴθι μοι πότνια πόλιν τάνδε,
Ἐχθρὰν στάσιν εἶργ' ἀπ' οἴκων.
Τὰν μαινομέναν τ' ἔριν
Θηκτῷ τερπομέναν σιδήρῳ.

Πόνοις.] Polybius πόνοις omittit.
Πρὶν.] Versus videtur postulare, ut ab hoc loco amoveatur, & versui præcedenti adjungatur.

243.

ΜΕΝΑ'ΝΔΡΟΥ.

——— τοῦτον εὐτυχέστατον λέγω
Ὅστις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
Τὰ σεμνὰ ταῦτ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχύ,
Τὸν ἥλιον τὸν κοινόν, ἄστρ', ὕδωρ, νέφη,
Πῦρ· τ' αὐτὰ κἂν ἑκατὸν ἔτη βιώσεται,
Ὄψει παρόντα, κἂν ἐνιαυτοὺς σφόδρ' ὀλίγους
Σεμνότερα τούτων ἄτερα οὐκ ὄψει ποτέ.
Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
Ὅν φημι, τοῦτον, τὴν ἐπιδημίαν ἄνω,
Ὄχλον, ἀγοράς, κλέπτας, κυβείας, διατριβάς
Ἂν πρῶτος ἀπέλθῃς, καταλύσεις βέλτιον.
Ἐφόδι' ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς οὐδενί,
Ὁ προσδιατρίβων δὲ κοπιάσας ἀπώλεσε.
Κακῶς τε γηρῶν, ἐνδεής του γίνεται,
Ῥεμβόμενος ἐχθροὺς εὗρ', ἐπεβουλεύθη ποθέ.
Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

Ἄστρ'.] Olim ἀστέρ' lectum, & ad Solem relatum. Male.
Ταῦτα κἂν.] Apud Stobæum ſic extat.
Ταῦτ' ἔτη κἂν ἑκατὸν βιώσεται, unde Cla. Bentleius ταῦτ', ἔτη σε κἂν ἑκ. βιῶν' ἔδει, ἄτερα.] Olim ἕτερα male.
Τὴν ἐπιδη.] Olim κἀπιδημίαν βροτῶν, & ἀνθρώπου.

244.

ΦΙΛΗΜΟ'ΝΟΣ.

Ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν, ἂν ὀκνῇς τὸ μανθάνειν
Ἀνεπικέρητον σεαυτοῦ τὸν βίον λήσῃ ποιῶν.

Οὔπω

Οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβηται φερόμενος.
Οὔποτ' ἂν σώσειεν αὐτὸν, οὔτ' ἀνὴρ πένης γεγὼς,
Μὴ οὐ τέχνην μαθὼν, δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν βίον.
Ἀλλὰ χρήματ' ἔστιν ἡμῖν. ἄγε τάχιστ' ἀπόλλυται.
Κτήματ', Οἰκίαι. Τύχης γὰρ μεταβολὰς οὐκ ἀγνοεῖς,
Ὅτι τὸν εὔπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὔριον.
Κἂν μὲν ὁρμισθῇ τις ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
Ἔβαλετ' ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκεν.
Ἂν δ' ἀπαίδευτος μεταχῇ πνεύματος φορούμενος,
Τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας οὐκ ἔχει σωτηρίαν.
Ἀλλ' ἑταῖροι καὶ φίλοι σοι καὶ συνήθεις, νὴ Δία,
Ἔρανον εἰσοίσουσιν. εὔχου μὴ λαβεῖν πεῖραν φίλων.
Εἰ γὰρ μὴ, γνώσεις ἂν αὐτοὺς ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκιάν.

V. 9. Τέχνας.] Bentleij docta emendatio. Olim τύχας. Post ἀπαίδευτος loco ἀπαιδεύτου legit, & veterem lectionem in ultimo restituendam censet, quam tibi dabo: γνώσῃ σεαυτὸν ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκιάν: Scies te meram umbram esse, & plane periisse.

245.

ΦΙΛΗΜΟ'ΝΟΣ.

Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον, ᾤμην, Σωσία,
Ἔγωγε πρότερον τοὺς πένητας ζῆν μόνον
Ὀδυνωμένους. τῶν πλουσίων γὰρ τὸν βίον
Ἱλαρόν τιν' εἶναι, καὶ φέρειν εὐθυμίαν.
Νῦν δ' αὐτῶν διαφέροντα τοῖς καθ' ἡμέραν
Δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁρῶ μόνον,
Λύπας δ' ἔχοντας μείζονας τοὺς μείζονας.

ΤΕ'ΛΟΣ.

EPIGRAMMATA.

1. *In Certamina.*

ARCHIÆ.

Quatuor ſunt Certamina per Græciam, quatuor ſacra,
Duo quidem mortalium, duo verò immortalium.
Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori,
Præmia verò illorum oleaſter, poma, apium, pinus.

Qui vincebant Jovis Olympia, tulerunt Oleaſtrum,
Poma verò Pythicum Apollinis certamen reportavit,
Iſthmiacam autem Pinum præbuit Inôus Melicerta,
Tu verò Apium propoſuiſti, Archemore, in Nemeâ.

2. SIMONIDIS.

Iſthmia & Pythia Diophon Philonis *filius* vicit.
Saltu, celeritate pedum, diſco, jaculo, luctâ.

3. *In Vitem.*

Incerti.

Quis tandem immiſericorditèr vini-nutricem immaturam uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit ?
Conſtrictus verò labia humi abjecit, ut viatoribus
Eſſet euntibus ſemeſæ quiſquiliæ ?

Sit

Sit illi Bacchus implacabilis, qualitèr Lycurgo,
Quoniam ipſius creſcentem extinxit Lætitiam.
Hoc enim fortè quiſpiàm potu vel ad cantus
Evaſiſſet, vel luctuoſæ curæ inveniſſet ſolutionem.

4. *In Mutilos.*

PLATONIS *Junioris.*

Virum quidam mancum ſupra dorſum oculis-captus
Portavit, pedibus mutuò-datis, oculis mutuò-acceptis.

5. *In Fortitudinem & Fortes.*

PALLADÆ.

Fugiebat Lacon olim pugnam; obviam verò facta mater
Dixit, in pectus enſe ſublato,
Vivus quidem tuæ matri uſque dedecus injungis,
Et ſtrenuæ Spartæ patrias leges ſolvis,
Si verò occideris meis manibus, mater quidem audiam
Infelix, ſed in meâ patriâ conſervatâ.

6. *Ex Præfectis Egypti.*

JULIANI.

Mater filium deſertorem pugnæ, poſt mortem ſociorum
Occidit, partus-dolorum recordationem aſpernata,
Legitimum etenim ſanguinem diſcernit Lacedæmon
Virtute præliantium, non genere infantum.

7. *In Romam.*

CRINAGORÆ.

Ne quidem ſi Oceanus omnes æſtus concitaverit,
Neque ſi Germania Rhenum omnem ebiberit,

Romæ

Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utiq; manserit
Dextra ad imperandum Cæsari intrepida.
Sic & sacræ Jovis Quercus firmitèr radicibus
Stant, folia verò arida diffundunt venti.

8. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inversis viis,
Navitam Continentis, peditem pelagi,
Tribus hastarum centuriis sustinuit Mars
Spartæ: Erubescite montes & pelage.

9. ALPHEI *Mitylenæi.*

Claude Deus magni portas labare nescias Olympi;
Præsidio firma Jupiter sacrosanctum Ætheris Acropolin.
Jam enim & Pontus subjugata sunt hastâ Romæ,
Et terra: cœlestis autem via restat inaccessa.

10. *In Retributionem.*

EVENI.

Licet me ederis ad radicem usque, tamen porrò fructum feram,
Quantum infundatur tibi, Hirce, inter immolandum.

11. *In Minas.*

MUSICII, *sive* PLATONIS.

Venus Musis, puellæ Venerem
Colite, sin minus Amorem in vos armabo.
Et Musæ contra Veneri, Marti hæc procacia dicito.
In nos autem non ales est misellus iste puer.

12. *In Virtutem.*

PAULI *Silentiarii.*

Neque prædivitis fortunæ levis tollare impetu,
Neque tua deflexerit solicita cautio liberiorem *cursum*.
Tota enim ab incertis vita oppugnatur flatibus,
Hâc & illâc crebro dum in vices attrahitur.
Virtus verò stabile quiddam & immutatum, in quâ solâ
Fluctus fidenter naviga vitæ.

13. *In Intemperantem.*

LUCIANI.

Paternas opes juvenis adhuc Theron Menippi *filius*
Turpiter in prodigos effuderat sumptus.
At illum Euctemon paternus amicus ut advertit
Jam aridâ atteri paupertate,
Et illum lachrymas fundens ad se recepit, & maritum illum
Fecit suæ filiæ, multis insuper *muneribus* dotalibus datis.
At postquam Theroni præter spes evenere divitiæ,
Continuò illos ipsos pascebatur inter sumptus.
Ita quidèm Therona rursus circumtexit
Perniciosæ Paupertatis unda reflua.
Euctemon verò deflevit rursus non jam istum,
Sed suæ filiæ dotemque & thalamum.
Sensit verò non fas esse homini malè uso
Propriis *bonis* esse fido in alienis.

14. *In Citharœdum.*

PHILIPPI.

Amabile cum cecinisset multiforis lotis,
Dixit arguto Phœbus super Glaphyra,
Marsya, ementitus es inventum tuum, Minervæ enim
Tibias è Phrygia hic nactus est.

At

At si tu tales illo tempore instasses, non Hyagnis
Luxisset infœlix tibiarum certamen ad Mæandrum.

15. *In Sufficientiam.*

PARMENIONIS *Macedonis.*

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque mensis
Serviam, Musarum flores depastus:
Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neque supercilium
Serviliter accommodabo; novi parvarum epularum libertatem.

16. PALLADÆ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ sunt, nec moror
Amplius fallaciam: penetravi in portum.
Sum pauper *sanè* vir, at libertati contubernalis sum,
Insolentes erga paupertatem opes aversor.

17. LUCILII.

Ne tu ad alienam, O homo, assideas mensam
Frustum probrosum alvo gratificans:
Modo quidem flenti, & mœsto lumen
Adflens, & mox contra ridenti arridens,
Neque tu utique ploratu cum opus habeas neque risu;
Et fleo cum Milia, & rideo cum Milia.

18. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus tuis bonis fruere,
Tanquam autem victurus, parce tuis possessionibus.
Est autem Vir ille sapiens, qui his utrisque animadversis
Parcimoniæ & sumptui modum adaptavit.

19. CRA-

19. CRATETIS *Philosophi.*

Salve Dea domina, virorum bonorum amor,
Frugalitas, inclytæ proles Temperantiæ:
Tuam virtutem colunt, quotquot justa exercent.

20. THEOGNIDIS.

Non volo ditescere, non precor: atqui sit mihi
Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

21. *In Vitam Humanam.*

Incerti.

Vitam, Heraclite, multò magis, quam cum vivebas,
Defle; nunc est miserabilior.
Vitam jam ride, Democrite, plus quam antea:
Nunc Vita omnino est risu dignior.
Ad vos verò & ipse aspiciens, interim anxiè cogito,
Quî tecum simul possim flere, quî tecum ridere.

22. POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ secuerit callem? in foro quidem
Jurgia & molestæ lites. domi verò
Curæ: rure autem, laborum sat: in mari autem
Terrores: in peregrinâ vero, siquid habeas, timor;
Si verò inops sis, importunum est: habes matrimonium? haud expers curarum
Futurus es; non uxorem ducis? vivis eò magis in solitudine:
Liberi, labores: mutilatio, vita sine liberis: juventus
Imprudens: cani verò è contra inefficaces.
Erat igitur ex duobus unum optabile, vel natum fuisse
Non omnino, vel mortuum fuisse statim à partu.

23. *Ex*

23. *Ex adverſo Probabilia.*

METRODORI.

Quemvis vitæ ſecueris callem; in foro quidem,
Laudes, & prudentes actiones: domi verò
Quies: rure autem, naturæ gratia. in mari verò
Lucrum: in peregrinâ, ſiquid habeas, decus:
Sin inops fueris, ſolus nôſti: habes matrimonium? domus optima
Erit; non uxorem ducis; vivis eò liberiús.
Liberi amabiles. ſecura ſine liberis vita: juventus
Robuſta: cani verò contra religioſi.
Non igitur è duobus his unius optio eſt, vel natum fuiſſe
Non omnino, vel *protinus* mortuum fuiſſe: omnia enim vitæ bona *ſunt*.

24. LUCIANI.

Mortalia quæ *ſunt* mortalium, & omnia prætereunt nos;
Sin minus, nos tamen illa præterimus.

25. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item ſub terram abeo:
Et quid fruſtrà laboro, nudum videns finem.

26. Ejuſdem.

Scena omnis Vita, & luſus; aut diſce ludere
Studio ſepoſito, aut perfer dolores.

27. Incerti.

Multa ſunt inter calicem & labrum ſummum.

28. JU-

28. JULIANI.

Dulces omnes *suas* semitas sortita est vita. Urbe mediâ
Gloria, amicitiæ: arcanæ domi molestiæ.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: aliena terra
Notitias. ex nuptiis autem, domus est unanimis:
Innuptis verò secura usq; vita. munimentum paratum est
Patri, proles. evanidus sterilibus metus.
Virtutem juventa, cani prudentiam noverunt præbere;
Quare, fiduciam sumens, vive, procrea *tuum* genus.

29. Incerti.

Quo quis *pacto* absque morte te fugiat, Vita? innumera enim tui
Tristia: & nec fugere in manu *est*, nec ferre.
Jucunda enim tui naturâ quidem pulchra, terra, mare,
Astra, Lunæ orbes & Solis:
Cætera autem omnia, formidinesq; & dolores. & si quid nactus fuerit quis
Boni, alternâ id excipitur Nemesi.

30. MENANDRI.

Omnia animantia sunt beatiora
Et mente prædita magis Homine multó.
Asinum spectes licet principio istum *mihi.*
Is infelix est extra controversiam:
At ipsi malum suâ culpâ nullum accidit;
Quæ verò Natura tribuit ei, ea habet.
Nos autem præter necessaria mala,
Ipsi nostrâ sponte alia super accersimus.
Dolemus ubi quis sternuerit: si dixerit malè,
Irascimur. Si viderit quis somnium, valdè
Formidamus. Si noctua ululaverit, metuimus.
Affectuum æstus, opiniones, ambitus, leges,
Omnia hæc adscita Naturæ *sunt* mala.

31. Incerti.

Omnia risus, & omnia pulvis, & omnia nihil.
Omnia enim quæ sunt, ex ratione carentibus facta sunt.

32. LUCIANI.

Quibus feliciter agitur omnis Vita brevis est:
Quibus verò male, una nox immensum est tempus.

33. *In Puerum.*

ARCHIÆ.

Lysippes nuper natus in præcipitio filius serpens
Astyanactei initium faciebat fati.
Illa verò ad se rectâ revocavit viâ, è sinu proferens
Mammam, à fame redemptricem atque morte.

34. *In Senectutem.*

MENECRATIS.

Senectus dùm quidem absit, quisque optat; si quando veniat verò,
Culpat. est autem semper potius quod debetur.

35. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis Calamus stirps: ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me Vir initiavit Heliconida, tenuia cum expoliisset
Labra, & angustum fluxum atramenti derivâsset.
Abhinc verò, quoties bibero nigrum potum, tanquam deo plena
Omne verbum muto hocce loquor ore.

36. *In Arbores.*

ANTIPATRI, *alii* PLATONIS.

Júxta-viam nucem me prætereuntibus plantaverunt
Pueris in lapidibus destinandis ludicrum peritiæ:
Omnes verò ramosque & florentes surculos
Fracta sum, crebris saxis dum ferior.
Arboribus fructiferis *esse*, nihil prodest: certe enim ego
Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

37. ANTIPHILI *Byzantii.*

Rami sublime pensiles patulæ quercûs, felix umbræ altitudo
Viris merum æstum defendentibus,
Frondosi, tegulis operiores, domus virorum,
Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me vestris reclinatum sub comis
Tuemini, radiis Solis profugum.

38. *In Infælicitatem.*

ANTIPATRI.

Opes Aristidæ juvenca una, & lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat foras.
Excidit verò utrisque: ovem lupus occidit, partûs dolor
Juvencam, paupertatis ita periit armentum.
Quo-pera-stringitur is à loro circa collum nodum cum nexuerat
Miserandus orbum-balatu mortuus est ad tugurium.

39. *Laudes.*

Incerti.

Bona dicere semper de omnibus pulchrum, turpia verò grave,
Licet sint illorum digni quæ loquimur.

40. *In*

40. *In Amorem.*

LUCIANI.

Non Amor injuriâ afficit humanum genus: ſed intemperantibus
Animis hominum eſt amor obtentui.

41. *In Ingratos.*

Ejuſdem.

Celeres gratiæ, ſuaviores: ſin moretur,
Omnis gratia vana; neque dicatur gratia.

42. Incerti.

Lupum propriis uberibus alo non ſponte,
Sed me cogit paſtoris amentia.
Grandis verò factus à me, in me contra ferus erit,
Gratia mutare naturam non valet.

43. LUCIANI.

Nequàm vir dolium eſt perforatum: in quem omnes
Si exhauris gratias incaſſum effuderis.

44. *In Preces.*

Incerti.

Jupiter rex, bona quidem & orantibus & non orantibus
Nobis da, noxia verò etiam à precantibus avertas.

45. *In Cicadam.*

Incerti.

Quare me ſolitudinis amantem improbâ, paſtores, capturâ
Cicadam roſcidis abducitis à ramis ?
Nympharum juxta-viam luſciniam ? medios per æſtus
Montibus & umbroſis celeriter canentem ſaltibus.
Ecce autem & turdum & merulam, en verò tot
Sturnos ruralis prædones copiæ.
Frugum vaſtatores capere fas : perdite illos.
Foliorum & herbidi quædam eſt invidia roris ?

46. *In Mortem.*

AGATHIÆ.

Mortem quid formidatis, quietis genetricem ?
Sedantem Morbos, & paupertatis dolores ?
Sola ſemel mortalibus adeſt, nec unquam illam
Vidit quiſpiam hominum ſecundò venientem.
Morbi verò multi & varii, modò in hunc modò illum
Venientes mortalium, & tranſeuntes.

47. Incerti.

Gaudet *neſcio* quis Theodorus, quia mortuus ſum ; alius ſuper iſto
Gaudebit : morti omnes *nos* debemur.

48. Incerti.

Ad orcum rectus deſcenſus, ſive ab Athenis
Procedis, ſive mortuus vadis ex Meroe.
Ne te doleat utique à patria procul occidiſſe.
Undecunque unus *eſt* ferens ad orcum ventus.

49. Incerti.

49. Incerti.

Mortuus ſum, at maneo te; manebis autem & tu quempiam alium..
Omnes ſimilitèr mortales unus orcus hoſpitatur.

50. *In Deos:*

LUCIANI.

Homines quidem forte latebis, ſi improbum quid feceris:
Non latebis verò deos, ne quidèm meditans.

51. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob amorem
Ledæ, Europæ, Antiopæ, Danaes.

52. *In ſemper Ægrotos.*

LUCILII.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius ploro,
Qui vero in expectatione vivunt ſemper mortis.

53. *In Adulatores.*

LUCIANI.

Nihil inter homines natura nocentiùs invenit
Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hoſtem cavemus, ſed amantes
Ut amicum, hinc magis lædimur.

54. Incerti.

Fictum habes amorem: metu verò amas & neceſſitate.
Hoc ipſo autem amore nihil infidelius.

55. *In Thucydidem.*

Incerti.

O amice, si sapis, sume me in manus; siquidem verò omnino
Imperitus a natura es Musarum, abjice quæ non intelligis.
Sum verò sane non omnibus adeundus, pauci autem suspexerunt
Thucydidem Olori *filium* Cecropidem genere.

56. *In Mediocritatem.*

Incerti.

Omne supervacuum *est* intempestivum: dictum nempe est vetus
Quod & mellis nimium est fel.

57. JULIANI.

Domus & patria vitæ *sunt* gratia; ulteriores verò
Curæ, hominibus non vita, sed labor.

58. *In Templum Dianæ.*

ANTIPATRI.

Et arduæ Babylonis quadrigis patentem murum,
Et illum ad Alpheum Jovem spectavi,
Hortósque pensiles, & Solis colossum,
Et ingentem celsarum Pyramidum laborem,
Et monumentum Mausoli immane; sed ubi inspexi
Dianæ nubes ad usque excurrentem Ædem,
Et illa sanè obscurata sunt, & si prospiceret excepto Olympo
Sol, nihil ullibi tale radiis illustrari.

59. ANTIPHILI *Byzantii.*

Audacia, navium princeps Dux, tu enim cursum invenisti ponti,
Et animas hominum lucro irritasti,
Cum tale fabricata es dolosum lignum, cum talem injecisti
Mortalibus lucri spem morte quæ coarguitur.
Esset revera hominum aureum genus, si utique à terra
Procul, ut Orcus, Pontus prospiceretur.

60. *In Hirundinem.*

Incerti.

Attica Puella, melle nutrita, loquax loquacem raptam
Cicadam implumibus escam fers pullis.
Vocalem vocalis, alatam alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.
Non protinus dimittes ? non enim jus nec æquum
Perire sacris operato cantibus ore sacris operato cantibus.

Att.] Procne filia Pandionis, Atheniensis.

61. *In Divites.*

Incerti.

Eram juvenis, at pauper ; nunc senex, dives sum.
O solus ex omnibus miserandus in utrisque,
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil habui,
Nunc autem, cum uti non possum, jam habeo.

62. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ solæ sunt veræ ;
Alia nempe habet ille potiora possessionibus.
Illum autem multa possidentem & divitem æquum est
Vocare, qui uti bonis potest.

Siquis verò in calculis contabeſcit, alias ſuper alias
Acervare ſemper opes feſtinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laborabit, aliis percepturis mel.

63. *In Solatium.*

PALLADÆ.

Expectatio mortis luctuoſus eſt dolor,
Hoc vero lucratur mortalis fato-functus.
Ne itaque defleveris diſcedentem vitâ,
Nihil enim poſt mortem eſt patiendum.

64. *Quæ dixerit verba* Ulyſſes *regreſſus in Ithacam.*

Salve Ithaca; poſt certamina, poſt moleſtias amaras maris,
Lubenter tuum ſolum accedo, ut aſpiciam
Laerten, uxoremque, & inſignem filium unicum.
Tuus enim amor demulſit meum animum: novi & ipſe
Nil utique dulcius eſſe ſuâ cuique patriâ, & parentibus.

65. *In Homerum.*

ALPHEI *Mitylenæi.*

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc Trojam
Cernimus funditùs totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis ſub pinnis urbis,
Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Muſam; quo non una patria vate
Ornatur, ſed terræ utriuſque climata.

66. *In Menandrum.*

Incerti.

Ipsæ tibi ad os *se* affixerunt apes
  Variis Musarum floribus delibatis.
Ipsæ etiam Gratiæ tibi donavere, Menandre,
  Felix dictorum acumen fabulis inserere.
Vivis autem in æternum. Gloria vero, Athenis
  Quæ ex te *oritur*, cœlestes attingit fines.

67. *In Silentium.*

PALLADÆ.

Omnis ferè indoctus sapientissimus est, dum tacet,
  Sermonem celans ut morbum turpissimum.

68. *De Providentia.*

THEODECTÆ.

Quicunque jam mortalium incusat deos, quòd
Non protinùs, sed ex intervallo temporis vindicant
Injustos, causam accipiat.
Si enim extemplo aderant Pœnæ,
Plerique metu *solo*, non autèm pio affectu
Deos orarent: Nunc verò pœnâ
Longè sitâ, *suo* ingenio utuntur mortales.
Cum verò deprehensi fuerint, comperti mali
Pendunt pœnas seris temporibus.

69. *In Sapientiam.*

PAULI *Silentiar.*

Vivere non habet vim à natura placendi, sed abjecisse
  Curas è pectoribus canas-tempora.

Divitias

Divitias habere volo quæ sufficiant, supervacuum autem
Animum semper exedit insanum super auro studium.
Hinc apud homines potiorem plerumque invenies
Et paupertatem opibus, & mortem vitâ.
Hæc tu cognoscens, cordis dirige vias,
Ad unicam spectans spem, sapientiam.

70. *In Temperantiam.*

Incerti.

Castitas & Amor obvio sibi invicem
Occursu, animas perdiderunt uterque.
Phædram quidèm occidit igneus ardor Hippolyti,
Hippolytum verò pudica interfecit Castitas.

71. *In Fortunam.*

Incerti.

Spes & tu Fortuna prorsus valete; portum inveni:
Nihil mihi vobiscum; ludite post me venturos.

72. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem Menippi;
Et denuo ab alio transibo ad alium.
Nam & ille olim *se* tenere me credebat, & rursus hic
Arbitratur; sum autem omnino nullius, nisi Fortunæ.

73. Incerti.

Ampla dona fortunæ habent metum:
Et eximius splendor non expers pericli est.
Nullaque secura labendi omnino sublimitas apud humanum genus,
Quam evertere solet vel aliquod temporis spatium, vel livor,

Simul

Simul ad summum quis felicis vitæ excucurrerit.
Mediocritas verò in omnibus tutior,
Quod, neque nimis in humili fortunæ
Parte feratur, nec in excelsa *nimis* contrá.
Si enim ceciderit quis de minore spatio
Facilè obtegendam sortitus est calamitatem;
Molis autèm magnæ lapsus fit magnus.
Ad res enim splendidas Invidia perrumpit,
Subvertit autèm illos, quos evexerit Fortuna.

74. AGATHIÆ.

Piscator quidam laborabat captandis piscibus, illum autem intuita
Prædives virgo animum ægrotabat amore:
Et ipsum fecit tori consortem. at ille ex vitâ pauperi
Accepit omnigenæ tumorem magnificentiæ.
Fortuna autem ridens astitit, & Veneri,
Non tuus hic ludus, at meus est, dixit.

Virtus firmissima dos.

75. ANTIPATRI.

Antigenes Gelous verba olim hæc natæ
Dixit, cum jam esset iturus ad Orcum.
Virgo pulcra-genas, filia autem mea, pertende
Colum ducere, 'supellectilem auxiliarem pauperi vitæ.
Si autem veneris ad Hymenæum, Achaidis mores matris
Probos serva, marito dotem firmissimam.

76. LUCIANI.

Multa Fortuna potest, sint licet incredibilia,
Humiles tollit, potentes dejicit.
Et tuum tibi supercilium & fastum compescet,
Licet fluvius auri latices tibi præbeat.
Non juncum, non malvam ventus unquam, maximas verò
Vel quercus vel platanos novit humi prosternere.

77. Ejusdem.

77. Ejuſdem.

Non *infeliciter* impingens charus es mortalibus, charus es
Beatis,
Et tibi facile auſcultant precanti.
Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at ſimul cuncta
Inimica, fortunæque cum momentis unà mutantia.

78. *De Nobilitate.*

EPICHARMI.

Enecat me iſtud Genus, ne commemora, ſi me amas,
Mater, identidem Genus. *nam* quibus naturâ
Bonum contingit nullum proprium adeſſe,
Huc confugiunt, ad monumenta,
Et Genus, numerantque avos, quot *ſint.*
Enimvero neminem videris, neque dixeris, cui
Non ſunt avi: quî enim extitiſſent unquam?
Qui verò non percenſere valent hoc *genus*, ob aliquam
Migrationem, vel amicorum penuriam,
Quid percenſentibus ſunt ignobiliores?
Quicunque benè comparatus erit à naturâ ad bona
Quatumvis Æthiops ſit, Mater, eſt nobilis.

79. *In Invidiam.*

PALLADÆ.

Invidia miſericordiâ, ſecundùm Pindarum, eſt melior;
Illis, quibus invidetur, ſplendida eſt vita.
Admodum autem infelices miſeramur, at Ille ſim
Neve nimis felix, nec miſerandus ego.
Mediocritas enim optimum eſt; quoniam ſumma quidem
ſuapte-naturâ ſolent
Pericula importare, infima verò contemptum habent.

80. Incerti.

80. Incerti.

Invidia ipsa ipsam suis telis domat.

81. Incerti.

Invidia est pessimum, habet tamen aliquid boni in se;
Tabefacit enim invidorum oculos & cor.

82. *In Avaros.*

STATYLLII FLACCI.

Auro vir invento reliquit restim; at alter aurum
Relictum cùm non invenit, nexuit, quem invenit, restim.

83. *In Amicitiam.*

Ejusdem.

Thesaurus ingens est fidus amicus, Heliodore,
Illî *nempe*, qui & servare illum novit.

84. Incertum.

Si me amantem amas, duplex gratia: si vero me odisti,
Non tantum *me* odisti, quantum ego te amo.

85. LUCILLII.

Si me amas, re me ama, & ne me injuriâ afficias tu,
Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
Omnibus enim hominibus ego multo potiorem dico
Apertam inimicitiam dolosâ amicitiâ.
Dicunt autem & navibus fluctivagis nocentiores
Sub mare latentes petras apertis Scopulis.

86. *In Prudentiam.*

LUCIANI.

Tardipes Consilium longè præstantius; pernix autem
Semper adhærentem Pœnitentiam habet.

87. *In Curas.*

THEOGNIDIS.

Tuum ipsius animum oblecta; molestorum verò civium
Alius de te malè, alius meliùs dicet.

88. *In Salutem.*

ARIPHRONIS *Sicyonii.*

Salus antiquissima Beatorum,
Tecum habitem
Quod restat ævi:
Tu verò mihi lubens tori-consors sis,
Si qua enim vel opum gratia, vel liberorum,
Beatique *habiti* mortalibus
Regalis imperii, aut cupidinum,
Quas furtivis Veneris cassibus captamus,
Vel siqua alia divinitùs mortalibus oblectatio,
Vel laborum lenimen affulsit,
Tecum, Beata Salus,
Floruêre omnia, & nitet Gratiarum ver:
Te verò sine, nemo felix existit.

89. *In Tempus.*

PLATONIS.

Ævum omnia aufert: longum tempus novit mutare
Nomen, & formam, & naturam, atque fortunam.

90. Incerti.

90. Incerti.

Rosa viget brevi tempore, si verò præterierit,
Quærens, invenies non rosam, sed rubum.

Præteri-] Nempe, *breve illud tempus.*

91. *In Astrologum.*

LUCILLII.

Patri meo fratrem Astrologi vivacem *fore*
Omnes vaticinati sunt ut ab uno ore:
At Hermoclides ipsum solus dixit præmaturè moriturum,
Dixit autem, cum illum intùs mortuum plangeremus.

92. *In Anum.*

Ejusdem.

Capillos, ô Nicylla, quidam tingere te dicunt,
Quos tu nigerrimos foro emisti.

93. Ejusdem.

Caput tingis, senectutem verò tuam nunquam tinges,
Neque genarum rugas explicabis.
Ne itaq; faciem totam cerussâ confinge,
Ita ut personam & non faciem habeas.
Nihilo enim plus valet. quid insanis? nunquam fucus
Et cerussa reddet Hecubam Helenam.

94. *In Deformes.*

Ejusdem.

Rostrum habens tale, Olympice, neq; ad fontem
Venias, neq; inspicias in aliquam pellucidam aquam:
Nam & tu, ut Narcissus, conspicatus faciem manifestam
Continuò morieris, odio habens teipsum ad mortem usq;

95. Ejusdem.

95. Ejusdem.

Fallax speculum habet Demosthenis; si enim verum
Videret, non omnino vellet ipsum inspicere.

96. PALLADÆ.

Emisti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:
Eodem sumptu personam emisses.

97. *In Fures.*

LUCILLII.

Alatum illum Hermen, deorum ministrum,
Arcadum regem, bonum abactorem,
Stantem hujusce gymnasii Præsidem
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi Discipuli præstantiores magistris.

98. *In Domum incustoditam.*

Lucrosas quærite domos, prædones, alias,
Hisce etenim est custos firma Paupertas.

99. LUCILLII.

Bubulce, armentum procul pasce, ne te Pericles
Fur cum ipsis bobus simul abigat.

100. *In Rhetorem.*

CEREALII.

Non dicere insignia & Attica verba quinque
Feliciter est & prudenter declamare.
Neque enim si κάρκαιρε, & si κονάβει, & illud σίζει
Et κελάρυζε, dicis, protinus Homerus eris.
Mentem subesse oportet scriptis, & dictionem eorum
Esse magis vulgarem, ut *quivis* intelligat quæ dicis.

101. ME-

101. MENANDRI.

Siquidem injuriæ-autorem lubentèr ultus esset
Quisque nostrûm, & sociâsset studia,
Ex æquo putans suam esse alterî factam
Injuriam, & operam præstitissent *homines* mutuam acritèr;
Non ulteriùs improbitas in nos crevisset
Ista malorum, sed cum observarentur,
Et nanciscerentur, quam par erat, pœnam,
Vel pauci certè admodum fuissent, vel aboliti.

102. *In Contumeliosos.*

PALLADÆ.

Multa loqueris, ô homo, humi verò ponaris brevi,
 Tace, & meditarè vivus adhuc mortem.

103. Ejusdem.

Sol mortalibus lucis Deus: sin & ipse
 Insolescceret splendens, ne lucem quidem optarem.

104. Ejusdem.

Laudare quidem optimum; vituperium *v.* odii principium
 At benè loqui, Atticum est Mel.

105. *In Insolentem.*

Ejusdem.

Si pauper sum; quid feci? quid me odisti non injustè agentem?
 Clades hæc est fortunæ, non injustitia morum.

106. *In Parcos.*

Incerti.

Te divitem esse dicunt omnes, ego verò te dico indigum
Usus enim opum testis *est*, Apollophanes. (esse,
Si particeps sis tuorum ipse, tua sunt; si vero custodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

107. ANTIPHANIS.

Quamnam quis aliam, per Deos quæso, ob *causam*
Optaret ditescere, copiáq; nummorum abundare,
Quàm posse opitulari amicis,
Et serere semen Gratiæ dulcissimæ Dearum.
Nam bibendi quidèm & edendi voluptates
Habemus pares. non splendidis enim
Conviviis fames sedatur *melius*.

108. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam verò pauperis,
O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

109. LUCILLII.

Murem Asclepiades argenti-amans vidit domi *suæ*,
Et, quid vis, dicit amicissime mus, apud me? (ris.
Dulce autem mus ridens, ne omnino amice, inquit, verea-
Non cibum apud te quæro, tantum mansionem.

110. Incerti.

Si quidem vivis cervi spatiosam vitam, vel cornicis,
Venia *tibi* plurimas opes congerenti *danda erat*:
Si verò unus es mortalium, quos continuò senectus lædit,
Ne te utique immensarum ceperit insana sitis opum.
Ne tu quidèm intolerandas inter miserias animam perdide-
Fruiti fuerint autèm alii tuis bonis largitér. (ris,

111. *In*

111. *In Meneſtratum Cynicum.*

Ejuſdem.

Eſſe quidem Cynicum te, Meneſtrate, & pedibus nudum,
Et algere, nemo contradicit prorſus:
Si verò præripias panes & fruſta impudenter,
Et ego fuſtem habeo, & te dicunt Canem.

112. *In Viros Bonos.*

CARPHYLIDÆ.

Ne quæſtu proſequaris prætcriens monumentum meum, viator;
Nihil habeo lamentis dignum ne quidem mortuus:
Liberorum liberos reliqui; unâ fruitus ſum uxore
Conſeneſcente: tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus ſæpe natos meo ſopivi in ſinu,
Nullius lamentatus vel morbum, vel mortem.
Qui mihi datis inferiis innocuo, dulcem ſomnum
Dormiturum miſerunt in regionem piorum.

113. Incerti.

Ne tu utique mortalis cum ſis, ut immortalis quicquam puta:
Nihil enim in vitâ fidum nobis in diem-viventibus.
Siquidem & huncce Caſandrum tenet hìc loculus mortuum,
Virum naturâ dignum immortali.

114. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo*, ut percunteris,
Vel aliquid de anima, vel quomodo mox erit.
Quæras licet ex tribu Ptolemaide, filium patris
Pauſaniæ: invenies vero illum in piorum *regione*.

115. Ejuſdem.

Hîc Saon *filius* Diconis Acanthius ſacrum ſomnum
Dormit: mori ne dixeris bonos.

116. Ejuſdem.

Suos *amicos* quiſque ferè morientes dolet,
Nicodicum verò amici & civitas hæcce *omnis* deflet.

117. *In Therin.*

Ejuſdem.

Curtus erat hoſpes, ut & tumulus. non longa dicam.
Theris, Ariſtæi *filius*, Cretenſis, ſub me in longùm.

118. *In Fortes.*

ANACREONTIS.

Strenuus in prælio Timocritus, cujus hocce monumentum.
Mars quippe non fortibus parcit, ſed ignavis.

119. *In Themiſtoclem.*

GERMANICI.

Pro ſepulchro vili ſtatue Græciam, ſtatue vero ſuper hac
Ligna, Barbaricæ indicia cladis navalis.
Et tumuli baſin circum inſcribe Perſicum Martem,
Et Xerxem. His ſepeli Themiſtoclem.
Columna verò ipſa Salamis ſuperſtet, geſta loquens
Mea; quid me parvis magnum inditis?

120. *In eos qui ad Thermopylas moriebantur.*

O hoſpes; nuncia Lacedæmoniis, quod hîc
Jacemus, illorum morigeri inſtitutis.

121. Incerti.

Nomen mihi! quid autem hoc? patria vero mihi, quapropter & hoc?
Clari verò ſum generis: quid ſi obſcuriſſimi?
Poſtquam vixeram gloriosè reliqui vitam, quid ſi ingloriè?
Jaceo autem hîc jam. Quis, cui hæc dicis?

122. Incerti.

Vitam ubi ademiſti, donas ſepulchrum; atqui me abſcondis
Non ſepelis. tali etiam ipſe fruaris, *precor*, tumulo.

123. Incerti.

Licet me occultes quaſi nemo homo videat,
Oculus Juſtitiæ deſpicit omnia quæ fiunt.

124. CALLIMACHI.

Cyzicum ſi veneris, parvus *eſt* labor Hippacum invenire
Et Didymen: obſcurum nullo modo enim *eſt* genus.
Et ipſis luctuoſum ſanè dices verbum, verumtamen dic
Hoc, me illorum filium habere Critiam.

125. *In Agathona.*

ANACREONTIS.

Pro Abderis mortuum infelicem-robore Agathona
Univerſa ad rogum hæc inclamavit civitas:
Neminem enim talem juvenum Sanguine-gaudens Mars
Occidit inviſæ in turbine pugnæ.

126. *In Themistoclem.*

GERMANICI.

Hunc Themiſtocli vilem tumulum poſuit Magnes
Populus, cum, patriâ à Medis liberatâ,
Alienam ſubiit terram & lapidem. Sic voluit
Invidia. Virtutes autem majorem habent mercedem.

127. Incerti, *hi verò*, NERONIS.

Me mortuo; terra miſta ſit mari,
Nihil curo: mea enim bene ſe habent.

128. *In Viros haud inſignes.*

Incerti.

Tellus alma, ſenem Amyntichum conde gremio,
Multorum recordata, ſuper te, laborum.
Etenim aſſiduè tibi ſtirpem depegit Olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit.
Et Cerere implevit, & aquæ ſulcos decens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit & pomiferam.
Propter quæ tu propitia in tempora cana
Jace, & vernas floribus orna herbas.

129. SIMONIDIS.

Qui multa edi, & multa bibi, & multa mala dixi
Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

130. CALLIMACHI.

Fatum verò quis bene novit craſtinum, quando & te,
Charmi, illum oculis heri in noſtris,
Proximâ *die* deploratum ſepelivimus; nullum illâ
Vidit Pater Diophon rem luctuoſiorem.

131. *In Nioben.*

ANTIPATRI.

Solam cum liberis mortuorum-portitor excipe me
Loquacem. Sufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium, intuere pueros
Et puellas, Phœbi ſpolia & Dianæ.

132. *In Timonem.*

CALLIMACHI.

Timon hominum-oſor hîc incolo, quin præteri.
Plorare cum juſſeris multa, præteri modò.

133. *In Eundem.*

Timon, (non enim amplius es) numquid tibi lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ: veſtrûm enim plures in Orco.

134. LUCIANI.

Puerum me quinquennem, curarum expers pectus haben-
Immitis Orcus rapuit Callimachum : (tem
At ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, & paucorum vitæ malorum.

135. *In Uxorem.*

MELEAGRI.

Lacrymas tibi etiam infra ſub terrâ, Heliodora,
Dono, pietatis reliquias ad Orcum,
Lacrymas infelices. multùm deflendum autem in tumulum
Libo monumentum deſiderii, monumentum caritatis.
Miſerabile enim, miſerabile meam te & inter mortuos Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.

Heu, heu, ubi desiderabile mihi germen? rapuit Orcus,
Rapuit: vigentem vero florem pulvis fœdavit.
At te supplex precor, Tellus alma, illam omnino lugendam
Leniter tuo sinu, ô Mater, amplectere.

136. *In Senem.*

Incerti.

Sexagenarius Dionysius hîc jaceo,
Tarsensis, qui uxorem non duxi; utinam verò neq; pater.

137. JULIANI *Ægyptii.*

Ipsam Thiodoten pictor. utinam autem ab arte
Aberrâsset, & oblivionem dedisset flentibus.

138. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam ante nuptias mortuam
Excepit Proserpinæ niger thalamus:
Quâ etiam defunctâ, omnes recenter acuto ferro
Æquales amabilem capitis deposuere comam.

139. Incerti.

Vides Imaginem Cassiæ illius prudentis,
Licet mortua sit; virtutibus innotescit,
Animæ forma potius, quam corporis.

140. CALLIMACHI.

Crethida fœcundo ore, doctam pulchrè ludere,
Requirunt Samiorum sæpe filiæ,
Dulcissimam lanificii sociam, semper loquacem: illa v. dormit.
Hîc omnibus somnum debitum.

Fœcundo.] Anna Tanaq. Fabri vertendum jubet *πολύμυθον*, claram, celebrem.

141. HERACLIDÆ.

Hospes, Aretemias sum: Patria Cnidus: Euphronis veni
In lectum, partûs dolorum non expers fui.
Duos autem simul pariens, hunc quidem reliqui viro ducem
Senectutis; illum verò abduco, monimentum mariti.

Duos.] *Liberos*, subaud.

142. *In Servum.*

DIOSCORIDIS.

Servus ego, sane Servus, liberali autem me in tumulo,
Here Timanthe, tuum posuisti nutritorem.
Felicem, innoxiam producas vitam. sin præ senectute
Ad me veneris, tuus ego, Here, & in orco.

143. *In Hectorem & Ajacem.*

LEONTII.

Hector Ajaci ensem dedit, Hectori verò Ajax
Balteum: utriusque gratia fatalis *fuit*.

144. *In Alexandrum Macedonem.*

ARCHIÆ.

Cum Hectore quidem Troja simul occidit, nec amplius manus
Sublatas opposuit Danais irruentibus.
Pella autem cum Alexandro simul periit, patriæ itaque
Viris, non patriis viri insignimur.

145. *In Hippocratem.*

Incerti.

Thessalus Hippocrates, Cous genere, hic jacet,
Phœbi à stirpe immortalis genitus,
Plurima tropæa morborum qui erexit armis salutis,
Famam nactus magnam, non forte, sed arte.

146. *In*

146. *In Aucupem.*

ISIDORI.

Visco & calamis ab aëre ipsum *se* pavit
Eumelus, tenuiter, at cum libertate : (tiâ.
Nunquam vero alienam osculatus est manum ventris gra-
Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiam.
Ter autem tricesimum cum vixisset *ad* annum, hic dormit,
Liberis postquam reliquisset viscum,& pinnas,& calamos.

147. *In Naufragos.*

PLATONIS.

(colæ:
Naufragi sepulcrum sum, quod verò è regione est, Agri-
Adeo mari & terræ communis subest Orcus.

148. CALLIMACHI.

Utinam ne extitissent quidem celeres naves: non enim nos
Filium Dioclidis Sopolin gemibundi plorâssemus.
Nunc verò ille quidem in mari alicubi fertur mortuus, loco autem illius
Nomen & inane monumentum præterimus.

149. Ejusdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in ponto
Navem simul & animam vidit pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat: & ille sanè in mari
Mortuus ; ego verò frustra nomen tumulus habens
Pronuncio verissimum hocce verbum, Fuge cum mari
Rem habere Hœdis, navita, occidentibus.

150. ALCÆI.

Invisa sub Arcturo nautis navigatio: per gravem vero
Procellam Aspasio acerbam molita est mortem.
Cujus vadis præter tumulum, Viator, corpus autem pontus
Cooperuit, Ægæo quod perfunditur mari.
Juvenum deflenda omnis mors; in mari verò
Plurimi lacrymosæ luctus navigationis.

151. Incerti.

Navita, ne sciscitare cujus hîc tumulus sum,
At *tu* ipse pontum sortire benigniorem.

152. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater deposuit Philippus
Hîc, magnam spem, Nicotelem.

153. Ejusdem.

Matutini Melanippum sepeliebamus, sole autem
Occidente Basilo mortua est virgo
Suâ manu; vivere enim, fratrem in ignem ubi posuerat,
Non sustinuit. duplex vero domus conspexit malum
Patris Aristippi: mœsto vultu erat autem Cyrene
Tota, prole felicium orbam conspicata domum.

154. *In Orphea.*

ANTIPATRI.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non amplius saxa
Duces, non ferarum liberos greges;
Non amplius sopies ventorum fremitum, non grandinem,
Non nivis tractus, non strepens mare.
Periisti enim: te autem multùm defleverunt filiæ
Mnemosynes, mater verò præ aliis Calliope.
Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere
Liberis orcum ne quidem diis potestas.

155. *In*

155. *In Archilochum.*

JULIANI.

Monumentum hoc Archilochi maritimum, qui olim amaram
Musam viperino primus tinxit felle,
Sanguine fœdato Helicone illo miti: novit Lycambes,
Lugens trium nexos laqueos filiarum.
Tacitè agè præteri viator, ne forte hujus
Commôris in tumulo crabrones nidulantes.

156. *In Eundem.*

THEOCRITI.

Archilochum, & siste, & intuere veterem Poëtam
Illum Iambicum, cujus infinita Gloria
Penetravit, & ad Hesperum, & ad Auroram.
Certè quidèm illum Musæ & Delius amabant Apollo;
Adeo numerosusque erat & dexter
Carminibusque componendis, ad lyramque cantandis.

157. *In Euripidem.*

IONIS.

Non hoc tuum est monumentum, Euripide; at tu hujus;
Tuâ enim gloria monumentum hoc ornatur.

158. *In Sophoclem.*

SIMONIDIS.

Placidè super tumulum Sophoclis, placidè hedera
Serpas, virides effundens comas;
Et folium undiq; floreat rosæ, atq; amans acinorum
Vitis, teneros circum palmites fundens,
Ob doctrinam sapientem: quam mellitus ille
Elaboravit Musas inter & Gratias.

159. *In Anacreontem.*

ANTIPATRI *Sidonii.*

Floreat quatuor corymbis ornata, Anacreon, circum te hedera,
Molliaque pratorum purpureorum folia;
Fontes autem candidi sursùm exprimantur lactis;
Suave-olensque è terrâ dulce fundatur vinum.
Ut etiam tibi cinisque & ossa voluptatem percipiant;
Si quidem ulla ad mortuos accedit lætitia.

160. *In suum Patrem.*

CALLIMACHI.

Quicunque meum præter tumulum fers pedem, Callimachi me
Scito Cyrenæi filiumque & genitorem.
Nôris autem ambos utique: hic quidem olim patriæ armorum
Dux fuit, ille verò cecinit majora invidiâ.
Nec invidia: Musæ enim quoscunque viderunt lumine pueros,
Usque dum vita manet, canos non abjecerunt amicos.

161. *In Hermocratem.*

ANTIPATRI.

Viginti *ego* Hermocratea & novem liberos nixa
Nec unius *filii*, nec unius *filiæ* vidi mortem.
Non enim telis percussit meos natos Apollo.
Non graviter deflendas Diana sustulit virgines,
Contrà autem illa quidem solvit mearum partûs dolores præsens,
Phœbus verò ad juventutem mares perduxit
Illæsos morbis. Vide quàm meritò præsto
Liberisque & linguâ modestâ *Nioben* Tantali filiam.

162. *In*

162. *In Imaginem Thyrsidos pastoris, cujus oves dormientis ipse Amor pascebat.*

MYRINI.

Thyrsis paganus, qui Nympharum oves pascit,
Thyrsis, qui modulatur Panis par fistulæ.
Meridianus Vini potor umbrosa sub hac pinu dormit.
Servat autem ipse sumpto greges pedo Amor.
O Nymphæ, Nymphæ excitate in lupos-audacem
Pastorem, ne ferarum præda fiat Amor.

163. *In Pauperem.*

CALLIMACHI.

Habui è tenui *re* modicum victum, nec quicquam mali
Faciens, nec injuriâ afficiens quenquam, tellus alma,
Micylus: Siquid pravum approbavi, neque tu levis
Sis, neque alii Dii, qui me habetis.

In Egestatem.

Ad omnia timidus pauper est negotia
Et omnes se contemnere putat.
Cui enim res tenuis est asperiùs
Fert omnia molesta, O Lampria.

164. *In Thaletem.*

ANTIPATRI.

Certè quidèm parvum monumentum, gloriam vero ad cœlum usque extensam
Studiosissimi hujus Thaletis vide.

165. *In Miltiadem.*

Omnes, O Miltiade, *tua* laboriosa facinora nôrunt,
Persæ *præsertim* & Marathon, tuæ virtutis sacrata Regio.

166. Incerti.

166. Incerti.

Filio pater hoc ſepulcrum *erexit*, contra v. fuiſſet æquum,
Erat verò juſtitiâ invidia velocior.

167. *In Heraclitum.*

DIOGENIS *Laertii.*

Heraclitus ego *ſum:* quid me deorsùm trahitis, ô indocti?
Non vobis laboravi, at me intelligentibus.
Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem,
Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpinam.

168. *In Diogenem.*

ANTIPATRI.

Baculus, & pera, & duplex pannus Philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviſſimum.

169. *In Heraclitum.*

CALLIMACHI.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem, & ad lacrymas me
Adegit: recordatus autem ſum quoties uterq;
Solem in confabulatione condidimus. at tu quidem alicubi,
Hoſpes Halicarnaſſenſis, pridèm pridèm cinis *es*:
Tuæ vero vivunt Luſciniæ, quibus ille omnium
Raptor Pluto non manum injiciet.

170. *In Epictetum.*

LEONIDÆ.

Servus Epictetus fui, & corpore mancus;
Et paupertate Irus, & amicus immortalibus *Diis*.

171. *In Cleombrotum.*

CALLIMACHI.

Effatus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota
Deſiluit ab alto muro in orcum,

Nullum morte dignum cum vidisset malum, sed Platonis
Uno de Anima scripto perlecto.

172. *In Obtrectatores.*

Incerti.

Non inscitus scripsit Cimon hæc: omni *imminet* operi
Momus, quem ne quidem Heros Dædalus effugit.

173. *In Myronis Bovem.*

JULIANI.

Bubulce, quo procurrere me cogis? desine pungere;
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

174. *In Poculum sigillo Tantali ornatum.*

GALLI.

Hic pristinus beatorum conviva; hic qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu,
Jam guttam mortalem desiderat: invidus verò
Humor semper labio est inferior.
Bibe, dicit sigillum, & mysteria disce silentii;
Nos linguâ præcipites hæc luimus supplicia.

175. *In Echo.*

LUCIANI, *hi verò*, ARCHIÆ.

Echo scopulos habitantem vides, amice, Panis comitem,
Repercussum sonum recenturam,
Omnigeni oris loquacem imaginem, pastoribus dulce
Ludicrum. Quæcunque dicis, totidem audiens abi.

176. *In Statuam Veneris Cnidiæ.*

Ejusdem.

Tibi formæ suspendi tuæ perpulchram imaginem,
Cypri, tuâ formâ potius nihil habens.

177. *In Armatam Venerem Spartæ.*

JULIANI.

Pallas Cytheream armatam dixit conspicata,
Cypri, vin' ita ad judicium eamus?
Illa verò molle cum resisset, quo mihi scutum adversum tollere?
Si nuda vinco, quid cum arma sumsero.

178. *In Statuam Mercurii.*

XENOCRATIS.

Mercurio ligneo quidam supplicavit, & lignum erat.
Dein ipsum sublatum humi jecit: ab hoc vero aurum
Effluxit fracto. contumelia præbuit sæpe lucrum.

179. *In Statuam Junonis Herculi mammam admoventis.*

Ipsam Novercam finxit: quapropter mammam
In notham faber non addidit lac.

180. *In Statuam Nemesis.*

Nemesis prædicit cubito frænoque,
Neq; immoderatum quid facere, neq; effrænia loqui.

181. *In Templum Æsculapii.*

Castum oportet *illum*, qui templum thure redolens introit,
Apparere. Castimonia autem est casto esse animo.

182. *In Statuam Temporis.*

POSSIDIPPI.

Quis, unde faber? Sicyonius. nomen agè quis?
Lysippus. Tu autem, quis? Tempus omnia domans.
Quare vero summis *pedibus* incedis? semper rotor, quid v. alas
Pedibus habes geminas? volo ventis sublatum.
Manu verò dextra quid fers novaculam? viris documentum
Acie omni me acutius esse.
Coma verò, quid in fronte? obvio, quam prehendat.
Per Jovem partes *capitis* aversæ quapropter calvæ sunt?
Semel enim alatis prætermissum me pedibus
Nemo jam *quantumvis* cupidus reprehendet.
Tale me Artifex formavit vestrî gratiâ,
Hospes, & in vestibulis posuit documentum.

183. *In Lavacrum.*

PLATONIS.

Aut talis Cythereàm peperit aqua, aut Cytherea
Talem reddidit aquam, suam cutem lavando.

184. *In alterum Balneum parvum.*

Ne fastidias parva. Gratia sequitur parva.
Parvus & Veneris fuit puer Amor.

185. CYRI.

Cypris cum Gratiis & filio aureis-instructo-jaculis
Cum hîc lavisset, mercedem dedit gratiam.

186. *A Naufragis.*

LUCIANI.

Glauco, & Nereo, & Inò, & Melicertæ,
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus Diis,
Servatus è Pelagó Lucillius hîc tonsus sum
Crines capitis, aliud enim nihil habeo.

187. *In Zenophilam.*

MELEAGRI.

Dulce melos per Pana Arcadem fistulâ canis,
Zenophila canora, dulce quiddam sonas melos.
Quo te fugiam? undique me circumeunt Amores,
Et ne tantillum respirare quidem sinunt tempus.
Aut enim mihi forma incurit amorem, aut rursus Musa
Aut Gratia, aut quid dicam? omninò igne uror.

188. LUCILLII.

Aut amare; dele, Cupido, prorsus, aut amari
Adjunge: ut vel solvas amorem vel misceas.

189. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, senescimus? non prædixi,
Aderunt citò dissolutrices amoris?
Nunc rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum,
Et os priores non ampliùs gerens gratias.
Numquis te, superba, accedit, aut adulans
Supplicat? ut sepulchrum verò, jam te præterimus.

190. PHILODEMI.

Ars fidium, & arguta loquacitas, & lascivus oculus, & cantus
Xanthippes, & ignis jam incipiens
O anime, incendent te; hoc vero, quâ ex parte, aut
quando, & quî,
Non novi. scies, infelix, inter ardendum.

191. Ejusdem.

Amatus eras, dives cum esses, Sosicrates; sed pauper factus
Non ampliùs amaris: fames remedium en quale habet.
Illa autem, quæ priùs te vocabat unguentum & dulcem Adonin,
Menophila, nunc tibi nomen quærit.
Quis? unde es virorum? ubi tibi urbs? ægrè sanè cognôsti
Istud verbum, neminem nihil habenti *esse* amicum.

192. Ejusdem.

Mitto tibi, Rhodoclea, hanc corollam, floribus plexam
Meis ipsius decerptis manibus.
Est Lilium, Rosaque clausa, roscidaque Anemone,
Et Narcissus mollis, & purpurea Viola.
His redimita, desine superba esse.
Flores, & deflorescis, & tu, & corolla.

193. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illâ
Se habiturum nec amicum potiorem, nec amicam.
Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore *fiunt*
Juramenta non penetrare aures ad immortalium:
Nunc verò ille quidem alius planè accenditur igne, miseræ autem
Nymphæ, ut Megarensium, nec ratio nec numerus.

194. JULIANI *Ægyptii.*

Coronam nectens aliquando inveni
Inter rosas Amorem;
Et alis prehensum
Demersi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum;
Et nunc intra meos artus
Alis titillat.

195. RUFI

195. RUFI *Domeſtici.*

Omnia tui amo, ſolum vero tuum judicio caſſum oculum
Odi, odioſis hominibus ſe oblectantem.

196. *In Donarium Laidis.*

PLATONIS.

Quæ inſolenter riſi ſuper Græciâ, quæ amantium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Paphiæ ſpeculum *ſuſpendo.* quoniam talis quidem ſpectari
Non volo, qualis verò eram olim, non poſſum.

197. HESIODI.

Ille quidem omnium optimus *eſt*, qui ipſe omnia viderit,
Sed & ille bonus eſt, qui benè monenti paruerit.
Qui verò nec ipſe videat, nec alii parere
In animum inducat, ille contrà Homo *eſt* inutilis.

198. *In Virtutem.*

Quæ dixerit verba Juno Hercule inter Divos relato.

Tuæ virtutis ſudori pulcram retulit remunerationem
Tuus pater, Hercules: ſcilicet labor immenſam gloriam
Viris novit afferre, poſt infinitum circulum certaminum.

199. *Ad Hermiam.*

ARISTOTELIS.

Virtus laborioſa,
Humano generi
Pulcherrimum aucupium vitæ;
Tuam propter, O Virgo, formam

Et mori æmulatione-dignum Græciæ fatum,
Et labores ferre tabificos & indefessos:
Tale menti injicis
Semenque immortale,
Auroq; potius & parentibus,
Somnoque dolores-sedante.
Te autem propter Jove *natus* Hercules
Ledæque filii
Multa sustinuere,
Factis prædicantes tuam potentiam.
Tuo verò præ amore Achilles
Ajaxq; Orci domos adiêre.
Tuamq; propter amabilem formam
Atarnei Alumnus
Solis viduavit Lumina.
Quapropter decantatus gestis *est*:
Immortalesq; ipsum ornabunt Musæ
Mnemosynes filiæ,
Jovis Hospitalis reverentiam celebrantes,
Amicitiæq; honorem fidæ.

200. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum persuaserit *te* malum virum amicum habere,
Cyrne: quid prodest iste vir amicus factus?
Neque te è molesto labore eripuerit & damno,
Neq; sanè boni *quicquam* habens, hujus *te* participem vult.
Improbis verò benefacienti vanissima gratia est:
Idem ac serere pontum maris cani.
Neq; enim pontum serens densam segetem metas licet,
Neq; malis benefaciens, beneficium vicissim receperis.
Inexpletam enim habent improbi mentem: si verò unum deliqueris,
Superiorum omnium effusa est gratia.
At probi plurimùm fruuntur *beneficio* accepto,
Memoriamq; habent bonorum, & gratiam postea.
Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
Sed semper fuge tanquam malum portum.
Multi sanè potûs & cibi sunt amici;
In seria autem re pauciores.

201.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
Omnisq; vir bonus *est*, Cyrne, justus qui est.
Divitias quidem numen etiam improbissimo viro dat:
Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
Cujus est locum nullum positurus.
Parit sanè satietas insolentiam, cum improbum opes comitentur
Hominem, & cui non mens integra sit.
Nunquam utiq; paupertatem animo pestiferam viro iratus,
Neq; egestatem, Cyrne, malam objice:
Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs alii;
Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.
Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum: novit enim nemo
Hominum, quid nox & dies viro perficit.

202.

Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, & equos
Generosos, & quivis vult ex bonis
Admittere: ducere autem malam mali *filiam* non gravatur
Generosus vir, si ei pecunias multas det.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis; sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bonus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miscuerunt genus.

203.

Opes verò cui à Jove & cum justitia viro fuerint,
Et purè semper ac stabiliter permanent:
Si verò injustè præter tempus vir lucri-cupido animo
Acquiret, sive jurejurando, præter justum captas,

Statim quidem ferre lucrum videtur, in fine verò
Rursum est damnum. Deorum enim superior est mens.

204.

Divitiarum autem nullus *est* finis certus hominibus :
Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,
Ad duplum properant. Quisnam saturaverit omnes ?
Opes quidem mortalibus sunt amentia.

205.

Mali, non prorsus mali ex utero nati sunt;
Sed cum viris malis junctâ amicitiâ,
Factáq; improba didicerunt, & verba maledica, & contumeliam,
Sperantes illos omnia dicere vera.

206.

Multi quidem mali sunt divites, boni autem sunt pauperes:
Sed nos cum illis non commutabimus
Virtutem divitiis: quoniam illud quidem stabile *est* semper;
Opes verò hominum nunc hic nunc ille habet.
Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum semper,
Bonòq; est animo ínq; bonis positus, ínq; malis.
Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,
Insipiens malitiam non potest continere.

207.

Nil nimis festina : tempus enim in omnibus optimum
Factis hominum. Sæpe vero ad virtutem
Festinat vir lucrum quærens ; quem fortuna
Propensa in magnum delictum transversum agit :
Et eum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea bona esse,
Facile; quæ vero sint utilia, ea mala *esse*.

208.

O improba Paupertas! cur cessas *me* derelicto ad alium
Virum ire? cúrq; dic dum me non volentem amas?

Quin

Quin abi, & domum aliam obito, neq; nobiscum
Semper miseræ hujusce vitæ sis particeps.

209.

Opinio quidem hominibus malum magnum *est*, experientia autem optimum:
Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

210.

Neq; malis laborans tristare mentem, neq; bonis
Oblectatus sis repentè, antequam finem extremum videris.
Multos sanè satietas viros perdidit dementes;
Nôsse enim arduum *est* modum, cum bona adsint.

211.

Ignavis verò benefacienti duo *sunt* mala: nam & *se* suis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*,

212.

Ne unquam laudaveris priusquam noveris virum clarè,
Ingenium, & modum, & mores qualis sit.
Multi sanè fucatos subdolos mores habentes,
Occultant, induti animum diurnum:
Horum vero indicat omnium tempus mores cujusque.
Nam & ego rectam animi sententiam longè jam extra perrexi;
Præveniq; laudans, priusquam tuos per omnia didicissem
Mores: nunc autem jam, navis velut, longè discedo.

213.

Timagora, multorum ingenium à longè inspicienti
Cognoscere difficile, etiamsi sis sapiens:
Alii quidem enim vitium tectum habent
Opibus; alii verò virtutem perniciosâ paupertate.

214.

Spes inter homines sola dea bona est:
Alii vero *dii* ad Olympum, *nobis* derelictis, abierunt.

Al-

Abiit quidem Fides magna dea, abiitq; virorum
Temperantia; Charitésque, ô amice, terram reliquerunt.
Juramentáq; non ampliùs fida inter homines *sunt* justa,
Neq; deos ullus veneratur immortales.
Piorum verò virorum genus periit, neq; jura
Ampliùs cognoscunt, neq; sanè pietatem:
Sed donec quis vivat & videat lumen solis,
Piè se gerens erga deos, Spem expectet:
Precetur verò deos, & splendidas coxas adolens,
Speiq; primæ & ultimæ sacrificet: (per,
Consideretq; injustorum virorum obliquam rationem sem-
Qui deos immortales nihil reverentes,
Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpibus ad mala facinora pactis initis.

215.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fugerit, neque grave
Infortunium, nisi fatum finem imposuerit:
Neque tristitiam, quando nempe Deus mœrores mittit,
Mortalis vir donis, si velit, effugerit.

216. *Solonis quædam.*

Mnemosynes & Jovis Olympii inclytæ filiæ,
Musæ Pierides, audite me precantem.
Felicitatem mihi à Diis beatis date, & ab omnibus
Hominibus semper existimationem habere bonam:
Esse verò jucundum sic amicis, inimicis autem asperum,
Illis quidem venerandum, his verò formidabilem aspectu.
Pecunias autem cupio quidem habere; at injustè possidere
Nolo: post omnia consequitur Pœna.
Opes verò, quas quidem Dii dederint, adsunt homini
Stabiles ex imo fundo ad verticem *usque*.
Quas verò homines colunt, ab injuriâ non ritè
Proveniunt, sed injustis operibus inductæ,
Invitæ sequuntur, statimq; immiscentur calamitati:
Principium à parvo incipit, velut ignis,
Leve quidem inprimis, sed luctuosum desinit,
Non enim diu mortalibus injuriæ opera durant.

217. MENANDRI.

Per Minervam, eximium probitas *est bonum*
Ad omnia, & mirificum viaticum vitæ.

213. MENANDRI.

Si lacrymæ nobis malorum erant medicina,
Semperq; qui flevit ab ægritudine cessabat,
Mutaremus lacrymas, dato auro:
Nunc autem non advertunt res, neque respiciunt
Ad has, Domine, sed eâdem viâ,
Sive plores, sive non, ibunt,
Quid igitur proficimus? nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lacrymas.

219. Ejusdem.

Siquidem natus eras tu, Trophime, omnium *mortalium* so-
Cum peperit mater te, eâ lege ut perstes (lus,
Facere quæ lubet, & fortunâ perfrui bonâ semper,
Idque Deorum aliquis recepit tibi,
Meritò indignaris: nam fefellit te,
Improbumq; fecit. Sin iisdem legibus,
Quibus nos, hausisti auram *hanc*
Communem, (ut tecum magnificentius quid loquar)
Ferenda meliùs hæc, & reputanda sunt;
Summa verò rationum *huc redit.* Homo es,
Quo mutationem citiùs in sublime, & denuò
Humilitatem nullum animal sustinet:
Et valdè merito: infirmius enim cum sit
Naturâ, maximis versatur in administrandis rebus;
Cum vero deciderit, multa conterit egregia.
Tu verò neque eximia, Trophime, amisisti
Bona, nunc autem sunt modica etiam quæ tibi *contigerunt*
mala.
Quare moderatione quâdam, &, quod nunc te dolet, fer.

220. *In Moroso.*

MENANDRI.

De divitiis crepas, re instabili:
Siquidem enim nôsti has mansuras tecum
In omne tempus, custodias *velim*, nemini
Alii impertiens, sed ipse solus possessor.
Si autem nihil à te, sed à Fortuna omnia habes,
Quid invideas, O pater, horum cuiquam?
Ipsa enim alii forsan indigno cuidam,
Adempta tibi omnia superaddet rursus.
Quapropter ego te dico oportere, quamdiu
Sis dominus, uti liberaliter, Pater
Ipsum succurrere omnibus, opulentos reddere,
Quam plurimos potes per te; Hoc enim
Immortale est; & si unquam impegeris,
Inde erit idem ipsum tibi *denuo*.

221. PHILEMONIS.

Quicunq; dicit eorum prorsus, quæ ad rem pertinent, nihil,
Prolixum judica, licet duas *tantum* dixerit syllabas;
At benè dicentem, ne judices esse prolixum,
Ne quidem quantumvis dixerit multa, & multo tempore.
Argumentum verò hujus rei Homerum sume;
Is enim nobis myriadas versuum scribit,
Tamen ne unus quidem Homerum dixit prolixum.

222. SIMYLI.

Nec natura sufficit sine arte
Ad quodvis studium omnino cuiquam;
Nec rursus ars naturâ destituta.
Sed & his pariter duobus consociatis
In unum, insuper oportet adsciscas sumptum.
Amorem, usum, tempus-opportunum, diem-longum, aptum-a-naturâ
Judicem, dicta qui valet contracta dare.
In quocunq; enim horum quis defecerit,

Non

Non attingit finem propoſiti.
Natura, voluntas, induſtria, diſciplina,
Sapientes reddunt bonoſque: annorum autem ſanè
Numerus nihil aliud præter ſenectutem fert.

223. EVENI.

Multis contradicere quidem mos *eſt* de omni pariter *re*,
  Rectè autem contradicere, non jam Hoc in uſu *eſt*.
Et ad hos ſanè ſatis eſt verbum illud unum.
  Tibi quidem hæc videntur, mihi verò illa.
Prudentes verò quis perſuaſerit celerrimè dicendo benè:
  Qui quidem & facillimè docilis ſunt ingenii.

224. *In Jovem.*

CALLIMACHI.

Ultimi verſus primi Hymni.

Salve plurimum, Saturnie omnium-ſupreme, dator bono-rum,
Dator incolumitatis. tua verò opera quis canat?
Non fuit, non erit. Quis utiq; Jovis opera canet?
Salve, Pater, ſalve iterum. da verò virtutemq; opeſque.
Neque *enim* ſine virtute opulentia novit homines amplos facere,
Nec virtus *ſine* opibus. *Tu* verò da virtutemque & opu-lentiam.

225. *In Lavacrum Palladis.*

Ex Hymno.

Ne unguenta lotrices Palladi, neve alabaſtros
  (Neque enim Minerva unguenta mixta amat)
Attuleritis: nec ſpeculum. ſemper venuſtus eſt oculus illius.
  Ne quidem, cum Idæ Phryx *Paris* dijudicabat litem,
Vel in Orichalcum Magna Dea, vel Simoentis
  Inſpexit vorticem in perlucentem:
Nec Juno: Cypris verò, pellucido ære ſumpto,
  Sæpe eandem bis tranſpoſuit comam.

226.

226. *De Agro.*

PHILEMONIS.

Jure optimo tenenda poſſeſſio eſt mortalibus ager,
Quorum natura eget enim, diligenter fert,
Frumenta, oleum, vinum, caricas, mel.
Vaſa autem argentea ſunt, & purpura,
Tragœdis *quidem* accommoda, non *autem* vitæ.

227. *De Superbiâ.*

MENANDRI.

Argentum, Juvenis, tibi videtur
Non neceſſariorum indies modò
Æſtimationem præſtare poſſe, panium, opſoniorum,
Aceti, olei, ſed & majoris alius cujuſpiam.
Immortalitatis verò non poteſt, ne quidem ſi congeſſeris
Tantali talenta illa celebrata.
Verùm ubi morieris, hæc relinques aliis.
Quorſum igitur *hæc* dico? neque ipſe, ſi abunde opum tibi ſit,
Confidas iſti, neque pauperes contrà
Nos deſpicias ; verum felicitatis perpetuo tenore
Præbeas teipſum aſpectantibus dignum.

228. *In Lyram.*

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

Volo dicere Atridas,
Volo etiam Cadmum canere:
Barbitus verò chordis
Amorem ſolum ſonat,
Mutavi nervos nuper,
Et lyram univerſam.
Et ego quidem canebam Labores
Herculis: Lyra verò

Amores

Amores resonabat.
Valeatis deinceps nobis,
Heroes: Lyra enim nostra
Solos Amores canit.

229. *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
Vertitur ubi Ursa jam
Ad manum Bootæ,
Hominumque genus omne
Jacet labore domitum,
Tunc Amor superveniens mihi
Forium pulsabat repagula.
Quis, dixi, fores frangit?
Mea interturbabis somnia.
Amor verò, Aperi, inquit,
Infans sum, ne formida.
Madeo autem *pluviâ*, & illunem
Per noctem deerravi.
Misertus sum, his auditis;
Statimque accensâ lucernâ,
Aperui, & puerum quidem
Conspicio, gestantem arcum,
Alasque, & pharetram.
Ad focum verò cum collocâssem,
Palmis manus illius
Refovebam, è capillis autem
Exprimebam manantem aquam.
Ille verò, simul frigus *se* remisit,
Age, inquit, experiamur
Huncce arcum, siquid mihi jam
Læditur madefactus nervus.
Tendit verò, & me ferit
Medium jecur, ut œstrum,
Subsilit autem cachinnans,
Hospes, verò, dixit, unà gratulare,
Cornu illæsum quidem est,
Tu verò cor dolebis.

230.

230. *Ad Se.*

Dicunt mihi feminæ,
Anacreon, ſenex es.
Sumto ſpeculo, cerne
Comas quidem non ſupereſſe,
Nudum verò tibi frontem.
Ego autem comas quidem,
Sive ſuperſunt, ſeu abierunt,
Non novi: hoc verò novi,
Senem *eo* magis
Decere jocoſe ludere,
Quô propiùs fatalia.

231. *In Amorem.*

Lubet, lubet amare.
Suadebat Amor me amare;
At egó habens animum
Inconſultum, non parui.
Ille autem protinus, arcu ſublato
Et aureâ pharetrâ,
Ad pugnam me provocabat.
Et ego, ſumpto in humeris
Thorace, ut Achilles,
Et haſtilibus & ſcuto,
Pugnabam cum Amore.
Mittebat, ego verò fugiebam.
Ut autem non amplius habuit ſagittas,
Indignabatur, dein ipſum ſe
Emiſit pro ſagitta.
Medius autem cordis mihi
Subiit, & me ſolvit.
Fruſtrà verò teneo ſcutum;
Quid enim objicerem extra
Pugnâ intus me occupante?

232. *In Amorem.*

Musæ Amorem
Vinctum corollis
Pulchritudini tradiderunt.
Et nunc Cytherea
Quærit, redemptionis pretium ferens,
Quò liberet Amorem.
Si vero liberârit quis illum,
Non exit; manebit vero:
Servire edoctus est.

233. *In Amorem.*

Amor olim inter rosas
Cubantem apem
Non advertit, sed vulneratus est.
Digitum verò morsus
Manûs, ululavit.
Cursu autem & pennis allatus
Ad formosam Cythercam,
Perii, Mater, dixit,
Perii, & emorior.
Serpens me percussit parvus
Alatus, quem vocant
Apem agricolæ.
Illa verò dixit, si aculeus
Dolet ille apis,
Quantum, videtur tibi, dolent illi,
Amor, quotquot tu feris?

234. *In Ver.*

En ut veris adventu
Gratiæ rosis abundant!
En ut fluctus maris
Mollitur serenitate!

En ut anas urinatur!
En ut grus remeat!
Purè autem enituit Titan.
Nubium umbræ agitantur.
Mortalium vero nituerunt labores *rustici*,
Frugibus terra prospectat,
Fructus olivæ exserit se.
Bromii coronatur latex.
Perq; folia singula, perq; ramos
Depressos floruit fructus.

235. *In Cicadam.*

Beatum prædicamus te, Cicada,
Quod summis in arboribus.
Exiguum rorem potus,
Rex tanquam, canis.
Tua enim sunt illa omnia,
Quotcunque spectas in agris,
Et quotcunque afferunt Horæ.
Tu verò cum agricolis pacem colens;
Nullâ ex re quicquam lædens:
Tu vero honorata mortalibus,
Æstatis dulcis propheta.
Amant quidem te Musæ,
Amat quoque Phœbus ipse,
Canorámque dedit cantilenam.
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantû amans,
Doloris expers, sanguinis & carnis expers.
Propè es diis similis.

236. *In Amorem.*

Molestum non amare,
Molestum verò & amare:
Molestius verò omnium
Frustrà esse amantem.
Genus nihil ad amorem:
Sapientia, mores calcantur.

Solum argentum ſpectant.
Pereat primus ille,
Qui argentum adamavit.
Ob hoc non frater,
Ob hoc non parentes.
Bella, cædes ob iſtud.
Quodque pejus, perimus
Ob hoc nos amatores.

237. *Amor Fugitivus.*

MOSCHI.

Venus amorem filium altùm inclamabat. i. *altè clamans, dicebat,*
Si quis in triviis vagantem vidit amorem,
Fugitivus meus eſt: index munus habebit.
Eſt autem puer ille inſignis: inter viginti alios cognoveris ipſum.
Corpore non albus, verùm igni ſimilis: oculi ipſius
Acres & flammei, mala mens, dulcia verba;
Non enim idem ſentit & loquitur. ut mel, vox eſt:
Sed cum iraſcitur, mens eſt immitis, fraudulenta,
Nihil veri dicens: doloſus puer, crudelia ludit.
Pulchrè capillatum *eſt illi* caput, habet autem protervam faciem.
Exiguæ quidem illius ſunt manus, ſed procul jaculatur:
Jaculatur uſque ad Acherontem, & inferni regem.
Corpore quidem nudus, at mens illi tecta eſt:
Et volucris ſicut avis circumvolat nunc ad hos, nunc ad illos,
Viros & mulieres, viſceribus autem inſidet.
Arcum habet valdè exiguum, ſuper arcu verò ſagittam:
Exigua illi ſagitta, at in cœlum uſque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem ſunt
Amarulentæ arundines, quibus ſæpe etiam me ſauciat.
Omnia ſunt crudelia, omnia: multo verò magis quæ ipſi eſt
Parva fax, Solem ipſum perurit.

Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque miserearis.
Et si quando flentem videris, cave ne te fallat:
Etiam si riserit, tu attrahe ipsum: atque si voluerit te osculari,
Fuge: malum est osculum, ipsa labra sunt venenum.
Si verò dixerit, cape hæc, dono tibi quæcunque mihi sunt arma,
Ne quicquam attigeris: fallacia dona *sunt*; igne enim omnia tincta sunt.

238. *Aurea Carmina*

PYTHAGORÆ.

Primùm deos immortales, ut lege ordinatum est,
Cole, & jusjurandum observa, deinde heroas præclaros:
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis sacra* faciens:
Parentesque honora, & qui genere tibi proximi sunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quisquis *est* optimus.
Lenibus autem cede verbis factísque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ.
Hæc quidem sic teneas. Cæterum his superior esse assuesce,
Ventre quidem primum, & somno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpè verò quippiam nunquam feceris nec cum alio,
Nec tecum: sed omnium maximè teipsum reverere;
Deinde justitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconsideratè te in ulla re gerere assuesce;
Sed nôris quòd omnibus fato destinatum sit mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri volunt, aliàs perdi.
Quásque divinâ sorte homines calamitates habent,
Earum quamcunque portionem habeas, leniter fer, nec indignare:
Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic verò cogita;
Non admodum multum bonis *viris* Parca de illis tribuit.
Multi verò ad homines tam mali quàm boni sermones
Accidunt: quibus neque exterrearis, neque sinas
Te dimoveri *ab instituto*. Mendacii verò si quid dicatur,

Leniter sustine. Quod autem *nunc* dicam, per omnia perficiatur:
Nemo nec verbis te deceptum adegerit, neq; omnino factis,
Ut facias dicásve quod tuo animo non melius est.
Consulta ante opus, ut ne stulta *indè* existant.
Stolidi utique est & facere & dicere inconsiderata viri.
Verùm ea perage, quæ te postea non molestent.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; sed disce
Quæcunque opus est: atque ita jucundissimam vitam transiges.
Neque sanitatem corpoream neglectui habere oportet,
Sed modum in potu, cibo & exercitiis
Adhibere: modum autem voco id, quod tibi dolorem non creaverit.
Sed assuesce victum habere purum, non delicatum.
Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Ne sumptus importune facias, velut honesti ignarus;
Nec illiberalis sis, modus quippe in omnibus optimus.
Fac autem ea quæ tibi non nocuerint: & rationes subduxeris ante opus.
Neque somnum languentibus oculis admiseris,
Priusquam diurnorum operum singula ter *animo* obieris:
Quò transilii? quid autem feci? quid mihi, cum oportuit, non peractum est?
Exorsus autem à primo percense: & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpa *te*; bonis verò, delectare.
Hæc elabora, hæc meditare; hæc opus est te adamare:
Hæc te in divinæ virtutis vestigia constituent.

239. PHILISCI.

Vir justus est, non quivis injuriam non inferens,
Sed qui, inferre injuriam cum valet, nonvult:
Neque, qui parva accipere abstinuit,
Sed qui magna perdurat non accipere,
Cum habere possit & possidere impune.
Nec quisquis hæc omnia præstat quovis modo,
Sed qui doli-nesciam sinceramq; habens naturam
Esse justus, & non videri esse studet.

240. *Bionis*.

IDYLLIUM 3.

Augusta mihi Venus adhuc dormienti astabat,
Infantulum Amorem pulchrâ manu ducens,
Ad terram nutantem; talique me affata est modo,
Canere mihi chare pastor acceptum Cupidinem doce.
Sic dixit, & illa quidem abiit; ego vero, quæ pastoritia carmina modulatus eram,
Stultus utpote volentem discere Amorem docebam,
Ut invenit obliquam tibiam Pan, ut tibiam Minerva.
Ut testudinem Mercurius, citharamq; ut dulcis Apollo.
Hæc ipsum edocebam: Ille vero non curavit *meas* fabulas,
Sed mihi ipse canebat amatoria, & me docebat,
Mortalium, immortaliumque amores, & matris opera.
Et ego oblitus sum quidem eorum, quæ Amorem docebam;
Quæ verò me Amor docuit amatoria, omnia didici.

241. PHILEMONIS.

Graviora mala reddunt plerique, Here,
Ipsi suâ culpâ, quàm sunt ea suâpte naturâ.
Nempe, mortuus est filius, vel mater cuipiam,
Vel per Jovem aliorum necessitudine conjunctorum quis,
Siquidem hoc *sic* acceperit; mortuus est, mortalis enim erat,
Tantundem fit malum, quantum reverà fuit.
Si verò; Vita non vitalis, non amplius tuebor,
Deperiit, si *inquam* secum ista considerer,
Ad mala is alia consarcinat mala.
At qui ratione rectè subductâ omnia secum considerat,
Quod dolet deducit, quod juvat verò assumit.

242. *Euripides*.

CTESIPHONTE.

Pax profundis-*florens*-opibus
Et pulcherrima beatarum Dearum,

Desider-

Desiderium mihi tui *crescit*, quum adeò moraris.
Veritus sum verò, ne priùs laboribus
Superaverit me Senectus,
Quàm tuum venustum *detur* tueri florem,
Et decentibus-junctos-choreis cantus,
Corollisque gaudentes comessationes.
Adventa mihi Venerabilis hanc urbem,
Invisam seditionem arce ab ædibus,
Insanientemque Discordiam
Acuto gaudentem ferro.

243.

MENANDRI.

——— Illum beatissimum prædico,
Quicunq; luctûs expers, Parmeno, contemplatus
Pulchra hæc, quam primùm abiit unde venit,
Solem illum communem, sidera, aquam, nubes,
Ignem. Eadem, centum licet annos vivendum sit,
Videbis præsentia, annos licet paucos admodum.
Pulchriora his alia nunquam videbis.
Panegyrin crede quandam esse tempus
Hoc quod dico, peregrinationem hanc suprà;
Turbam, forum, fures, aleæ lusus, occupationes.
Si primus exieris, divertes meliùs,
Abiisti enim viatico instructus, invisus nemini,
Qui diutiùs moratur, delassatus decessit.
Et malè senescens, alicujus rei indigus fit,
Jactatus hostes invenit, insidias alicundè sensit.
Non felici morte decessit, qui ad senium pervenit.

244.

PHILEMONIS.

O Cleon desiste nugari, siquidem pigreris discere,
Orbam auxilio tibi vitam imprudens reddes:
Neque enim Naufragus, nisi terram prehenderit allatus,
Unquam se servare valuerit; neq; Vir Egenus cum fiat,

Artem nullam edoctus valeat tuto vitam agere.
Sed, *inquies*, opes suppetunt nobis. Quæ quidem celerrime pereunt.
Sunt possessiones, Domus. Fortunæ autem vicissitudines non ignoras,
Quod opulentum reddit Mendicum crastino die.
Si quis vero ex nobis in artis portum penetraverit,
Anchoram ibi jacit alligatam securitatis causâ.
Si vero indoctus tempestate fors jactatus fuerit,
Contra Egestatem in senectute nihil habet perfugii.
At sodales, & familiares tui per Jovem,
Symbolam conferent. Ne optes amicorum periculum facere,
Sin minus, scies illos nihil aliud esse, præter meram umbram.

245.

PHILEMONIS.

Per Jovem Maximum, putabam, Sosia,
Ego quidem olim pauperes vivere Solos
Doloribus affectos. Divitum vero vitam
Hilare quiddam esse, & lætitiam parere
Nunc vero eorum differre quotidianis
Impensis solummodo vitam Cerno,
Miserias vero habere majores, *quotquot* Fortunis majores (sunt.

FINIS.